

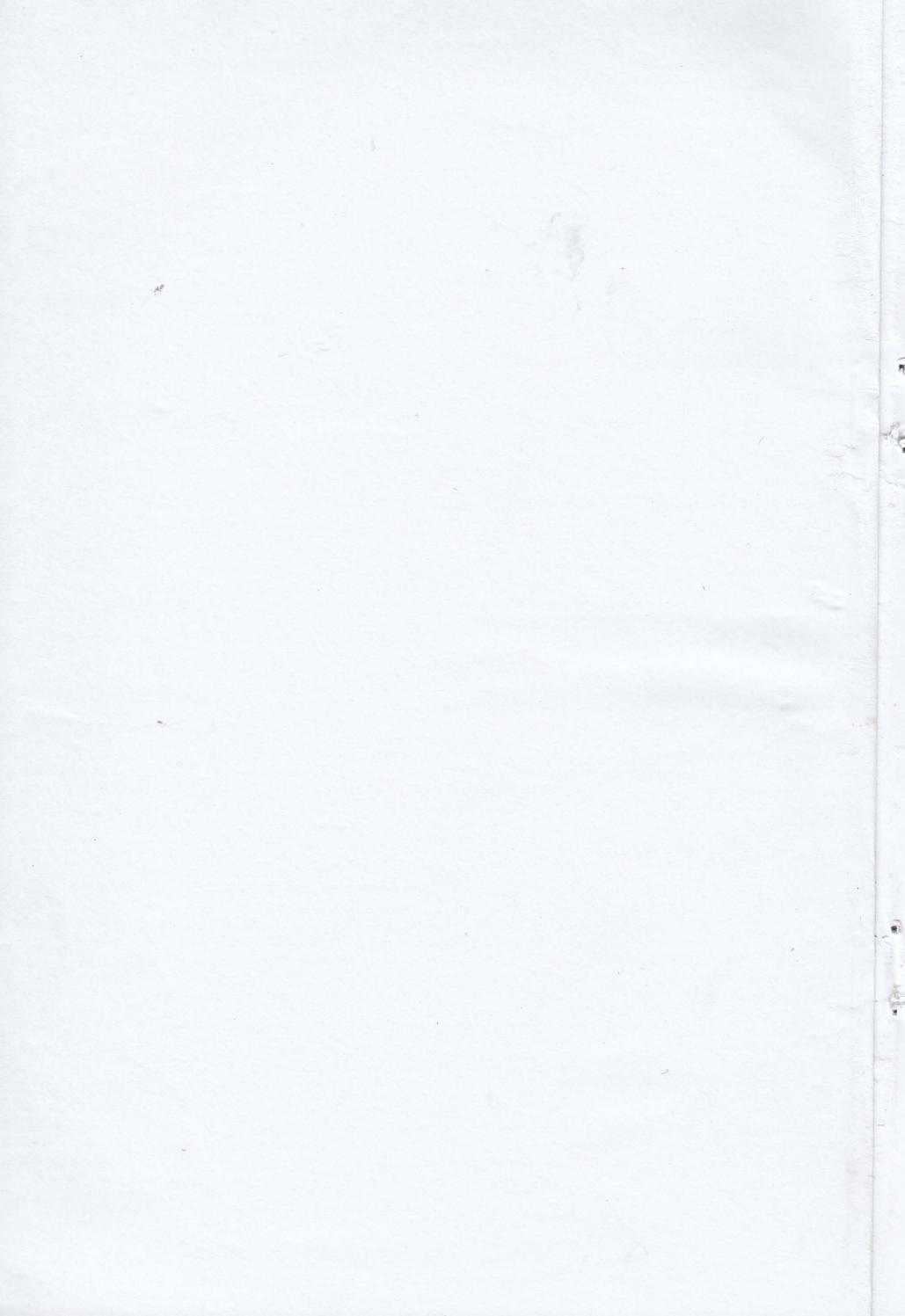
தினாலையர் திசைப்பாதை

த.கலைனி

ஜீவநதி வெளியீடு

கிளையோர் நிசுச நாடகங்கள்

கிளையோர்க்கு 5

பதிப்புத்துவம்
நோம்பிர சாலை

மேல்வரி

₹100/- வசூல்

த.கலாமணி

301 + xi நிலைக்கல்லு

மாது மாரின் இலக்க நாடக (மாநாடுகளான
பயணமேலோட பயிற்சி தீர்மைகளை
சுதாமலிதோயா(தந்தை) நாட்டோயக

இ.சுப்பா எழுதியதன்

வே.பாலசுப்பி பிரசாரம்
நா.விநாய்க்கிளையர்ஜி பிரசாரம்
ச.தூர்மவதி சிறிய தாய் முப்பு

சீவநதி வெளியீடு

கலை அகம்ம

அல்வாய்

2013

ISBN: 978-81-929000-0-0

டட: குப்பிரியா இதைக்கி

இனையோர் இசை நாடகங்கள்

(C) த.கலாமனி

முதற்பதிப்பு

2013 ஏப்ரல்

விலை

ஒபா 200/-

நூலாக்கக் குறிப்புகள்

பக்கங்கள் ix + 103

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு

க.பரணீதரன்

வெளியீடு

'ஜீவநதி', கலைஞர்கள், அல்வாய்

அச்சுப்பதிப்பு

மதி கலர்ஸ், நல்லூர்

ISBN:

ஜீவநதி வெளியீடு:23

வினாக்கள்

நூலிலும் தமிழ்மூலம் பிரச்சனைகளுடனான் ஒத்துப்பாடு நூல்கள் நாடகம் அங்கீரண என்றும் கூறி வேற்றும் கால அல்லது பிரபு என்றும் அழைகிறார்கள். நாடகம் மற்றும் மாதிரி என்ற பெயர்களை வேற்றி எழுதியிருப்பதை கால அங்கீரணம் என்று கூறுகிறார்கள். நாடகம் என்ற பெயரை வேற்றி கால அங்கீரணம் என்று கூறுகிறார்கள். நாடகம் என்ற பெயரை வேற்றி கால அங்கீரணம் என்று கூறுகிறார்கள். நாடகம் என்ற பெயரை வேற்றி கால அங்கீரணம் என்று கூறுகிறார்கள்.

சமர்ப்பணம்

எமது ஊரின் இசை நாடக முன்னோடிகளான

ச.தம்பிஜ்யா(தந்தை)

இ.சவலை(பேரன்)

வே.பாலசிங்கம்(மாமா)

நா.கிருஸ்னபிள்ளை(சிறிய தந்தை)

ச.தர்மவதி(சிறிய தாய்)

பதிப்புறை

ஜீவந்தியின் 23ஆவது வெளியீடான ,isNahu; ,irehlfq;fs; எனது தந்தையார் எழுதிய இளையோருக்கான புராண, இதிகாச இசைநாடகங்களின் தொகுப்பு நூலாகும். இந்நாலில் பலருக்குத் தெரிந்த கதைகளும் தெரியாத கதைகளும் உள்ளன. எனது தந்தையார் மனிவிழாக் காணும் நாளில் அவரது நாடக நூல் ஒன்றையும் வெளியீடு செய்ய வேண்டுமென நான் அவாவியதன் பேரே இந்நாலாகும். மனிவிழாவுக்கான நாளைத் தீர்மானித்துக் கொண்டு குறுகிய காலத்தில் இதனை வெளிக்கொண்டு வரவேண்டி இருந்ததால் ஜந்து நாடகங்கள் மாத்திரமே இந்நாலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நூலைப் பதிப்புச் செய்ய அனுமதி தந்த என் தந்தைக்கும் அழகான நூலுருவாக்கம் செய்த மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் எனது நன்றிகள்.

க.பரணீதரன்

2013.04.05

என்னுரை

நாடகமும் அரங்கியலும் பல்கலைக்கழகங்களில் பாடம் ஆகியதைத் தொடர்ந்து பாடசாலைகளிலும் போதிக்கும் பாடமாகி யுள்ளது. நாடகமும் அரங்கியலும் என்னும் பாடப் போதனை வெறும் ஏட்டுப் படிப்பன்று. “ஆற்றுகை” அதன் முதன்மையான அம்சம். நாடகங்களில் பங்குகொண்டு ஆற்றுகை செய்யும்போது மாணவர்கள் பெறும் அனுபவம் அற்புதமானது.

பாரம்பரிய நாடக வடிவங்களே ஒன்றாக இசைநாடகமும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, அதன் பயில் நெறியை ஊக்குவிக்கு முகமாக, தமிழ்த் தினப் போட்டிகளில் இசைநாடகப் போட்டிகள் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளன. ஆனாலும் வழமையான ஒரு சில இசை நாடகங்கள் மாத்திரமே, போட்டிக்காக ஆற்றுகை செய்யப் படலாம் என்ற வரையறை காணப்படுகிறது. இந்நிலையில் குறிப்பிட்ட சில இசைநாடகங்கள் மாத்திரமே பஸ்தும் கவனத்தைப் பெறுகின்றன.

இவ்வாறான இசைநாடகங்களில் காணப்படும் கதையம்சங்களை ஒத்த சிறப்பான கதைக் கூறுகள் புராண, இதிகாசங்களில் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், அக்கதை அம்சங்களைக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டுள்ள நாடகப் பிரதிகள் சொற்பமானவையே. எக்கு நடிப்பதற்குப் போதிய அளவில் நாடகப் பிரதிகள் இல்லையே என்று கலாநிதி குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் அவர்கள் ஆதங்கப்படுவது இவ்விடத்தில் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

எனது தந்தையான அண்ணாவியார் ச.தம்பிஜ்யா அவர்கள் தமது தந்தையாரின் நேர்த்திக்காக நெல்லன்டை பத்திரிகாளி அம்மன் ஆலயத்தில், இளைஞராக இருக்கும்போதே சாந்த சக்குபாய் என்னும் இசைநாடகத்தை மேடையேற்றியவர்; அல்லாய் சாமணாந்தரைப் பிள்ளையார் ஆலயத்தில் சிவராத்திரி தினத்தன்று புராண, இதிகாசக் கதை அம்சமுள்ள இசைநாடகங்களை மேடையேற்றியும் வழமையை முதன்முதலாக ஆரம்பித்து வைத்தார்.

சிவராத்திரி தினத்தன்று மேடையேற்றும் செய்வதற்குத் தேவையான இசைநாடகப் பிரதிகளை எனது தந்தையாரே எழுதி வந்தார். தவத்திரு சங்கரதால் சுவாமிகளின் ஒன்பது இசை நாடகங்களுக்கான பிரதிகள் வழக்கில் இருந்தனவாயினும் அப்பிரதிகளில் பாடல்களே பெற்றும் நிறைந்திருந்தன. அத்தோடு ஓர் இரவு முழுவதும் இடம்பெறக் கூடிய நாடகங்களுக்கான பிரதிகளாகவும் அவை அமைந் திருந்தன. ஓர் இரவிலேயே இரண்டு அல்லது மூன்று நாடகங்களை மேடையேற்ற வேண்டுமாயின், அப்பிரதிகளைச் சுருக்கி அளிக்க வேண்டிய தேவை அன்று காணப்பட்டது. அதே வேளை, சுருக்கி அளிக்கும் நாடகப் பிரதிகளினுடாகக் கதையம்சத்தை நன்கு வெளிப் படுத்தும் வகையில் இலக்கிய நயம் சொட்டும் வசனங்களை எழுதுவதும் அவசியமாயிற்று.

பெரியவர்களால் சங்கரதால் சுவாமி பாணி நாடகங்களை மேடையேற்ற முடிந்ததெனினும் இளையோர்களால் நடிக்கப்படு வதற்கு ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு உட்பட்ட நாடகப் பிரதிகளின் தேவை அன்று உணரப்பட்டது.

சிவராத்திரிக்கு மேடையேற்றும் நாடகப் பொறுப்பு அன்று எமது ஆலயப் பரிபாலன சபையினரால் எனது தந்தைக்கே வழங்கப் பட்டிருந்தது. புகழ் பூத்த பல்வேறு கலைஞர்களையும் இணைத்துத் தயாரிக்கப்படும் இசைநாடகங்களையும் எமது ஊரிலும் அயலூர்களிலும் உள்ளவர்களைப் பயிற்றி அளித்த நாடகங்களையும் எனது தந்தையார் அண்ணாவியம் செய்தார். இதே வேளை, இசைநாடகப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியைப் பேணுவதற்காக இளையோருக்கான இசைநாடகங்களையும் எழுதி-பாடல்களும் வசனங்களும் அமைத்து-அண்ணாவியம் செய்து அவற்றையும் ஒரு மணித்தியால் நாடகங்களாகப் பெரியவர்கள் நடித்த அதே மேடையிலேயே மேடையேற்றினார். இன்று இசைநாடகத் தில் ஆர்வமும் பற்றறுதியும் கொண்டவர்களாகக் காணப்படும் எமது ஊரவர்கள் பலரும்-பேர் பெற்ற கலைஞர்கள் உட்பட எனது தந்தையாரி டத்தில் இளையோர் நாடகங்களில் பயிற்சி பெற்றவர்களே. அவரின் புகழ் பூத்த இளையோர் நாடகங்களான பாமா விஜயம், சதி அகல்யா, சகுந்தலை, பக்த நந்தனார், ஸ்ரீவள்ளி முதலானவை இன்றும் பேசப்படுவன.

இந்நாடகங்களில் அந்நாளில் பங்குகொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். பட்டப் படிப்பு முடித்து வந்து சிவராத்திரிக்கென இளையோர்

நாடகங்களை எழுதி இளையோர்களைப் பயிற்சி அவற்றை நானும் மேடையேற்றி வந்தேன். அவ்வாறாக எழுதப் பட்ட நாடகங்களுள் ஐந்தைத் தொகுத்து இந்நூல் உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. இந்நாடகங்களில் அன்று பயன்படுத்திய பாடல்கள் பலவற்றை என் நூல் உருவாக்கத்தில் தவிர்த்துள்ளன. இக்காலத்துக்குப் பொருத்தமான இக்காலத்துக்குப் பொருத்தமான இராகங்களில் மெட்டமைத்துப் பாடல்களை எழுதிச் சேர்க்கும் சுதந்திரத்தையும் இந்நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்க உள்ளவர்களுக்காக விட்டு விடுகின்றேன். பக்தமார்க்கண்டேயர், பக்த பிரகலாதன், கண்ணப்பநாயனார் ஆகிய நாடகங்களின் வரலாறுகள் பாடநூல்களில் இடம்பெற்றிருப்பினும் ஆத்மவிந்கம், காத்தவன் கருணை ஆகிய நாடகங்களில் வரும் கதையம் சங்கள் மாணவர்கள் பலரும் அறியாதவை. இந்நாலின் வரவு இது போன்று புராண, இதிகாசக் கதையம்சங்கள் கொண்ட இசைநாடகப் பிரதிகளை எழுதுவதற்கு ஆசிரியர்களை ஊக்குவிக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.

எனது மணிவிழாவில் மணிவிழா மலரோடு சேர்த்து வேறு ஐந்து நால்களையும் கொண்டு வர வேண்டும் என்ற எனது மகன், ஜீவந்தி ஆசிரியர் க.பரணீதரனின் பெருமுயற்சியின் விளைவே இந்நூல் ஆகும். கையெழுத்து வடிவில் இருந்த நாடகப் பிரதிகளைக் கணினிப் பதிவு செய்வதில் எனது மகன் க. மதனாஹரன் அவர்களும் உதவியுள்ளார். இவை இவர்கள் தந்தைக்காற்றும் கடனே. இளையோருக்காக எழுதி அண்ணாவியம் செய்யும் நாடகங்களில் எமது ஊர் பிள்ளைகளான வெ.துஷ்யந்தன், வி.குமரன், வி.செந்தூரன், வி.துவாரகன், க.ஜெயதர்சன், செ.அச்சுதன். வெ.நிருத்திகா, சி.விமலன், வெ.சிந்துஜன், செ.கரேந்திரா, செ.சுபேந்திரா, க.பாக்கியநேசன், இ.இராஜேஸ், பா.பி.ரேந்திரா, சி.நிமலன், சி.நவராஜ், ப.நிலானி, ப.நிஷானி, வி.கிருபரன், க.தம்பேஸ், வி.கவிச்செல்வன், சு.கயித்தா, செ.தனேந்திரா, இ.இராஜேந்திர வின்கம், மு.செந்துரன், க.குருபரன், வீ.திவ்யநாதன், சரசாங்கி. இரத்தினாங்கி, து.இராஜவேல், ர.ரதன், து.நிலோஜன் போன்றோர் பங்குபற்றியிருக்கிறார்கள். எனது புதல்வர்களான பரணீதரன், முரளீதரன், மதனாஹரன் ஆகியோரும் பங்குபற்றி வருவது இசைநாடகப் பாரம்பரியத்தின் பேணுகைக்கான தொடர்ச்சியே ஆகும்.

த.கலாமணி

2013.04.02

நீங்கள் முனிசை நின்ற போதுமிகுங்கி வீரர் தாங்கள் நீ
க்கு விடுவதே நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு நீங்கள் கூறிய
நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு
நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு

பொருளடக்கம்

நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு
நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு நீங்கள் கூறியது என்று அங்கு

மார்க்கண்டேயர்

காத்தவன் கருணை

ஞுத்மலிங்கம்

கண்ணப்பநாயனார்

பக்த பிரகலாதா

மார்க்கண்டேயர் மத்திய ஜினாலூகா பிரேஸ்புரோவும் சென்ற
முடிவிலீடு... இநக : மீட் ப்ரைட் 1

(மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு)

மினாலூகா - ஜினாலூகா அதை நாடு முன்வது மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு

மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு என்ற வகுப்பு மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு

மார்க்கண்டேயர்

நுழைவாயிலில்...

மினாலூகா - ஜினாலூகா முடிவிலீடு என்ற வகுப்பு மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு

தவவலிமையையும் இறைவனின் கருணையையும்
விளக்கும் கதை இது. உள்ளன்புடன் இறைவனைப்
பூசித் து முயற் சி செய்தால் விதியையும்
வெல்லலாம் என்பதை இக்கதை விளக்குகிறது.
புத்திர பாக்கியமின்றி வருந்திய மிருகண்டு முனிவர்
தமது தபோவலிமையினால் பதினாறு ஆண்டுகள்
ஆயுளே நிரம்பப் பெற்ற மார்க்கண்டேயன் என்னும்
அருந் தவப் புதல் வனைப் பெறுகின் றார்.
மார்க்கண்டேயனுக்கு வயதுபதினாறு ஆகம்போது
அவனின் முடிவு நாள் நெருங்கி விட்டதே என்று
பெற்றோர் கலங்குகின்றனர். பெற்றோரின்
கவலைக்கான காரணத்தை அறிந்த மார்க்
கண்டேயன் இறைவனிடம் நீடிய ஆயன் பெற்று
வருவதாகக் கூறிச் செல்கின் றான். மார்க்
கண்டேயன் ஆயுளுக்கு என்ன நிகழ்ந்தது என்ப
தனை விளக்குவது இக்கதை.

மினாலூகா - ஜினாலூகா அதை நாடு முன்வது மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு

என்ற வகுப்பு மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு என்ற வகுப்பு மார்க்கண்டேயர் முடிவிலீடு

1 ஆம் சீன் : காடு

(துபோநிதையில் மிருகண்டு ஒருத்தல்)

மார்க்கண்டேயர்

பாட்டு

தூக்கிய திருவடி துணையென நம்பினேன்
துதிய நடராசனே...

(தூக்கிய)

ஆக்கியழித்துலகை நீக்கி மறைத்தருளி
ஜங்கொழில் புரிந்திடும் அம்பலவாணனே

(தூக்கிய)

எத்தனையோ பிறவி எடுத்தெடுத்தே இளைத்தேன்
இருவினைப்பயன்களை எய்தியெய்திக்களைத்தேன்
சித்தம் இனி உன்மேல் வைத்திருக்க நினைத்தேன்
திக்கு வேறில்லை ஜயா தீனரைக்காக்கும் கையா

(தூக்கிய)

வசனம்:- அகிலாண்ட நாயகா! அடியார்க்கெளியனே, ஆதி அந்தமில்லா அருட்பெரும் சோதியே! வேதியன் மரபிலுதித்து, விதி தவஞாது வேதம் ஒதினேன். நின் திருப்புகழ் பாடினேன். ஏது பயன்? “மகப்பெறாமானிடர், வானவர் தம்முர்க்குப் புகப் பெறாரே. பிதிர்க் கடன் செய்வதற்கு ஒரு புத்திரனைத் தந்தருள வேண்டும் ஈஸ்வரா.

(மருத்துவதியிடம் போதல்)

2ஆம் சீன் : ஆச்சிரமம்

(மருத்துவதியிருக்க முனிவர் வருகை)

மிருகன்டு:- கண்ணே! மருத்துவதீ, கொண்டவன் கருத்தறிந்து அண்டரும் வியக்கும் வண்ணம், ஈசுரத் தொண்டு புரியும் பெண்டிர் நாயகமே! இந்த

மண்டிலத்திலே புத்திரனில்லாதவருக்குப் புண்ணியலோகம் கிடைப் பதில்லையே.

(நாறதர் கானஶ் ஒகட்கிறது)

மிருகன்டு:- கண்ணே! அதோ நாரத முனிவர்.

(இருவரும் வணங்குதல்)

நாரதர்: பாட்டு:-

நாரதர்: வசனம்:- மங்களமுண்டாகுக. எழுந்திருங்கள்... மிருகன்டேயரே! நீவிர் இருவரும் பொறுக்க முடியாத கவலையினால் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களென்று அறிகிறேன். இவ்விளம் வயதில் அவ்வளவு பிரம்மாதமான வேதனை வந்தடைய நியாயமில்லையே.

மருத்துவதி:- முனிவர் பெருமானே! முக்காலமுணர்ந்த முதறிஞராகிய தாங்கள் அறியாத காரியமுண்டா? புத்திரனில்லாக் கவலை எங்கள் புத்தியை வாட்டுகின்றது சுவாமி.

நாரதர்:- ஓ! புத்திரனில்லாக் கவலை. பொறுக்க முடியாதது தான். இதற்கு...

மிருகன்டு:- இதற்கு ஏற்ற மார்க்கத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுங்கள். சுவாமி, புத்திரனைப் பெறுவதற்குப் பூர்வத்திலே புண்ணியங் செய்திலே மாயினும் நித்தமும் இறைவழிபாடு செய்து வரும் பக்தர்களின் குறை நீக்கும் பரம்பொருளையடைய வழியில்லையா சுவாமி.

நாரதர்:- தபோதனர்களே! வேண்டுவார் வேண்டுவதை விருப்புடன் அருளும் விண்ணவர் கோனைக் காசியிலே மணிகர்ணிகை என்னும் ஆலயத்திலே சென்று வழிபட்டு வாருங்கள். உங்கள் எண்ணம் ஈடுபோடும். கவலையை விடுங்கள்.

மிருகன்டு:- ஜயனே! திரிலோகமும் போற்றும் பெருமானே, தங்கள் ஒன்றியார் ஒசை நாடகங்கள் ~~~~~ 03

தரிசனம் கிடைக்கப் பெற்றவர்க்கு யாதோரு குறைவும் வரமாட்டாது. காசிக்குச் சென்று ஈசு பூசை செய்து வருகிறோம். அனுக்கிரகஞ் செய்யுங்கள் கவாமீ.

நாரதர்:- சீக்கிரமே புத்திரன் கிடைப்பதாக. நாராயணா...

3 ஆம் சீன்:- ஆலயம் (மணிக்ரணிகை)

மிருகண்டு:- வில்வநாதப் பெருமானே! இந்த மணிக்ரணிகை வாவியை உண்டாக்கி இதன் ஒரு பாகத்தேயிருந்து தவமியற்றிய திருமாலுக்கருள் புரிந்த கருணாநிதியே. ஒரு நாளும் உன்னை மறவாத தமியேனுக்கு நல்வழி கிடையாதா?

(மிருகண்டு தவமியற்றுதல்)

4ஆம் சீன்:- ஹாட்டு

நாரதர்:- மிருகண்டுவின் தபோவலிமை பெருகிக் கொண்டே வருகிறது. சகல சீவராசிகளும் கருகும் நிலையைப் பார்த்து உருகாமலிக்க முடியவில்லை.

5ஆம் சீன்:- ஆலயம் (கைலையங்கிரி)

(நாரதர் துரத்தே நின்று சிவதைப் பூசித்தல்)

நாரதர்: பாட்டு:-

வசனம்:- தேவதேவா, பரமேஸ்வரா! நாரதன் வணங்குகின்றேன்.

(கதவு திறக்கப்படுகிறது.)

சிவன்:- நாரதா! தீர்லோக நாயகரின் அனுக்கிரகம் பெறுவதற்காகத் தினமும் வழிபாடு செய்யும் நீ, சிந்தை நொந்து வந்திருக்கின்றாயே; விந்தையாயிருக்கிறதே, காரணமென்னவென்றே கூறுமாட்டாயா?

நாரதர் :- அருட்கடலே, தாங்கள் அறியாததும் ஒன்றுண்டா... அந்தண குமாரனொருவன் மணிக்ரணிகையிலே தினமும் வந்தனை செய்து வருகின்றான். அவன் தபோபலத்திற்கு, அந்தரலோகமும் நடுங்குகின்றது. இந்த நேரமே சென்று திருவருள் புரிய வேண்டும் சுவாமி.

சிவன்:- பிரமபுத்திரா! அந்த மிருகண்டு முனிவனுக்குப் புத்திரனொருவன், அதிவிரைவிலே பிறப்பான். அவனாலே பூவைகத்தோர் துயரங்கள் ஒழியும். பெரும் தவமுனிவர்கள் உய்வார்கள். வேத சம்பந்தமான சைவம் வாழும். அந்தகன் தன் செருக்கினாலே மாஞ்சவான். கலக சம்பந்தமான உன் பிரதிக்கினையும் ஈடுறோம்.

(மதைகிறார்)

6 ஆம் சீன்:- ஹோட்டு

நாரதர்:- நாராயணா, அந்தகன் சிந்தை நொந்து கர்வமெல்லாம் ஓடுங்கி விந்தையாக மாஞ்சவான் என்று எந்தை அநுக்கிரகம் செய்தார். இன்றைய கலகத்திற்கு வழி கிடைத்திருக்கிறது.

7ஆம் சீன்:- ஆலயம் (மணிக்ரணிகை)

மிருகன்டு:- முப்புரமெரித்த முழுமுதங்கிழெய்வமே, இப்பிறப்பெய்தினார்க்குச் செப்பாரும் செல்வங்களெல்லாம் நிறைந்திடினும் ஓப்புயர்வற்ற பாக்கியம் புத்திரப் பேறன்னோ. புத்தென்னும் நரகத்தே பாவியேன் புழு வாய்த்துடிக்குமுன், புத்திரனைத் தந்தருள வேண்டும். ஈஸ்வரா, ஓராண்டு காலமாக உன்னையே தஞ்சமென்று நம்பி வந்த என்னைக் கடைக்கணித்தருளாது, புறக்கணிப்பதென்ன மாயமோ. இன்னமும் இத்துயர்ம் சகிக்க முடியவில்லை, சகிக்க முடியவில்லை.

(பழிதலை தகை கவத்துஸ் பகுத்தல்)

சிவன்:- பக்தனே! உன் பக்தியை மெச்சினோம். ஏழுந்திரு.

மிருகன்டு :-ஜயனே! அபயகரத்தையனே, அடியார்க்கருளும் மெய்யனே, இளையர் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 05

இந்த நாயேனை ஒரு பொருட்டாக என்னி இங்கெழுந்தருள என்ன மாதவஞ் செய்தேன்.

(வணங்குதல்)

சிவன்:- மிருகன்டு! கொடிய வெயிலும் பனியும் மழையும் காற்றுமாகிய இவற்றிற்கஞ்சாது நின்று ஆறு பருவ காலங்களிலும் எம்மைக் குறித்துக் கடுந்தவம் புரிந்தாய். அதற்காக மகிழ்ந்தோம். நீ வேண்டும் வரம் யாது?

மிருகன்டு:- கருணாநிதியே, மைந்தனில்லாத கவலை என் சிந்தையை வாட்டுகிறது. தந்தருள வேண்டும் சுவாமீ.

சிவன்:- தவமுனிவனே, தூர்க்குணங்களும் உனமை, செவிடு, குருடாகிய அவயவக் குறைவும் நூறு வயதுமுடைய புத்திரன் வேண்டு? வடிவழகும் அவயவ நிறைவும் பல கலைகளில் திறமையும் எம்மிடத்தே இடையாத பக்தியும் பதினாறு வயதே வாழ் நானும் பொருந்திய பாலகன் வேண்டுமா?

மிருகன்டு:- சுவாமீ! வயது பதினாறாயினும் தேவீரிடத்தே மெய்யன் புடைய புத்திரனையே வேண்டினேன். தந்தருளங்கள், பெருமானே.

சிவன்:- மாதவத்தோய், நல்வரம் வேண்டினை. உனக்கு நல்லதொரு புத்திரனையே தந்தோம்...

(சிவன் மறைதல்)

மிருகன்டு :-பராபரா, அரோக்ரா; ஈஸ்வரா, நின் கருணையே கருணை; கருணையே கருணை.

(விழந்து வணங்குதல்)

சனும் சீன்-காடு

(மருத்துவதி, முகிவர்கள்)

(மிருகண்டு வருகிறார்.)

மிருகன்டு:- பெண்கள் நாயகமே, கண்களிரண்டும் பெற்ற பயனை இன்னும் சில மாதங்களாற் காணப் போகின்றோம். சர்வேஸ்வரன் எமக்குப் புத்திர பாக்கியம் கிடைப்பதாகத் திருவருள் பாலித் திருக்கிண்றார். அண்டர் நாயகனைக் கண் குளிருக் கண்டேன். கண்டேன். எம் தபோபலத்தால் எம் குறை தீர்ந்தது.

மருத்துவதி :- சுவாமி, தவத்தால் வல்ல தங்களைப் பதியாக அடைவ தற்குப் பூர்வத்தில் என்ன புண்ணியம் செய்தேனோ. மகப்பெறா மலடியென்று மாநிலத்தோர் வசைமொழி கூறுமுன்னர் தவப்பெறுமை வாய்த்தவாறு தான் என்னே.

9ஆம் சீர்:- காடு

(குழந்தை ரிறந்து விட்டதாகப் பலர் அவ்வேள ஒபாதுல்)
(மிருகண்டு முனிவர்களுக்குத் தாழை கொடுத்தல்)

மிருகன்டு:-பெண்ணுக்கணிகலமே, பேரழகுக்கோருருவாய் அமைந்த கண்ணுக்கிணிய மைந்தனைத் தந்தாய். நாமும் எம் குலமும் உய்ந்தோம். எங்கள் குலமகனுக்குச் சாதக கர்மஞ் செய்வித்துப் பெயரிட வேண்டிய நன்னாள், இன்றே தான். அதனாலே சோதிடத்தில் வல்ல பெரியாரோருவரை அழைத்து வந்திருக்கின்றேன்.

மருத்துவதி:-சுவாமி, எல்லாம் வல்ல இறைவனின் நல்லருள் கிடைக்கப் பெற்றதாலல்லவா, இந்தச் செல்வன் வந்துதித்தான். பொருத்தமான பெயரை விருப்பம் போல் வைத்தருங்கள்.

சோதிடர்:-ஸ்ரீஸ்ரீ மிருகன்டு முனி சிரேட்டருக்கு இறைவன் திருவருளால் புத்திரன் செனனமென்றதனால்... ம, மா, மீ, மெ என்ற வரிசையிலே பெயர் அமைய வேண்டும்.

பிரம்மா:-ஆம், சோதிடர் கூற்று உண்மையானதே. இக்குழந்தைக்கு மார்க்கண்டன் என்று பெயரிடுங்கள். நன்றே வாழ்வான்...

(விரும்பு மதறகல்)

மிருகன்டு:- சுவாமி, சுவாமி, பிரம்மதேவா, என் குழந்தைக்குப் பெயர் குட்டியதும் மறைந்து விட்டார்களே... மார்க்கண்டன்; மார்க்கண்டன். எங்கள் குலம் தழைக்க வந்த மார்க்கண்டன். பிரம்மதேவனால் பெயரிடப் பெற்ற மார்க்கண்டனோ.

மருத்துவதி:- அருமையான பெயர்; பொருத்தமான பெயர். பிரம்மதேவர் மனமுவந்தளித்த பெயர். மார்க்கண்டன். என் செல்வத் தனிமகன் மார்க்கண்டனோ.

(குழந்தையை முத்துமிடல்)

10ஆம் சீன்:- ஆச்சிரமம்

(சிறுவர்கள் கல்வி கற்றல்)

11ஆம் சீன்

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

ஓளிமயமான கலைஞானம்
என உள்ளத்திலெழுகிறது. இந்த
உலகில் யாவும் ஒதி நானும்
சோதி பேற வேண்டும்

நான்மறையறியும் நாயகன் பாலே
தான் மனம் அறிகின்றேன்-அந்த
மாதுமைபாகன் வானிலிருந்தே
பூமமை பொழிகின்றான்
மாலை சூட எங்கள் ஈசன்
ஹர்வலம் வருகின்றான்
வாழ்க வாழ்க கலைகள் வாழ்க
என்றுமே பாடுகின்றோம்

திங்களின் ஓளியே திகழ்ந்திடும் மணியே
 திருவருவே வருக-எங்கள்
 ஆலடி வாழும் காவல் தெய்வம்
 ஜங்கரனே வருக.
 பங்கயச் செல்வீ அங்கயற்கண்ணீ
 பல கலையே தருக வாழும் நாடும்
 வளரும் வீடும் வளம் பெறவே வருக.

12ஆம் சீன்:-காடு

(மிருகண்கு, மருத்துவதி கிருத்தல்)

மார்க்கண்டன்:- அம்மா, அம்மா, அப்பா, அப்பா... அப்பா, நான் எங்க குருதேவரிடத்திலே ஒரு பிழையுமில்லாமல் பாடங்களை ஒப்புவித்தேன். அப்போ, அவர் என் முதுகிலே தட்டி, மார்க்கண்டன் மகாகெட்டிக்காரன். முதலாம் பிள்ளை என்று சொன்னாரப்பா. உடனே அந்த வசதேவன் இருக்கானே. தான் கடைசிப் பிள்ளையென்று கதறி அழுதே விட்டானப்பா.

மிருகன்டு:- எங்கள் குலமணியே, பாவம். மற்றைப்பிள்ளைகளைப் பரிகசிக்கக்கூடாது கண்ணே. ஆண்டவன் கோபிப்பார்.

மார்க்கண்டன்:- அப்போ, நான் சொன்னது தப்பா அப்பா. இனி ஒரு நாளும் அப்படிச் சொல்லவே மாட்டேனப்பா.

மருத்துவதி:- எங்கள் கண்ணல்ல; இந்தப் பிஞ்சு வயதிலே, எங்கிருந்து தான் இவ்வளவு புத்தியெல்லாம் வந்தது.

(மகனை அதைத்தல்)

மார்க்கண்டன்:- அம்மா, எல்லாம் வாத்தியார் தான் சொல்லிக் கொடுத்தாரம்மா. தப்பான காரியம் எதையுமே செய்யக்கூடாதென்று எப்போதுமே சொல்வாரம்மா... அம்மா, அப்பா, அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்; முன்னறி தெய்வம்.

மாதா பிதா குரு தெய்வம் துணையே-அவர்
மலரடி தினம் பணிவோம்-நாமே

ஒதாமல்-ஒரு நாளேம் இருக்காமல்-நாமும் சுயிரும் யானம் பிழி யானம்
ஒதி உணர்ந்தே உய்ந்திடுவோம்.

காலை எழுந்ததும் படித்திடுவோம்-பின்பு

காலைக்கடனையும் முடித்திடுவோம்

நாலைக் கையிலே எடுத்திடுவோம்-பள்ளிச்

சாலையிலே கல்வி கற்றிடுவோம்.

13ஆம் சீன்:- காடு

(புக்குடை தொளிலை)

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

எந்தையர் மகிழ் தரும் எழில் மலரே மைந்தன் நான் கொண்டு வர மனம் துணிந்தேன் சுந்தரபாண்டியனாய்த் தென்மதுரை வந்த பராபரனை வழிபடுவோம்.

கங்கை நதியொரு பால் சேரும் பதியாம்

காசியிலே விசுவன் காட்சிக்கெளியான்

மங்கை ஓர் பாகமுடன் மணிக்ரணிகை தங்கியிருந்தருள்வான் தயவுடனே.

எங்கும் நிறைந்திடுவான் எழிலுடனே

எவரும் காண நின்றே நடமிடுவான் திங்களுடனரவைச் சூடி மகிழ்வான் தேவதேவன் அவனைச் சேயன் பணிவேன்.

(பாடிக் கொண்டு போதல்)

14ஆம் சீன்:- நந்தவனம்

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

ஆனந்த நடமிடும் பாதன் பொன்னம்பல
வாணன் சிதம்பரநாதன்

(ஆனந்த...)

வசனம்:-பொன்னம்பலத்தாடும் புரிசடைப் புண்ணியன்; மணிகர்ணிகை வதியும் விஸ்வநாதப் பெருமான். மதுரையம்பதியறையும் மீனாட்சி சுந்தரேசன். மாதுமைபாகன்; தேவதேவனைப் பூசனை புரிவதற்கேற்ற மலர் வனம். பல இன மலர்களும் நழுமணம் கமம்ந்து, இங்கு வருபவர் களை வாருங்கள், வாருங்கள் என்று முகம் மலர்ந்து அழைப்பவை போன்று தங்கள் தங்கள் இதழ்களை விரித்துக் காட்சியளிக்கின்றன. என் ஜயனை, அருச்சித்து வணங்குதற்கேற்ற அருமையான மலர்கள். வேண்டியவைகளை விரைவிலே பறித்துச் செல்ல வேண்டும்.

(பூக்களைப் பறித்தல்)

(குடையுடன் போதல்.)

15ஆம் சீன்:- ஆச்சிரமம்

(ஸருத்துவதி இருத்தல்)

மார்க்கண்டன்:- அம்மா, அம்மா, இன்று அப்பாவின் பூசைக்கு வேண்டிய மலர்களைப் போதிய அளவு கூடையிலே நிரப்பி வந்திருக்கின்றேனம்மா. மாலை தொடுப்பதற்கேற்ற மலர் மொட்டுகளைத் தெரிவு செய்யுங்கள்.

16ஆம் சீன்:-காடு

(ஓயாக நிகையில் மிருகண்டு)

மிருகன்டு:-ஓம் சிவாயநம, ஓம் சிவாயநம; ஓம் சிவாயநம...

(எழுந்து மகனவியிடம் வருதல்)

17ஆம் சீன்:-ஆச்சிரமம்

மிருகன்டு:- கண்ணே மருத்துவத்.

மருத்துவதி:- சுவாமீ... ஏது? பூசைக்கு நேரமாகிறது. போதிய மலர்களை எங்கள் செல்வன் கூடையிலே நிரப்பி வந்திருக்கிறான். தாங்கள்... வாட்ட மடைந்து வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறதே. காரணம் தெரிய வில்லையே.

மிருகன்டு:- அன்பே, என்னென்று தான் சொல்வேன். எங்கள் செல்வனுக்குப் பதினெந்து வயது பூர்த்தியடைந்து, பதினாறாம் வயது ஆரம்பித்திருக்கிறது. இதை நினைக்கும்போது நெஞ்சமே வெடித்து விடப் போகிறது.

மருத்துவதி:- என்ன சொன்னிர்கள். பதினாறு வயது வந்து விட்டதா. ஜேயோ, இந்தப் பாவி நானென்ன செய்வேன். எங்கள் செல்வனைக் கவர வரும் எமன், என்னுயிரரைக் கொண்டு செல்லமாட்டானா. ஆ! தாவிப் படரக் கொழுகொம்பில்லாத, தனிக்கொடியாகவா பாழும் பூமியில் பிறந்தோம். மார்க்கண்டா... மார்க்கண்டா... மார்க்கண்டா.

(சௌர்க்கு விழுதல். மிருகன்டு தாங்குதல்)

மார்க்கண்டன்:- அம்மா, அம்மா, அம்மாவுக்கென்னப்பா. ஏன்பா நீங்கள் இருவரும் அழுது புலம்பின்ரீகள். உங்கள் அழுகை ஒலி கேட்டல்லவா, ஒடோடியும் வந்திருக்கின்றேன். அப்பா, அப்பா, என்னப்பா நேர்ந்தது. உங்களுக்கு என்ன துன்பம் வந்தது... சொல்லுங்களப்பா. சொல்லுங்களப்பா... சொல்லமாட்டர்களா.

மிருகன்டு:- எங்கள் செல்வமே, குலம் தழைக்க வந்த நீயிருக்கும்போது எங்களுக்கு ஒரு குறையுமேயில்லையப்பா. உனக்கு... உனக்கு.

மார்க்கண்டன்:- என்னப்பா, எனக்கு. சொல்லுங்களப்பா. சொல்லுங்களப்பா.

மிருகன்டு:- சொல்லுகிறேன் மகனே. சொல்லுகிறேன்... இல்லை... என்னாற் சொல்லவே முடியாது. சொல்லவே முடியாது.

மார்க்கண்டன்:- அப்பா, உங்கள் அருமை மகனாகிய என் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன். உங்களை வாட்டுங் கவலையின் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.

மிருகன்டு:- மகனே! காசி விஸ்வநாதன் உனக்குப் பதினாறு வயது ஆயுடென்று குறித்தாரடா. இப்பொழுது பதினாறு வயது. பதினாறு வயது. பதினாறு வயது...

(விழுகின்றார்)

மார்க்கண்டன்:- அப்பா, அப்பா... அப்பா... என்னப்பா இது. எல்லாம் அறிந்த தாங்களே இப்படி வருந்தலாமா.

பாடு:-

மலை சாய்ந்து போனால் சிலையாகலாம்
மரம் சாய்ந்து போனால் விலையாகலாம்
மலர் சாய்ந்து போனால் சரமாகலாம்
உங்கள்-மகன் சாய்ந்து போனால்
என்ன செய்யலாம்

(மலை...)

விதி மாறிப் போனால் உயிர் வாழலாம்
பதியாகுமீசன் அருள் தேடலாம்
துதி செய்து நாளும் துயர் நீங்கலாம்-நீங்கள்
கதியின்றி ஏங்கி என்ன செய்யலாம்.

வசனம்:- அம்மா, அம்மா, அப்பா, எழுந்திருங்கள். எழுந்திருங்கள். எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு என் வயதை நீட்டி அமைப்பது தான் முடியாத காரியமா. காசியிலே மணிக்கரணிகையிலே கடுந்தவமியப்பிறி, என்னை அடைந்தீர்கள். நானும் இப்பொழுதே சென்று, அந்த மணிக்கரணிகையிலே திருக்கோலங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் அருள் தனிப்பெருங்கடலாம் விஸ்வநாதப் பெருமானை வழிபாடு செய்து இந்தக் கிளையர் இசை-நடந்துள்ள ~~~~~ 13

கொடிய கண்டத்தினின்றும் மீண்டு வருகின்றேன். கவலையை விடுங்கள்.

மிருகன்டு :-ஆருயிரே! வில்வனருளாற் பிறந்த உனக்கு ஒரு குறைவும் வர மாட்டாது. என்றாலும் கால எல்லையைக் கடந்தவர் இந்தக் காசினியில் மாத்திரமன்று, மும்முர்த்திகள் வதியும் மோட்சலோகத்திலு மில்லையப்பா. இதை நினைக்கவே பயப்படாமலிருக்க முடியுமா.

மார்க்கண்டன்:- இல்லையப்பா; பயப்பட வேண்டாம். சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன். என்னை அருமையாகப் பெற்ற அன்னை தந்தையர்களாகிய உங்கள் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றேன். சிவலிங்கப் பூசை செய்து ஈசனருள் பெற்றுப் பாசக் கயிற்றினால், உயிர்களை வீசி இழுக்கும் மோச நிலைக்ககப்படாது, இயமனை வென்று வருவேன். நல்லாசி கூறி விடை தாருங்கள்... அப்பா, அம்மா.

விருத்தம்:-

நீலமாகண்டனை நெறியுடன் வேண்டியே

நீணிலம் போற்றுமாறே.

பாலன் நான் பாரினில் பற்றுடன் செய்திடும்

பான்மையில் வில்வனருளால்

காலனே மாய்ந்திடக் காலனாய் எந்தையும்

காட்சியால் மீட்டு வைப்பான்.

சீலமாய் எந்தனைப் பெற்ற தாய் தந்தையே

தெய்வமே விடையீரே.

வசனம்:- அஞ்ச வேண்டாம். அஞ்ச வேண்டாம். அஞ்ச வேண்டாமப்பா.

மிருகன்டு:- வேண்டுவார் வேண்டுவதை விருப்புடன் ஈயும் விமலனருள் பெற்று என்றும் சிரஞ்சீவியாய் வாழ்வாயப்பா. எங்கள் நல்லாசி உனக்கு நன்மை பயப்பதாக.

மருத்துவதி:-எங்கள் கண்மனியே, எங்களை உய்விக்க வந்த குலமனியே. நீ இயமனை வென்று வருவாய்; வென்று வருவாயப்பா.

மார்க்கண்டன்:-வருகிறேன். விரைவில் மீண்டு வருகிறேன்.

(இருவரையும் வணக்கிப் போதல்)

18ஆம் சீன்:-காடு

(மார்க்கண்டன் முழுமுறை காட்டுக்கூடாகப் போதல்)

19ஆம் சீன்:- ஞலயம் (மணிகர்ணிகை)

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

விமலா அரனே நான் வேண்டும் சீர்பரனே
கமமும் திருவுருவே கற்பகம் நீ கற்கிலையோ
உமையாளுடனமரும் உருவும் கிடையாதோ
சரணானேன் சாந்தினேன் சாந்தினேனே

ஆடிய பாதம் நின்றாடிய பாதம்
தேடிய வேதனும் மாலவன் நாடி
வாய்யலைய தந்திடுபாதம்

(ஆடிய...)

மன்றிலுள்ளோரெல்லாம்
கண்டிடும் பாதம்
மாமுனிவோர்களும்
பாடிடும் பாதம்
தென் திசைக் கோணையும் புழு கார்பிரிப் பாதம்
வென்றிடும் பாதம்
தேடும் சேயன் நாடிடும் பாதம்

(ஆடிய...)

வசனம்:-மணிகர்ணிகை மாதேவா, காசி விஸ்வநாதா, மாதவத்தில்
குறையறியாத என் தந்தை தாயரின் மனக்கவலையை மாந்தியருளும்
ஸஸ்வரா.

20ஆம் சீன்:-ஹாட்டு

நாரதர்: பாட்டு:-

(ஸாஷ்க ரகாண்து பொகிறார்.)

21ஆம் சீன்:-நூலயம்

(சிவலிங்கப் பூதச செய்தல்)

(மார்க்கண்டன் பூதச செய்யும்போது நாரதர் கூப்பிகுதல்)

நாரதர்:- குழந்தாய்!

மார்க்கண்டன்:- சுவாமி, வரவேண்டும், வரவேண்டும்... தங்கள் தரிசனத்தால் என் முயற்சி வெற்றியளிக்கும் என்பதில் ஒரு சிறிதேனும் சந்தேகமேயில்லை. ஐயனே, இந்தப் பாலனையும் ஒரு பொருட்டாக என்னி இங்கெழுந்தருளி வர என்ன மாதவம் செய்தேன்.

நாரதர்:- தீர்க்காயுபவா... குழந்தாய். விதிமுறை தவறாது பூதச செய்வதில் விண்ணவரையும் வென்று விட்டாய். கண்ணுதற்கடவுள் உன்னென்னம் நிறைவெய்த நன்னி வரும் கால எல்லை, அதிதூரமில்லை. இதோ... இந்தப் பஞ்சாட்சர பாராயணம் பரமேஸ் வரனைப் பற்றியிருத்து வரும் திருமந்திரமாகும். இதை இடையறாது ஒதி வர வேண்டும். உன்னென்னம் பூர்த்தியாகும்.

(பொகிறார்)

22ஆம் சீன்:- ஹாட்டு

(நாரதர் கைகல ஒங்ககிப் போதல்)

23ஆம் சீன்:-மகல

(கைகையில் சிவன் உழை)

நாரதர்: சர்வேஸ்வரா, சகலலோக நாயகா. நாரதன் வணங்குகின்றேன்.

சிவன்:- ஒ, நாரதா. அருள் பாலிக்க வேண்டிய தவமுனிவர்கள் இன்னமும் இருக்கின்றார்களா.

நாரதர்:- இருக்கிறார்கள். எந்தையே, தாங்கள் அறியாததா. எல்லாம் தங்கள் திருவருட்படி நடப்பதல்லவோ. பதினாறு வயது மார்க்கண்டன் விதியோடு தவமியற்றுகின்றான். பாவம், அவனுக்கு அருள் புரிய வேண்டும் கவாம்.

சிவன்:- இன்று மார்க்கண்டனுக்கு அருள் புரிய வேண்டிய திருநாள். சென்று வருவதற்கு முன் வந்து தெரிவித்தாய். உன் விருப்பத்தைத் திருப்தி செய்வோம்.

(மஹதல்)

24ஆம் சீன்:-ஹோட்டு

நாரதர்: நாராயணா, எல்லாம் நன்மையாகவே முடிந்தது.

25ஆம் சீன்:-ஆலயம் (மகிரிக்ர்ணிகை)

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

தாயும் நீ தந்தையும் நீ...

ஓம் சிவாயநம ஓம் சிவாயநம
ஓம் சிவாயநம நமசிவாய...

சிவன்: -மார்க்கண்டேயரே, நல்ல தவத்தைப் பூசையோடு செய்கின்றாய்.
நீ வேண்டும் வரம் யாது?

மார்க்கண்டன்:-பராபரா, பரமதயாளா, பரமேஸ்வரா, கருணாகரா, கண்டேன் கண்டேன் அருட்கடலே.

(விழுந்து வணங்குதல்)

சிவன்:- குழந்தாய். எழுந்திரு. விரும்பிய வரம் யாது?

மார்க்கண்டன்:- வேண்டுவோர் வேண்டுவதை விருப்புடன் ஈயும் விமலனே, ஜயனே, மெய்யனே...

விருத்தம்:-

ஜயனே அமலனே அனைத்துமாகிய மெய்யனே பரமனே விமலனேயழல் கையனே கையனேன் காலன் கையுறாது உய்ய நேர்வந்து உதவ வேண்டுமே.

வசனம்:- கருணாமூர்த்தியே, அரி அயனாதியோர் அடிமுடி தேடியும் காணக் கிடைக்காத அருட்சோதியே, அமலனே, விமலனே, அகிலாண்ட நாயகனே, அடியார்க்கெளியனே, அநாதையாமென்னை அந்தகன் கையிற் புகாவண்ணம், வந்துதவ வேண்டும் ஜயனே.

சிவன்:- தந்தோம். நீ வேண்டியவாறே வரம் தந்தோம். குழந்தாய், நீ இயமனுக்குப் பயப்பட வேண்டாம். எனது திருவடிகளை உன் சிரமீது குட்டினோம். எக்காலத்தும் உன்னை எமவாதனை வந்தனுக மாட்டாது. நீடிய காலம் வாழக் கடவாய்.

(மறைகிறார்)

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

கண்டேன் கண்டேன்
கமலப் பதமலர் கண்டேன்

தில்லைச் சிதம்பரத்தே
வல்லே நடஞ்செய்பாதம்

பாலோளி வதனம் பங்கய நயனம்
பார்வதியுமையவள் பாங்குற அமலனை

தேவாதிதேவருக்கும்
மூவாமருந்தினை நான்

(கூத்துக்குதல்)

(எழுதுவன் தூரத்தே நின்று கவனித்தல்)

26ஆம் சீன்:-மாளிகை (எமலோகம்)

(என் கடவுள் வணக்கம்)

எமன் பாட்டு:-

பரனே பரம்பொருளே பத்மேயருள வல்ல
அரனேயுன்னடியினை ஆடியேன் நான் பணிந்திட
ஆசி தந்தருள வேண்டும்

உமையோர் பாகனாய் அன்பர் தமையேயருள் பாலிப்பாய்
இமையோர் பணிய என்றும் அமையும் நடமே செய்வாய்
எமையாள் புரிவீர் மன்னிதருள்வீர்-ஏதுமறியேன்
எனியேனிவ்வரசினைப் பிழையேயில்லாது காப்பாய்.

எமன் வசனம்:- முழுமுதலாம் சர்வேஸ்வரன் எனக்குக் கட்டளையிட்ட
பிரகாரம், இந்தத் தென் திசைக்கு அதிபதியாக ஆட்சி செலுத்தி
வருகின்றேன். அழித்தல் தொழிலைச் செய்வனாகிய நான், தருமத்தின்
வழி நின்று நீதி செலுத்தி வருவதால் தர்மனென்றும் செய்கின்ற
நல்வினை தீவினைகளைச் சீர்தூக்கி உயிர்களைல்லாவற்றுக்கும்
முறைமையைச் செய்தலால் நடுவென்றும் காலமறிந்து உயிரைக்
கைக்கொள்ளுவதாலும் காலபாசத்தைத் தாங்கியிருப்பவன் என்பதாலும்
காலன் என்றும் அவரவர் முடிவிலே தோன்றுபவனைவே அந்தக
னென்றும் தென் திசைக்கதிபதியாதலால், தென்திசைக் கோனென்றும்
இன்னும் மறவி, மேதிவாகனன், எமன், சண்டன் என்றபடி அநேகம்
பெயர்களால் அழைக்கப்படுவேன். ஒரு சிறிதேனும் நியாயம் தவறி
நடப்பேணானால், என் தலைக்கு மேலே காட்சியளிக்கும் மலையானது
இளையோர் கைச் நாடகங்கள் ~~~~~ 19

இழந்து, என் சிம்மாசனத்தின் கீழிருக்கும் அக்கினி ஆற்றில் அமுக்கப்படுவேன் என்பது திண்ணைம்... யாரங்கே, இன்று வர வேண்டிய பாவிகளை இழுத்து வாருங்கள்.

எமன்:-கணக்காளரே! நான் வருவதற்கு முன்னரே நீதிச் சபையில் இருக்க வேண்டிய நீர், இப்படிக் காலம் தாழ்த்துவதன் காரணமென்ன?

சித்திரகுப்தன்:-பிரபோ, காரணமில்லாமல் கணக்கன் காலம் தாழ்த்துவானா... இன்று கணிக்கப்பட வேண்டிய கணக்குகள் மிகவும் அதிகம். அதனாலே சிறிது தாமதமாகி விட்டது. மன்னிக்க வேண்டும் மகாராசா... கொண்டு வாருங்கள், பாவிகளை...

(பாவிகள் கொண்டு வரப்படுகிறார்கள்.)

எமன்:-இவன் என்ன பாவம் செய்தான்?

சித்திரகுப்தன்:-பிரபோ, இவன் ஆழம்பத்திலிருந்தே அருமையாகக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியருக்குப் பணிவின்றி மோசம் செய்தவன்.

எமன்:- என்ன, குரு நிந்தையா. பஞ்சமாபாதகங்களுள் பொல்லாதது. எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்பதை மறந்த இந்தக் கயவனை இழுத்துச் சென்று கழுத்தையறுத்து விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- மகாராசா! அருமையாகப் பெற்றுப் பாலுட்டித் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த தாயாரின் தலை மயிரைப் பற்றி இழுத்த தறிதலையன். வாயார் வம்பு பேசுபவன்.

எமன் பாட்டு:- தாயைத் தலைமுடி பற்றியடித்திட்ட சண்டாளன் கையைத் தறித்திடுங்கள்

சக்கரத்திலேற்றிச் சுக்குச்சக்காய்த் தேகம்-சாரும் எலும்பை முறித்திடுங்கள்

வசனம்:-யாரிவள், என்ன பாவம் செய்தாள். கூடது ஸ்ரீ மாராபுரி
20

சித்திரா-பிரபோ, கொண்ட கணவனை ஏமாற்றி விட்டு, அந்நியனோடு ஊர் சுற்றிய ஊதாரி. இவள் மகாபாவி. கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவள்.

எமன்:- தாலி கட்டிய கணவன் கள்வனோ கசடனோ குருடனோ முடவனோ எப்படி இருப்பினும் அவனையே தெய்மென்று மதியாத இவளை, அக்கினித் தம்பத்தைக் கட்டிப் பிடிக்கச் செய்து, அட்டைக் குழியிலே தள்ளி விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- செங்கண்ணா, கொண்டு வாருங்கள். தர்மராசா! இவன் ஒரு பால் வியாபாரி. தேநீர்க் கடைகளுக்குப் பால் கொடுத்து வருபவன். பாவம், பத்துப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளுட்டிக்காரன். இலாபம் போதாது தான். அதற்காக ஒரு படி பாலுக்கு இரண்டு படி தண்ணீர் கலந்திருக்க வேண்டாம். ஒரு படிக்கு அரைப்படி வீதம் கலந்திருந்தால் அதிக பாவமில்லை.

எமன்:- சித்திரகுப்தா, என்ன கூறினாய். தண்ணீர் கலப்பிலே குறை வாயிருந்தால் பாவமில்லையா. இது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகும். அல்லாமலும் இவன் அதிகப் படி தண்ணீர் கலந்தவன். செங்கண்ணா, நன்றாக உருகிக் கொண்டிருக்கும் ஈயத்தை எடுத்து இவன் வாய் நிறைய ஊற்றி விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- செந்தலைப் பூதா, பாவிகள் வரிசையிலா, இந்தப் பரமாத்மாவைக் கொண்டு வந்தீர்கள். முட்டாள்கள்... ஜயனே, இந்தப் புண்ணிய புருடர், தேவாலயத்தைக் கட்டுவதிலே தன் பொக்கிஷ மெல்லாம் தொலைத்தவர்.

எமன்:- புண்ணியமூர்த்தியே, தங்களைப் போன்றவர்கள் நாட்டிலிருந்தால், எங்களுக்கும் வேலை குறைந்து விடும். தாங்கள் ஆலயத்தைக் கட்டும்போது வேலையாட்களைச் சிறிது கடுமையாக நடத்தியபடியால் பாவிகள் வரிசையிலே கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்காகப் புண்ணியலோகப் பாதை திறக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சித்திரகுப்தன்:- இவன் பெண்டாட்டி பிள்ளைகளைத் திண்டாட வைத்து இளையர் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 21

உதையும் அடியும் கொடுத்து ஊனுக்கும் வழி பண்ணாதவன். தான் மாத்திரம் நேரம் தவறாமல் வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்வான்.

எமன்:-சண்டாளன், ஒரு புத்திரனுக்கு எத்தனையோ கோடி புண்ணியும் வேண்டும். அப்படி இருக்கப் பெற்ற பிள்ளைகளையும் உற்ற மனைவியையும் திக்கற்றுத் திரிய விட்ட பெரும்பாலி; தாதுவர்களே, முட்கம்பிகளுக்கிடையே மாட்டிச் சுக்குநாறாக்கி விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:-ஜ்யா, இவள் கோள் சொல்லிக் குடும்பங்களைக் குலைத்த கொடியவள். நாள் முழுவதும் வாயார் எல்லோரையும் திட்டுவான். அதிலும் மாங்கல்ய ஸ்திரீகளைத் தாங்க முடியாதவாறு ஏசுபவள். இவள் மிக மிகக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவள்.

எமன்:-அடிப்பாவி, வாழ்விலே சிறப்புற வேண்டிய நல்ல குடும்பங்களைப் பாழித்த பாதகீ. நீயும் ஒரு பெண்ணாகப் பிறந்தாயே. காதகீ. உனக்குக் கண்ணில்லையா. முற்றவர் துன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்வதில் நீயடையும் லாபமென்ன. யாரடா. கோரத்தலையா. இவள் கண்களிரண்டையும் கெடுத்து, வம்பு பேசிய வாயை அறுத்து நரகக் குழியிலே தள்ளி விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:-வா வா, வெட்கப்பட வேண்டாம்பா, ஓய், வா அய்யா... பிரபோ, இவர் எத்தனையோ கண்ணிகளைக் கரை சேர்த்த புண்ணியவான். கல்யாணத் தரகன். பொருத்தமற்ற விவாகங்களை நடத்தி நடுத் தெருவிலே நிற்க வைத்த உலுத்தன். தரகு கூலியும் ரொம்ப மோசம்.

எமன்:-கண்ணிகளைக் கரை சேர்ப்பது புண்ணியமான செயல். தரகு கூலிக்காக முறையற்ற விவாகங்களை நடத்தி இல்லாத பொய்யெல்லாம் சொல்லி நிலையில்லாத வாழ் நாளைக் கழித்திருக்க வேண்டாம். இவனைப் புழுக் கிடங்கிலே இழுத்தெறியுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- பிரபோ, பாவிகள் வரிசை முடிந்து விட்டது. புண்ணியாத்மாக்கள் தான் இனி வர வேண்டியவர்கள். தூதர்களே, மரியாதையோடு அழைத்து வாருங்கள்... மகாராசா, இவர் தனது பசிக்கென்று வைத்திருந்த கஞ்சியைத் தவித்து வந்த ஏழைக் கிழவிக்குக் கொடுத்துக் களையாற்றியிருக்கிறார். அன்று முழுவதும்

தானே பசியினால் பாதிக்கப்பட்டார்.

எமன்:- தன் பசி நோக்காது மற்றொருவருக்கு உதவிய இந்தக் கண்ணியவானைப் புண்ணியலோகத்திற் சேர்த்து விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- இவர் அன்னசத்திரத்திலே பசித்து வந்தோர்க்குப் பரிவோடு புசிக்குமாறு உணவளித்த கனவான். தினமும் இப்பணியிலே திருப்தியோடு வாழ்ந்த தனவான்.

எமன்:- யாரங்கே, இவரைத் தெய்வ விமானத்திலேற்றிச் சிவலோகத்திற்கு மரியாதை செய்யுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- அரசே, இவர் நீர்ச்சாலைகளின் பக்கத்தே ஆவுரோஞ்சுக் கல்லு நாட்டியவர். தண்ணீர் குடித்துக் களைப்பு நீங்கிய மிருகங்கள் தினவு தீர்க் கல்லிலே உரோஞ்சிக் கொண்டு செல்கின்றன.

எமன்:- முப்பத்திரண்டு தர்மங்களுள் ஒன்றான ஆவுரோஞ்சுக் கல்லினை நாட்டி அரும்பணி செய்த அன்பரைத் தேவலோகத்திற் சேர்த்து விடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- கல்விச் சாலை அமைத்து, இலவசக் கல்வியூட்டிப் பலரைக் கலைஞர்களாக்கிய புலவர் பெருமான். இவர் புண்ணியத்திலே, கண்ணீர் சிந்திய ஏழைக் குடும்பங்கள் பல வாழ முடிந்தது.

எமன்:- எழுத்தறிவித்த இந்த இறைவரைத் தெய்வலோகத்திற் சேர்த்து விடுங்கள்.

சித்திரா:- வங்கதேசத்தைப் பங்கமில்லாமற் காப்பாற்றிய சிங்கராயன். இந்தச் செங்கோல் மன்னன், ஆட்சியிலே குடிசனங்கள் மிடியில்லாது வாழ்ந்தார்கள் பிரபோ.

எமன்:- குடி தழுவிக் கோலோச்சிய மன்னவனை இறைவன் அடியினில் சேர்த்திடுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- கணவனின் பணியைக் கணிவோடு செய்து சிறப்புற்ற குணவதி. ஒரு பெண்ணுக்கிருக்க வேண்டிய பண்புகள் அத்தனையும் வாய்க்கப் பெற்றவள். மகா உத்தமி. தருமசீலி.

எமன்:- பதியைத் தெய்வமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பதிவிரதையே. உன்னைப் போன்ற பெண்கள், விண்ணுலகத்திலும் அரிது. நீ இறைவன் வாமபாதஞ் சாரக் கடவாய்.

சித்திரகுப்தன்:- அரசே! இந்தச் சிறுவன், ஆலயங்களிலே பூசை நடக்க வேண்டிய ஆறு காலங்களிலும் அரிய தொண்டு செய்தான். ஏகாதசி, திருக்கார்த்திகை, மகாசிவராத்திரி ஆதியாம் விரத புண்ணிய காலங்களிலே தேவாரம், திருவாசகம், புராணங்களைப் பாராயணஞ் செய்து விரதமனுட்டித்தோருக்கு நற்கதி கிடைக்க வழி செய்த சிவதொண்டன்.

எமன்:- தம்பீ! சிறுவயதிலே சிவத்தொண்டு செய்து வந்த உனக்குச் சாயுச்சிய பதவி கிடைத்திருக்கிறது. இவரை விமானத்திலேற்றிச் செல்லுங்கள்.

சித்திரகுப்தன்:- தர்மப்பிரபோ, இன்னும் ஒருவன் மாத்தீரம் சூரியன் உதிக்க ஜந்து நாழிகைக்கு முன் வர வேண்டும். மிருகண்டுவின் புத்திரன், மார்க்கண்டன் மணிகர்ணிகையிலே கடுந்தவமியற்றுகின்றான். அவனைப் பற்றி வரச் சென்ற தூதனை இன்னமும் காணவில்லை. விந்தையாயிருக்கிறது, அரசே.

தூதன்:- மகாராசா, அவன் கிட்ட நெருங்க முடியவில்லை. சிவன் பாகத்தே பிரசன்னமாயிருக்கின்றார்.

எமன்:- தூதுவனே, கிட்ட நெருங்க முடியவில்லையா. முட்டாள்... உன்னை அவன் மோசஞ் செய்து விட்டான்...

(நாரதர் பாடக் கொண்டு வருதல்)

எமன்:- நாரதரே, வர வேண்டும். வர வேண்டும்...

நாரதர்:- எமத்ரமா, உன் லோக விசாரணைகள் சரிவர நடந்து வருகின்றனவா.

எமன்:- முனிவரே, என்ன கேள்வி இது. என் விசாரணையில் ஒரு சிறிதேனும் நியாயம் தவறுமா. அப்படித் தவறியவனாக நான் வாழ முடியாதே. அக்கிணி ஆறு அடித்துக் கொண்டு போயிருக்குமே.

நாரதர்:-இல்லை தர்மா. இன்று நீ, பெரிய படபடப்போடு காணப்படு கின்றாய். அதனாற் கேட்டேன்.

எமன்:-எனக்குப் படபடப்பொன்றுமில்லை நாரதரே. மார்க்கண்டனுயிர் கவரச் சென்ற தூதுவன் மதிமயங்கி வந்து விட்டான். மடையன்.

நாரதர்:- ஓ! தவமுனிவன் மார்க்கண்டனோ.

எமன்: -அவன் தவமுனிவனோ அவமுனிவனோ யார் கண்டார்கள். தேவபூசை செய்யும் எல்லோரும் முனிவர்களாகி விட முடியாது முனிவர் பெருமானே.

நாரதர்:- சங்காரகர்த்தனாகச் சங்கரனால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தும் சகலலோக விவகாரங்களையும் சரியாக அறிய முடியாமலிருக்கின்றாயே.

எமன்:-என்ன முனிவரே, உமது இன்றைய விரதத்தை என்னிடத்திலேயே முடித்து விடலாமென்று தூடிக்கின்றீரென்று நன்றாகத் தெரிகிறது. வீண்கலகத்தை விளைவிக்காது வந்த காரியத்தைச் சொல்லும்.

நாரதர்:- சொல்ல வாயெடுக்குமுன் கொல்லப் பார்க்கின்றாயே. மீண்டும் சொல்லுகின்றேன்; விஷயமறியாதவர்கள் தான் கலகக்காரனென் கிறார்கள்.

எமன்:-சொல்லும், சொல்லும், முனிவரே, இன்றைய கட்டமைகள் இன்னும் சரியாகப் பூர்த்தியடையவில்லை. தாமதிக்காது சொல்லும்.

நாரதர்: விருத்தம்:-

உத்தம எம நின்பால் ஒரு வரம் வேண்டி வந்தேன்
சித்தம் வைத்தருள் வேண்டும் சேயன் மார்க்கண்டனென்போன்
பத்தி சேர்பூசை செய்து பரமனைப் பற்றினோடு
நித்தமும் மிளிர்வதாலே நீடுவாழ்வளித்திடாயே

வசனம்:- அந்த மார்க்கண்டேய இளம் முனிவன் நீடிய ஆயள் பெற
வேண்டியே அருந்தவமியற்றுகின்றான். பாவம். அவனுக்கு நீ அருள் புரிய
வேண்டும்.

எமன்:- பிரம்மபுத்திரா, அவரவர் கால எல்லையறிந்து கருமமாற்றுவது
தானே என் பிரதிக்கினை. அவ்வாறிருக்க நீடிய ஆயுளைக் கொடுப்பது
என்னால் ஆகக்கூடிய காரியமன்றே.

நாரதர்:- இல்லை, நீ மனம் வைத்தால் உன்னால் ஆகக்கூடியது தான்.

எமன்:- முனிவரே, சர்வேஸ்வரன் கட்டளைப்படி அழித்தல் தொழிலைச்
செய்ய முடியுமேயன்றி அளித்தல் தொழிலைச் செய்ய என்னால்
முடியாதே. இது தெரியாதா.

நாரதர்:- எமதர்மா, பரமேஸ்வரன் பக்கபலமாக இருக்கும்போது நீ
அவனை எப்படிக் கவர முடியும்.

எமன்: விருத்தம்:-

தேவர் காப்பினும் செய்தளித்தீஞு செய்
மூவர் காப்பினும் மொயாம்பினராயினோர்
எவர் காப்பினும் காத்திடவின்றவன்
ஆவி கொண்டன்றி மீண்டுமகல்வனோ

வசனம்:- பரமேஸ்வரன் கட்டளையைச் செய்யப் பயப்பட
வேண்டியதில்லையே.

நாரதர்:- பயப்படமாட்டாய். என்றாலும் தர்மனென்ற பெயருக்கு ஒரு
சிறிதேனும் கருணையேயில்லையே.

எமன்:-கருணாகரன்றோ அதையும் எனக்குக் கற்பித்திருக்க வேண்டும்.

நாரத்:-இல்லை இல்லை.

பாட்டு

நாரத்:-தென்னவனே தயை செய்

எமன்:-என்னால்தாகாது மெய்

நாரத்:-வாழும் இளவயது

எமன்:-அவன் மாஞங் காலமாமிது

நாரத்:-இவனொரு சிறுதவமுனியென விட்டிடுவீர்

எமன்:-அயன் எழுதிய தின முடிவிலே கிட்டியதேன்

நாரத்:-வையாது வீண்பழியே

எமன்:-பொய்யாது நான் மொழிந்தேன்

நாரத்:-உய்யாதுன் ஆட்சியெல்லாம்

எமன்:-அதை மெய்யாகப் பார்த்திடலாம்

நாரத்:-தடியடிபிடி இடியென மொழிந்திடாகே

எமன்:-படிமிசையொரு முடிகலகனே வந்திடாதீர்

நாரத் வசனம்:-எமதர்மா, நான் கெஞ்சிக் கேட்கின்றேனேயென்று நீ மிஞ்சகின்றாய். அஞ்ச வேண்டாமென்று அந்த விஸ்வநாதன் அவனுக்குத் திருவடித் தீட்சை சாத்தியருளியிருக்கின்றார். அதனாலே அவனுயிரைக் கவர உன்னால் முடியாது.

எமன்:- நாரதரே! என்ன சொன்னீர். உம்மையன்றி இந்த வார்த்தையை மற்றொருவர் கூறியிருந்தால் அவனுயிரைப் பாசத்தினாலே மாட்டியிருப்பான் இந்தக் கூற்றன். தெரியுமா.

நாரதர்:- தெரியும் தெரியும். அவனுயிரைப் பற்றி வர உன்னால் முடியாதென்பது நன்றாகத் தெரியும்.

எமன்: பாட்டு:-

எட்டி நில்லும் நாரதரே

என்னைக் கிட்டியிந்த மொழி கூற
துட்டனைப் போலிங்கு வந்தீர்

(எ)

அத்தனருட்படியன்றி அவனியில் அந்தகண் நான் எத்தனையும் செய்ததில்லை

எல்லாமுன் கலகத் தொல்லை

(எ)

பத்தியோடு பூசை பண்ணும்
பல்லாயிரவரிங்கு

நித்தமிருந்திலரோ நீரேயுத்தரம் சொல்லும்
வித்தகனுள் போலொருவர்

விண்ணுலகத்தேனுமில்லை

சித்தமுமிழந்த ஒரு பித்தனைப் போல்
பேச வந்தீர்

(எ)

வசனம்:- நாரதரே! படைப்பவனாகிய பிரம்மனே காப்பவனாகிய திருமாலோ மன்றிலே நடிப்பவனாகிய பராபரனே அன்றித் தேவ கணங்கள் குழி இந்திரனே வந்து அவனுக்குத் துணை நின்றாலும் என்கையில் தாங்கியிருக்கும் காலபாசத்திற்குத் தப்ப முடியாது. முடியாது முனிவனே.

நாரதர்:- அதையும் தான் பார்ப்போமே. நாரதன் தலையிட்ட காரியம் என்னுமே, நாசமானதில்லை. எதற்கும் ஒரு கை பார்க்கிறேன்.

எமன்:- நன்றாகப் பாரும். இன்னும் சில விநாடிகளில் மார்க்கண்டன்

28 ~~~~~ த.கவுசுகி

இங்கிருக்கின்றானென்று ஓடோடியும் வந்து பாரும்.

நாரதர்:- பார்க்க வேண்டியதென்ன. அந்தமில்லாத மார்க்கண்டன் இந்த லோகத்திற்கு வரமாட்டான். அவனுபிரைப் பற்றிச் செல்லும் நீ, உன்னுயிரை இழந்து விடுவாயோ என்று தான் பார்க்கிறேன்.

எமன்: விருத்தம்:-

இந்திரன் முதலாவள் இமையவர் துணை நின்றாலும்

மந்திரத் தேவன் மாயன் மாமகன் படை வந்தாலும்,

முந்துறும் விதியை மாற்ற முயலவும் முடியுமானால்

விந்தையாம் கலகழுட்டி விளம்பிடப் பொறுத்திடேனே

வசனம்:- மதிப்புக்குரிய முனிவனென்று மரியாதை செய்தேன். என்னு யிருக்கே உலை வைக்கும் நீர், இங்கிருந்தால் என் கோபத்திற்காளாகி விடுவீர். இனி இங்கே நிற்க வேண்டாம். போய் விடும். போய் விடும்.

நாரதர்: உன் அகங்காரமெல்லாம் அழிந்தொழிந்து போவதைப் பார்க்கிறேன். நாராயணா.

எமன்:- யாரங்கே, என் அந்தரங்க மந்திரி காலனை அழைத்து வா.

காலன்:- பிரபோ...

எமன்:- காலனே, பாலனாம் மார்க்கண்டன் மந்திரப் பூசையினாலே, தந்திரமாய் என் தூதுவனை ஏமாற்றி விட்டான். நீ, சென்று இந்தக் காலபாசத்தினாலே, அவனை வீரமுடன் இழுத்து வா. இதோ.

(குஸம், பாசம் கொருத்தல்)

காலன்:- பிரபூ! அந்த மார்க்கண்டன், எந்த வித மந்திரக்காரனாயிருந் தாலும் தந்திரோபாயத்தால் இந்த நொடியிலே கொண்டு வருகிறேன்.

(போகிறான்.)

27ஆம் சீன்:- ஒழியம்

(மார்க்கண்டன் வணக்கம்)

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

ஆதி அந்தமுயில்லாத நாயகா

அஞ்சல்வாய் எங்கள் தாயகா

வசனம்:-பராபரத் தெய்வமே, பதினாறு வயது எல்லையும் முடிவடை கின்றது. கருணாகரா, கருணையங் கடலே, எமதாதுவர்கள் கிட்ட நெருங்குவதற்கஞ்சி எட்டி நின்று இழுத்துச் செல்லப் பார்க்கின்றார்கள். உன் திருவடித் தீட்சை பெற்ற நான் இவர்களுக்கு அஞ்சமாட்டேன்.

காலன்:- அஞ்ச வேண்டாம் முனிவனே. தங்கள் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிகின்றேன்.

மார்க்கண்டன்:-தூரத்தே நின்று பாதத்தை வணங்கும் நீ யாரப்பா.

காலன்:- எல்லா உலங்களிலுமென்ன எல்லா உயிர்களையும் கவரும் அதிகாரத்தையுடைய எமராசனது மந்திரி நான். என் பேர் காலன்.

மார்க்கண்டன்:- ஓ! அந்தகனுடைய அந்தரங்க மந்திரியோ. தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளிய காரணமேதோ.

காலன்:- காலதூதன் எதற்காக வருவான் என்ற காரணம் தெரியாமலா கேட்கின்றீர்.

மார்க்கண்டன்:- இல்லையப்பா, தெரிந்து தான் கேட்டேன். இங்கே உமது கூட்டத்தவருக்கு ஒரு வேலையுமிருக்கமாட்டாதே.

காலன்:-இருக்கிறது முனிவனே. நேற்றையோடு உமது வாழ் நாள் முடிந்து விட்டது. கூட்டிச் செல்ல வந்திருக்கிறேன்.

மார்க்கண்டன்:- காலனே, சிவபக்தர்களைக் கூட்டிச் செல்லச் சிவ

கணங்கள் இருக்கிறார்களே. நீவிர் என் கிட்டவும் நெருங்க முடியாதே.

காலன்:- முனிவனே, எங்கள் அரசன் தர்மராசன், புண்ணியலோகத்தைக் கொடுப்பதற்காகக் கண்ணியமாக அழைத்து வருமாறு எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றான். அதனாலே...

மார்க்கண்டன்:- அதனாலே உமது பின்னே வர வேண்டுமோ. எனக்குரிய வாழ் நாளெல்லை நேற்றையோடு முடிவடைந்து விட்டது. இன்று என்ன யாருமே அனுக முடியாதே. இதைக் கூற்றுவனுக்குச் சொல்வாயாக.

காலன்:- சிவபக்தனே! அறிவில்லாதவர்கள் எங்கள் அரசனைக் கூற்ற என்றும் கொடியவனென்றும் தூற்றுகிறார்கள். எல்லா உயிர்களுக்கும் செய்வினை குறித்துச் சீர்தாக்கி நிதி வழங்குவதால் நடுவன் என்ற பெயர் தாங்கி இருக்கின்றார்கள். அவன் உம்மைத் தரிசிப்பதற்கு ஆசைப்படுகின்றான்.

மார்க்கண்டன்:- முடியாத காரியத்தில் தலையிடுவது முறையான செயலன்றே. இனி உம்மோடு பேசிக் கொண்டிருக்க நேரமுயில்லை. எந்தையின் பூசை வேளை தவறிப் போகிறது. போய் வாரும். மலர் வனம் செல்ல வேண்டும்...

(ஸ்ரீகிருஷ்ண. காலன் மறித்தல்.)

காலன்:- முனிவரே, கோபிக்க வேண்டாம். அந்தகன் உம்மைச் சகல மரியாதைகளோடும் அழைத்து, இந்திரன் பதவி தரப் போகின்றான்.

மார்க்கண்டன்:- எமதாதனே, தந்திரம் வேண்டாம். சென்று வாரும்.

விருத்தம்:-

நாதனார் தமதியவர்க்கடியவனானும்
ஆதலாலுமதந்தகன் புரந்தனுக்கணுகேன
வேதன் மாமலர்ப் பதங்களும் வெக்கலன் விரைவில்
போதி போதியுன்னுரையினிப் பொறுத்திடேனே

(ஸ்ரீகிருஷ்ண.)

28ஆம் சீன்:-நோட்டு

காலனி:- என்ன ஆச்சரியம், அடியார்க்கெளியன்று அனைவரும் கறுவது சரியாகத் தானிருக்கிறது. கால எல்லையிலே அவனைக் கவருவதற்குக் கிட்ட நெருங்க முடியாமல் துணையாக இருக்கின்றாரே, தேவதேவன். எமராசன் என்ன, தண்டனை விதிப்பானோ. சர்வேஸ்வரா, அந்த மார்க்கண்டனுக்குத் துணை புரிந்து வரும் நீ, இந்த நாயேனையும் எனது கோபத்தினின்றும் காத்தருள வேண்டும்.

29ஆம் சீன்:-மாளிகை (எமலோகம்)

எமன்:- யாரடா தூதனே, மார்க்கண்டனுயிர் கவரச் சென்ற காலனை இன்னும் காணவில்லை. அவனாலும் முடியவில்லைப் போலும்.

காலனி:- மகாராசா, மன்னிக்க வேண்டும். அந்த மார்க்கண்டன் சிவலிங்கமொன்றைத் தாபித்து, அதற்கு விதிமுறை தவறாது பூசை செய்து வருவதால் அவன் முன் நெருங்கவே முடியவில்லை. அவனுக்குச் சிவலிங்கமாகத் தோன்றும் பராபரன் எமக்குச் சிவனாகவே காட்சியளித்துக் கோபக் கண்களோடு எம்மைப் பார்க்கின்றார். அதனால் அவன் உயிரைக் கவர முடியவில்லை பிரபு.

எமன்: - பேடிகள், கொஞ்சமுமே நெஞ்சுரமில்லாத சோம்பேநிகள்... யாராங்கே, என் வாகனத்தைத் தயார் செய்யுங்கள். அவன் மந்திரதந்திரங்களெல்லாம் இந்த மறவியிடத்திலும் பலிக்கிறதா, பார்க்கிறேன்.

30ஆம் சீன்:-நந்தவனம் (பூஷ்கடையுடன் மார்க்கண்டன்)

எமன்:- மார்க்கண்டனே.

மார்க்கண்டன்:-என்ன ஆச்சரியம், தென் திசைக்கதிபதி தர்மராசனா.

எமன்:-ஆழம், தர்மராசனே தான்.

மார்க்கண்டன்:- இங்கு வந்த காரணமேதோ.

எமன்:- காரணம் தெரியாமல் நீ கேட்கவில்லையே. எல்லாம் அறிந்த முனிவனல்லவா.

மார்க்க: - ஆம், அறிவேன், அறிவேன். நீர் என்னை அனுக வேண்டிய கால எல்லை நேற்றையோடு முடிந்து விட்டது. இன்று வந்திருப்பது ஆச்சரியமில்லையா.

எமன்:- உனது மந்திரதந்திரங்கள், என்னிடத்திலும் பலிக்குமென் நெண்ணாதே. உன்னை இன்று விட்டுப் போவேனா.

மாட்டு

எமன்:- உனை நான் இங்கு வந்தும் விட்டுப் போவனா-இல்லை

உம்பர் கோனை நம்பி இங்கு வந்த கோபமா எனி கானை_ட பார்த்து விட்டுப் போவனா-இல்லை

மார்க்கண்டன்:-

வருவான் வருவானென்று வாது நீ செய்யாதே

மாதுமையாள் பாக்கெனன்னைக்

காவலைக் கண்டாயோ-நின்றாயோ

எமனே வீணிலிங்கு வம்பு ஏனையா-என்னை

அஞ்சல் அஞ்சல் என்றும் சொல்லும்

தஞ்சமில்லையா

எமன்:-

காலமும் ஆயுஞும் மாறாதே

மாலவன் மாமகனும் மாளானோ

கௌனையார் ஒசை நாடகங்கள் ~~~~~ 33

மார்க்கண்டன்:-

நடமாடும் விடைப்பாகன்
 அடியார்க்கு அந்தமில்லை
 அறிவாயே அறிவாய் நீ தானே
 பாசம் தனை வீசி எனை ஆளல்
 தகுமோ

மார்க்கண்டன்: வசனம்:-தர்மனே, பெயருக்கேற்றவாறுல்லவா குணமும் அமைய வேண்டும். நீ அதர்மமான காரியங்களில் தலையிடுவது தர்மமல்லவே.

எமன்: -குழந்தாய், எது அதர்மம்? அவரவர் முடிவிலே தோன்றுவது அதர்மமல்லவே. அதனாலே தாமதிக்காதே.

மார்க்கண்டன்: வீண்முயற்சி, எமராசனே, கால எல்லையைக் கடந்தவன் இந்த மார்க்கண்டன் என்பதை அறிவீர்.

எமன்:- கால எல்லையும் கடந்தவர் இந்தக் காசினியிலுண்டா. நேற்று வந்து உன்னைக் கொண்டு செல்லாதது பெருந்தவறு. நீ பண்ணிய பூசையின் மகத்துவமே சிவநாழிகை தாமதிக்கக் கூடியது செய்து விட்டது.

மார்க்கண்டன்: இப்போது கூறினீரே, மறந்து விட்டாரா. நான் இறந்துபடவேண்டிய எல்லை முடிந்து விட்டது. இன்றும் இருக்கிறேனே, தெரியவில்லையா.

எமன்:- மார்க்கண்டனே, உன் தந்திரத்தாலே இன்றும் தப்பி விட முடியாது. இழுத்தே செல்லுவேன்.

மார்க்கண்டன்: பாட்டு:-

உன்னாலீதாகாது என்ன வேண்டாம் நன்று
 சொன்னேனே என்றும் நீ கோபம் வேண்டாம்
 பெரும்கோபம் வேண்டாம்

வசனம்:- மறுவிலே, உன் கைத்திறனைச் சிவபக்தனாகிய என்னிடத்திலே பிரயோகிப்பது முறையா?

எமன்:- எல்லை முடிவிலே என் தொழிலைச் செய்யப் புகுந்தது முறையற்ற செயலா?

மார்க்க:- இல்லையென்று சொல்லவில்லையே. பதியோடு கலந்த பரமான்மாவைச் சதி செய்து இழுத்துச் செல்லப் பார்க்கின்றாய். விதி யையும் வெல்லும் மதியுடையவர்கள், எது வரினும் அஞ்சமாட்டார்கள்.

30ஆம் சீன்:-ஹோட்டு

எமன்:- மார்க்கண்டா, தப்பி விடுவேனென்று என்னுகிறாயா. உன்னுயிரைக் கொண்டு செல்லாவிட்டால் நான் கடமையிலே தவறி விடுவேன். ஆகவே, என் பின்னே வா.

பாட்டு

மார்க்க:- மாபாவியர் கூடி வாழும் நரகிற்கு வாவென்றமையாதீர்

எமன்:- மைந்தனே உந்தனின் வாழ் நாள் முடிந்தது தந்திரஞ் செய்யாதே

மார்க்க:- புண்ணியஞ் செய்தோர்க்கு நன்னிடும் மோட்சமே என்னுவாயந்தகனே

எமன்:- விண்ணவர்க்கும் எல்லை வந்திடும்போதினில் நன்னுவாரென்புமே

மார்க்க:- மாலயன் ஆதிய வானவர் கோணையும் காபி சுப்பிக்கப்பட காலபாசம் ஈர்க்குமோ

இனாலீயார் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 35

எமன்:- பாலனே இந்திரன் மாலவனாதியோர்
ஏலவே மாண்டொழிந்தார்

31ஆம் சீன்:-அழயம்

மார்க்கண்டன்:-சனார் பூசனை நேசமாய்ச் செய்தேனை
வீசபாசம் வெல்லுமோ

எமன்:- பூசனை வெம்பவம் போக்குமே யான் வீசம்
பாசம் விலக்காதே

எமன்: வசனம்:- பாலனே, வீணே வாதங் செய்யாதே. என்
கைப்பாசத்திற்கு யாருமே தப்ப முடியாது. நீ வருகிறாயா, இல்லையா,
பார்க்கிறேன்.

(பாசம் வீசல்)

மார்க்கண்டன்: விருத்தம்:-

முத்தி சேர்சங்கரா முழுமுதற்றேய்வமே
மூலமாம் சோதி நிமலா
சத்தி சேர்பங்கனே சஞ்சலப் போதினில்
சாபல்யம் அருளு கோவே
நித்தமும் உன் திருப்பாதமே தஞ்சமாய்
நிலமிதே போற்றி வாழ்ந்தேன்
அத்தனே மற்று கைப்பாசமென்னுயிர் செலா
தருளுவாய் அமல வடிவே

(சிவன் தோன்றல்)

சிவன்:- மைந்தனே, சிந்தை நொந்தாய். அஞ்சேல், அஞ்சேல். நின்னை
ஆட்கொள்ளுவதற்குத் திருவுள்ளங் கொண்டு வந்தோம். எமனே, பக்தன்
மார்க்கண்டன் யோக சமாதியில், பரமான்மாவைத் தம்முட்கொண்டு
நித்தியானந்தம் அநுபவிக்கும் பேறு பெற்றான். பிரம்மமேதாவாய்
விளங்குதலாலே அந்தமென்பதும் இந்த முனிவனுக்கில்லை. இதனை

உன் சிந்தையிலே சிறிதும் உணர்ந்தாயில்லை. அந்தர் எவருமே இந்த நிலையடைந்தாரில்லை. நீ செய்யத் துணிந்த காரியம் பொறுக்க முடியாத குற்றமாகும். இதை நீ மறுக்கின்றாயா.

எமன்:- ஜயனே, மார்க்கண்டனுக்குப் பதினாறு வயதே ஆயுளைன்று சித்திரிகுப்தனது கணக்கேட்டிலே பதிவாகியிருக்கிறது. ஆகவே, இவன் நேற்றையோடு இறந்துபடவேண்டியவனே. தங்கள் கட்டளையும்படியே.

சிவன்:- அந்தகனே! விந்தையான விடை பகர்ந்தாய். சிந்தையை அடக்கிச் சிவத்தோடு கலந்தான் இந்த மைந்தன். அதனாலே என் திருவடித் தீட்சை பெற்றான். அதன் பின்னரும் இவ்விடம் அனுகிய உன் கர்வமெல்லாம் அடங்கி ஒழிந்து போகக் கடவாய்.

(உதைத்தல். என் வீழல்.)

சிவன்: மைந்தனே! குற்றமில்லாத சிறந்த பூசை செய்து வணங்கி வந்தாய். அந்தமில்லாத ஆயுளை உனக்குத் தந்தோம். நீ என்றும் பதினாறு வயதுப் பராயத்தவனாய்ப் பிரகாசிக்கக் கடவாய். எல்லையில்லாத ஊழி காலம் உன் புகழோங்குவதாக...

(மதறதல்)

32ஆம் சீன்-ஞூச்சிரமம்

மார்க்கண்டன்:-அம்மா, அப்பா, நான் இயமனை வென்று விட்டேன்ப்பா. வென்று விட்டேன்ப்பா.

மிருகன்டு:-எங்கள் செல்வமே, ஆண்டவன் உன்னை அனுக்கிரகஞ் செய்தார்.

மருத்துவதி:- மகனே, விஸ்வநாதன் கருணையே கருணை.

மார்க்க: அம்மா, அப்பா, என் இறந்து விட்டான்ப்பா; விஸ்வநாதன் உதைத்து விட்டார்ப்பா. வாருங்கள், மணிக்ரணிகை விஸ்வநாதனை வழிபடுவோம்.

இளையார் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 37

33ஆம் சீர்ஃ-மாளிகை

புமிதேவி: பாட்டு:-

அகிலம் எனக்கே அவலச் சுமை-இங்கு

அமையும் உயிர்கள் அணைய ஒண்ணா

(அ)

சுகமும் பலமும் ஓய்ந்ததுவே இங்கு

சுதந்திர வளமும் தீர்ந்ததுவே

(அ)

மால் வண்ண மேனி மாதவனே-உந்தன்

மலர்க் கர ஆசி ஈந்தஞ்சுள்வாய்

சால உன் அடியார் தயவிரந்தார்-இந்தச்

சணத்தில் பூபாரமே தவிர்த்தஞ்சுள்வாய்

(அ)

ஜயிருசோதி அவதாரம்-செய்து

அவனிதற்காத்தாய் உபகாரம்

உய்ய வல்லாரை உயிரளிப்பாய்-நன்மை

ஊறு செய்வோரை-ஒழுத்தொழிப்பாய்

(அ)

திருமால்: வசனம்:- தேவீ! என்னை நஜுனைத்த காரணம் எதுவோ

புமிதேவி:-பிரம்மதேவர் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். தாங்கள் காத்துக் கொண்டே வருகிறீர்கள். அழித்தல் தொழிலைச் செய்யும் என்ன இறந்துபட்டான், அதனாலே பூமி பாரம் பொறுக்க முடியவில்லை. தலைவலி அதிகரித்துக் கொண்டே வருகிறது. இது தங்களுக்குத் தெரியாதா.

திருமால்:தேவீ, நாமெல்லோரும் சேர்ந்து பரமேஸ்வரனுக்கு முறையிடுவோம் வாருங்கள். கைலையங்கிரிக்குச் செல்வோம்.

34ஆம் சீன்:-மலை (கைலாயம்)

ரிருமால்ஃ:-பரமேஸ்வரா, உன் அடியவர்கள் மிடி தீர்த்துக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

சிவன்:-திருமாலே, நீவிரெல்லோரும் ஒருங்குசேர்ந்து இங்கே வந்த காரணம்.

பூமிதேவி:-தேவாதிதேவா, இயமன் இறந்து விட்டமையால் பூபாரம் தாங்க முடியவில்லை.

சிவன்:-சரி, உங்கள் விருப்பம் போல், எமனுக்கு உயிர்ப் பிச்சையளிப்போம். வாருங்கள், மணிக்ரணிகைக்குச் செல்வோம்.

35ஆம் சீன்:-ஆலயம்

(இரஷா, விகாஷனு, சிவன், பூமிதேவி)

சிவன்:-எமனே, உனக்குத் திருவருள் புரிந்தோம்; எழுந்திரு...

எமன்:- ஆதியந்தமில்லா அருட் கடலே. அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து அநுக்கிரகம் செய்த கருணாமுர்த்தியே. தங்கள் கருணையே கருணை. கருணையே கருணை.

சிவன்:- அந்தகனே, முன் போல் உன் கடமையைச் சரிவரப் பார்த்து வரக் கடவாய்.

எமன்:- ஜயனே, தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்.

நாரதர்:-தேவாதிதேவா, காத்தற்றெற்றவமே, எந்தையே, அம்மையே, மைந்தன் நாரதன் வணங்குகின்றேன். உங்கள் எல்லோரையும் ஒரே இடத்திலே தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன்... எமதர்மா, மும்முர்த்திகளையும் பற்றியீர்க்கும் மகிமை உன் காலபாசத்திற்கு உண்டென்று கூறினாயே. மார்க்கண்டனையும் வீசினாயா...

எமன்:-முனிவரே! சபதம் வெற்றி தோல்வியின்றி முடிந்திருக்கிறது.

தாங்கள் மார்க்கண்டேய முனிவரை அணுகவே முடியாதென்று கூறினார்கள். என் சபதப்படி காலபாசத்தை இந்தச் சிறுவரின் கழுத்திலே வீசினேன். இவரை இழுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், மும்முர்த்திகளையும் சேர்த்தே பினித்து வந்திருக்கிறது காலபாசம்.

நாரதர்:-தர்மா, உன் போல் சமயோகிதமாய்ப் பேசக்கூடியவர்கள் எந்தலோகத்திலுமேயில்லை.

எமன்:-முனி சிரேட்டரே, தங்களை விடவா. எல்லாம் தங்கள் கலகத்தால் வந்த விளைவு, நலமாகவே முடிந்தது. நாரதன் கலகம் நன்மையே அளிப்பது தானே.

திருமால்:-இல்லை. எல்லாம், எங்கள் ஜயன் அடியார்க்கருளும் மெய்யன் அநுக்கிரகமேயன்றோ.

(சிவனைச் சுற்றிப் பாடி வணங்குதல்)

திருமால், பிரமா, புமிதேவி, எமன், நாரதர்: பாட்டு:-

அரகர அரகர அம்பலவாணா.

நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி, நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி. நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி.

நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி. நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி. நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி. நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி. நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி. நான் கூறிப்பதுமிருந்து கூட சூலா தூஷி என்று வாய்க்கூறி.

காத்தவன் காத்து பூர்வாகவே ஏதாவது காலம் கொடு
கின்ற அளவிலோத அடிக்கால காலங்கள் குறிக்கப்பட நீண்ட
காலங்கள் காலங்கள் கிடைக்கிறதோலை அடிக்காலமில் கொடு
கின்ற காலங்கள் - கிடைக்கும் - காலங்கள்

தாங்கள் அனுமதி எழுதிவிட்டன சூத்தாம் நீர் கிடைக்காதன அப்பும்
சே குருவாகவே பிரதிட்டிக்கின்றாம் மேலையும் தாங்களிடமிருந்து
தெர்மியாம் அனுமதி கூறுவது கூறுவது நீர் பறுபு சிறுகாலமிலிரு
நீரினை நீராக சொல்ல அது நீரு
காலங்கள் அனுமதி கூற நீருக்கின்றனது?

காத்தவன் கருணை

நீரை கருணை பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது
காலங்கள் அனுமதி கூறுவது காத்துப் போனது நீரைப் பகைத்து
பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது
நுழைவாயிலில்...

பாம்புக்குப் பகை கருடன் என்பர். ஆயினும்
ஆதிசேஷனும் கருடனும் விஷ்ணுமுர்த்தியின்
தொண்டர்களாக இருப்பது ஆச்சரியத்திற்
குரியது. ஆதியில், சகோதரர்களான நாகர்களும்
கருடனும் ஏன் ஒருவர்க்கொருவர் பகையாளிகள்
ஆனார்கள் என்பதையும் காத்தவன் கருணையால்
ஆதிசேஷனும் கருடனும் எவ்வாறு நேசம்
பூண்டார்கள் என்பதையும் விளக்கும் நாடகம்
இது.

நீரை கருணை பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது
நீரை கருணை பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது
நீரை கருணை பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது

நீரை கருணை பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது
நீரை கருணை பகைத்துப் போனது நீரைப் பகைத்துப் போனது

காட்சி 1 காட்சி 1 காட்சி 1

கார்க்கோடன் - தட்சகன் - வாசகி - ஆதிரேஷவரன்

கார்க்கோடன் - தட்சகன் - வாசகி - ஆதிரேஷவரன்

கார்க்கோடன்: பாட்டு:

திரிலோகமும் புகமும் வீரன்

குரன் நாக ராஜன் நானே

கார்க்கோடன் பெயர் கேட்டால்

காலன் என்றே சொல்வார்

ழூதலத்தோர் எம்மை துதிசெய்து பணிவாரே

குரன் நாக ராஜன் நானே.

தட்சகன்:

கார்க்கோடன் தம்பியாம்

தட்சகனும் நானே

யாரும் எமைக் கண்டால் ஓடியும் ஒளிவாரே

வீர தீர் குரர் நாமே.

வாசகி:

வாசகி நாகன் நான் போல ஏழாகவேச்செழந்து சூடு வழங்கு

பாரை வதை செய்வேன் சூந்தரை பிரதானபோன்ற நெரிசலை

நாகர்கள் கூட்டத்தில் மதியூகி நான் தானே மழுஷாவிடியு

வீர தீர் குரர் நாமே.

காளியன்:

காளியன் என் பேரை

கேட்டதும் கலங்குவார்

நாகர்கள் கூட்டத்தில் நானும் ஓர் அதிகுரன்

வீரதீர் குரர் நாமே.

எல்லோரும்:

வீர தீர் குரர் நாமே

கார்க்கோடன் வசனம்: தம்பிமார்களே! உங்களைக் காணும் போது எனக்கு அளவில்லாத ஆணந்தமாக இருக்கிறது சூர்களாகிய நீங்கள் எனக்குப் பக்கபலமாக இருக்கும்போது இந்த அகிலத்தையே கலங்க அடித்து விடலாம்.

தட்சகன்: அண்ணா! அதிலென்ன சந்தேகம். நாம் சகோதரர்கள் ஆயிரம் பேர் சூர்களாகவே பிறந்திருக்கிறோம். எங்களை யார்தான் என்ன செய்ய முடியும். ஆனால்...

காளியன்: அண்ணா! ஏன் நிறுத்திவிட்டிர்கள்?

வாசகி: அண்ணா! ஏன் தயக்கம்? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுங்கள்.

தட்சகன் :அண்ணா! நாம் சகோதரர் ஆயிரம் பேர் என்றாலும் எங்கள் எல்லோருடைய பலத்தையும் ஒருங்கே பெற்றுப் பிறந்திருக்கிறான் கருடன். அவனால் நமக்கு ஏதும் ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று தான் கவலையாக இருக்கிறது.

கார்க்: தம்பி தட்சகா! உன் கவலை எனக்கும் விளங்குகிறது. கருடன் வலிமையானவன் தான். ஆனால், அவனும் எங்கள் தம்பிதானே.

வாசகி:அண்ணா! நீ சொல்வது தவறு. கருடன் எப்படி எமக்குத் தம்பியாவான்?

காளியன்: கருடன் எங்கள் உடன் பிறந்தவன் இல்லையே.

தட்சகன்: வாசகி! கருடன் எமக்குச் சொந்தத் தம்பியில்லை என்றுதானே சொல்கிறாய்.

வாசகி: ஆம் அண்ணா கருடனை தந்திரத்தால் தான் அடக்க வேண்டும்.

கார்க்கோடன்: தந்திரத்தால் அடக்குவதா? அது எப்படி முடியும். தம்பி வாசகி, மதியூகி நீயே இதற்கொரு வழிசொல் பார்ப் போம்.

வாசகி: அண்ணா! கருடனிடம் தம்பியென்று உரிமை பாராட்டி அவனை எமக்கு ஏவல் செய்யச் சொல்வோம்.

காளியன் : நாம் சுகங்கள் அனுபவிப்போம். மின் ஸ்டேஷன்கள் மக்கள் பணியாற்றி தேர்க்கும் வயதிலிருந்து எடுத்தினால், குள்ள கார்க் : அதுதான் சரி, வாருங்கள் போவோம்.

(பொறிநுரைகள்)

நம்பிக் கூறுவதைச் சொல்கின்றோம் என்றால், கூறுவதை என்ற நிலையில் மாற்றுவதை மாற்றுவதை மின்காணியில்: நம்பிக் கூறுவதை சொல்ல என்ற நாம் பார்த்து நான்

(இதற்குதார் ஏழை துறி செய்து பணிவாற்றி நா பார்த்து, நீங்கள் வாரும் ஏழைக் கண்டால் ஒழியும் ஒனிவாற்றி போது நா பார்த்து, நீங்கள் வாரும் ஏழை கூறியிருக்கிறீர் தீர் கூரர் நாசிய.)

கருடன் - கார்க்கோடன் - தட்சகன் - வாசகி - ஆதிசேஷன் - கத்ரு - விநதை பாட்டு:

கருடன் :

கருடன் என்னும் பெயர் உடையோன் விரைந்து வந்தேனே அன்னை-விநதை மிழமை தீர்க்க பிறந்து வந்தேனே.

காத்தற்கடவுள் நாராயணர்க்கு துதிகள் செய்வேனே

மாத்ரு பித்ரு பெயர் விளங்க பெருமை செய்வேனே.

(கார்க்கோடன் - தட்சகன் - வாசகி அவ்விடத்திற்கு வரல்)

கார்க்கோடன் : தம்பி கருடா, இங்கே வா!

கருடன்: அன்னன்மார்களே, வணங்குகின்றேன் தட்சகன்: தம்பி! நீ நல்லவன்

வாசகி: மிகவும் வல்லவன் கூடியதோ கீழ்க்கண்ட நூல்களில் காலியன்: வல்லவன், ஆனாலும் நல்லவன்

கார்க்கோடன்: ஆனாலும் எங்கள் குடும்பப் பெருமை விளங்க வேண்டுமொனால் நீ முத்தோர் சொல்லைக் கேட்க வேண்டும்.

கருடன்: அப்படியே கேட்கிறேன் அண்ணா

தட்சகன்: உனக்கு அண்ணன்மார்கள் ஆயிரம்பேர் நாங்கள் இருக்கிறோம்.

வாசகி : உன் அண்ணன்மார்களின் அன்புக் கட்டளைகளை நிறை வேற்றி சிறப்படைவாய் தம்பி.

கருடன்: கட்டளையிடுங்கள் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன் அண்ணா

தட்சகன்: தம்பி கருடா, இன்று முழுவதும் என் உடம்புக்கு முடியா திருக்கிறது. என் தோள்களை ஒருமுறை அடுக்கிவிடு பார்க்கலாம்.

(கருடன் தட்சகனின் தோனை அடுக்கிவிடல்)

வாசகி: தம்பி என்னால் நகரவே முடியவில்லை. என்னை உன் தோன்மீது சுமந்து செல்வாயா, அப்பா.

(கருடன் வாஸ்கியைச் சுமந்து செல்லல்)

கார்க்கோடன்: தம்பி எனக்குத் தாகம் பொறுக்க முடியவில்லை. எங்காவது பறந்து சென்று நல்ல தண்ணீராகப் பார்த்து ஒரு குடத்தில் எடுத்து வருவாயா?

கருடன்: இதோ கொண்டு வருகிறேன் அண்ணா.

(கருடன் செல்லல்)

(கார்க் கோடன், தட்சகன், வாசகி முவரும் சிரித்தல்)

கார்க்கோடன் : வாசகீ! நீ மதியுகி என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. கருடன் என்ன மாதிரியாகப் பணிந்து நம் ஏவல் செய்கிறான் பார்.

தட்சகன்: அண்ணா இவனை இன்னும் வருத்த வேண்டும்

(ஆதிசேஷன் வரல்)

ஆதிசேஷன் : சகோதரர்களே! உங்கள் செய்கைகள் எல்லாம் நன்றாக இல்லை. எங்கள் தம்பி கருடனை நாம் வதைப்பது நல்லதல்ல.

(கருடன் வந்து ஒரு பக்கத்திற்க யறைந்து நிற்கிறான்)

கார்க்கோடன்: ஆதிசேஷா! உன்னை எங்கள் சகோதரன் என்று சொல்லவே வெட்கமாக இருக்கிறது. கருடனை நாம் அப்படி என்ன செய்து விட்டோம்.

ஆதிசேஷன்: நீங்கள் அவனை உங்கள் அடிமைபோல நடத்துவது ஒன்றும் சரியானதல்ல.

தட்சகன்: ஆதிசேஷா! கருடனின் அன்னை விநதை எமது தாய்க்கு அடிமை என்பதை நீ அறியாயா.

ஆதிசேஷன்: விநதை எமது அன்னைக்கு அடிமைதான். ஆனால் வஞ்சனையால் அல்லவா எம் அன்னை, விந்தையை அடிமையாக்கினார்.

வாசகி: கருடனின் அன்னை எமது தாய்க்கு அடிமை என்பதால் கருடனும் எமக்கு அடிமைதானே.

ஆதிசேஷன்: விநதை மட்டும்தான் எம் அன்னைக்கு அடிமை. அதற்காக கருடனையும் அடிமையாக்க நினைப்பது தவறு.

கருடன்: (ஒரு பக்கத்தே நின்று) என்ன என் அன்னை இவர்களின் அன்னைக்கு அடிமையா. அதுவும் வஞ்சனை செய்து அடிமையாக்கினார்களா. இவ்வளவு நாளும் அன்பின் நிமித்தம் என் அன்னை ஏவல் செய்வதாக அல்லவா என்னிவிட்டேன். இவர்கள் என் சகோதரர்களே இல்லை. என் அன்னையை வஞ்சனையால் அடிமையாக்கிய இவர்களை இப்பொழுதே கொன்றோழிப்பேன்.

பாட்டு

கருடன்:

கார்க்கோடா நான் உன்னைக் கொல்லுவேன் - குடல்
 கயிறாக்கி மாலையாய்ச் சூடுவேன்
 உடலைக் கசக்கியே உயிரை உறிஞ்சுவேன்
 நாகர் குடியெல்லாம் நான் நாசம் செய்குவேன்.

(கார்க்கோடா)

கார்க்கோடன்:

ஏன் தம்பி ஏன் தம்பி கருடா - எம்மை
 நீ கொல்லுதல்என்ன முறையோ
 உறவை மறந்து நீ தடுமாற்றம் கொள்வதேன்
 உறவோரைப் பகையாளர் என எண்ணல் முறையாமோ.
 (ஏன் தம்பி)

கருடன்:

வஞ்சனையால் வலை வீசியே - அன்னை
 விநதையை வதை செய்தீர் அறிவேனே
 தம்பியென்றே புது உறவுமுறை வேண்டாம்
 ஜெகஜாலம் செய்யாதீர் இனிநானும் மசியேனே

(கார்க்)

ஆதிசேஷன் :

பொறுதம்பி பொறுதம்பி கருடா - வீண்
 பழிபாவம் தேடாதே கருடா
 சரண் என்று வந்தோரை நீ கொல்லல் முறையல்ல
 சதியென்று என்னாதே விதியீது அறிவாயே.

ஆதிசேஷன் (வசனம்):-தம்பி கருடா, ஏதோ நடந்தது நடந்துவிட்டது. இவர்கள் உன் சகோதரர்கள் என்பதை மறந்து விடாதே. எல்லாம் விதிவழிப்படித்தான் நடக்கும். உனக்கு மேலும் விளக்கம் அவசியமானால் உன் அன்னையிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்.

கருடன்: இப்பொழுதே என் அன்னையிடம் சென்று வருகிறேன். திரும்பி வந்து உங்ளைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

(கருடன் சௌகிறான்)

ஆதிசேஷன் : சுகோதரர்களே! கருடனின் பொறுமையைச் சோதிக்கா தீர்கள். இனியாவது திருந்தி நடவுங்கள். (செக்கிறான்)

தட்சகன்: அண்ணா கருடன் சூரியனியெனப் பாய்ந்து செல்கிறான். அவன் திரும்பி வருமுன் நாம் ஏதாவது திட்டம் போட வேண்டும்.

காளியன்: ஆம் அண்ணா! வாசகி இதற்கு ஒரு வழிசொல்

வாசகி: சூரியசி செய்துதான் கருடனை மடக்க வேண்டும்.

கார்க்கோடன்: அதுசரிதான் அதற்கு ஏதாவது வழியுண்டா என எம் அன்னையிடமே கேட்போம்.

(குற்ற வருதல்)

குற்று: என் பிள்ளைச் செல்வங்களே. ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?

கார்க்கோடன்: அம்மா, தந்திரம் செய்து கருடனைக் கொண்டு ஏவல்கள் செய்வித்தோம். எம் தந்திரம் அறிந்து அவன் எம்மைக் கொல்ல வருகிறான் அம்மா.

குற்று: அப்படியா? கருடனையும் எம் அடிமையாக்க ஏதாவது வழி செய்வோம்.

வாசகி: அம்மா! கருடன் கருவாக இருந்த காலத்தில் தானே விந்தை உனக்கு அடிமையானாள். அப்படியானால் கருடனும் எமக்கு அடிமை தானே.

குற்று: ஆமாம், அதுதான் நியாயம். விந்தையிடம் நானே இதனை விபரமாக எடுத்துச் சொல்லுவேன்.

(விந்தை வரல்)

குற்று: விந்தா! நீ செய்த சபதத்தை மறந்துவிடாதே. கருடன் கருவாக இருந்த காலத்தில்தானே நீ எனக்கு அடிமை யானாய். அப்படியானால் நீயும் உன் புத்திரனும் என்றும் எமக்கு அடிமைகள் அல்லவா. இதை நீதான் கருடனுக்கு நயமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

விநகதை:(தனிமையில்) ஆ! மோசம் போனேனே. என் சபல புத்தியால் என் பிள்ளையையும் அடிமையாக்கிவிட்டேனே.

(கருடன் வரண்)

கருடன்: அம்மா, அம்மா! ஏனம்மா அழுகிறீர்கள்? நான்கேள்விப்படுபடவை எல்லாம் உண்மையா அம்மா. கத்துவுக்கு நீங்கள் அடிமையா அம்மா உண்மையை மறைக்காமல் சொல்லுங்கள் அம்மா.

விநகதை:ஆம் மகனே. நான் மட்டுமல்ல என் சபல புத்தியால் உன்னையும் அடிமையாக்கி விட்டேன் மகனே.

கருடன்:என்னம்மா புதிர் போடுகிறீர்கள். நீங்களும் நானும் அடிமைகளா? ஒன்றும் புரியவில்லையே.

விநகதை: அது ஒரு பெரிய கதை கருடா. அதன் வரலாறு சொல்வேன் கேள். பலநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு . . .

காட்சி 3

(கசியபமுனிவர் தவம் செய்கிறார்)

கசியயர்: ஓம் நமச்சிவாய, ஓம் நமச்சிவாய, ஓம் நமச்சிவாய, ஓம் நமச்சிவாய

(விநகதையும் கத்துவும் ஆடுக்கொண்டு வருதல்)

கத்து+விநகதை: ஓம் நமச்சிவாய ஓம் நமச்சிவாய ஓம் நமச்சிவாய ஓம் நமச்சிவாய

(கத்துவும் விந்தையும் வீழ்ந்து வணங்குகிறார்கள்)

கசியயர்: பெண்மனிகாள்! உங்கள் வதனங்கள் வாடியிருக் கின்றனவே. காரணம் அறியலாமா?

கத்து: சவாமி தாங்கள் அறியாததா? பிள்ளையில்லாக் கவலை எம்மை வாட்டுகிறது சவாமி.

விநகதை:சவாமி புத்திரர் இல்லாதோர்க்கு புண்ணியும் கிடையா தென்று சொல்வார்களே அந்தத் துன்பத்தை நாழும் அனுபவிப்பதா சுவாமி.
இனாலோர் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 49

கசியபர்: எல்லாமே விதி வழிப்படிதான் நடக்கும். அதற்காகக் கலங்குவானேன்?

விநகத: சுவாமி! தவவலிமையினாலே முக்காலமும் உணர்ந்த முனிவராகிய தாங்கள் நம் வருங்காலத்தையும் அறிந்தவர்தானே.

கத்ரு: பெருமானே தங்கள் தவவலிமையினாலேனும் புத்திர பாக்கியம் கிடைக்க அருள் செய்யுங்கள் சுவாமி.

கசியபர்: பெண்களே! பெருந்தவம் செய்து பெற்றுக் கொண்ட பேறுகளை எல்லாம் தம் சுயநலத்துக்காகப் பயன்படுத்தி அழிந்த அசுரர்களின் கதைகள் உங்களுக்குத் தெரியாதவையா?

(கத்ருவும் விநகதையும் உருக்கமாகப் பார்த்தல்)

பாட்டு:

விநகத + கத்ரு:

வரம் அருள்வீர் வரம் அருள்வீர் பாக்க துக்க முபிபி ஒரு முதல் மாதவ முனி நீரே எம்பதியே எமக்கு (வரம்)

கத்ரு:

மலை என்றே எம்மை குவலைத்தோர் அழைப்பார் ஜயா... ஜயா... வழியேதும் அறியாமல் கலங்குகின்ஞோம் - நாம் (வரம்)

கசியபர்:

கலங்க வேண்டாம் கலங்க வேண்டாம்
என்னுயிர்க்குயிரான கண்மணிகாள் இனியும் (கலங்க)

வசனம்:

கசியபர்: கண்மணிகாள்! உங்களின் மனவேதனை எனக்கும் விளங்குகிறது. எதற்கும் தூரதிருஷ்டியால் ஒருமுறை பார்ப்போம்.

(கசியபர் மௌனத்துடன் தீட்சண்யமாக தொகதைவை இருக்குதல்)

கசியபர்: விதியின் கதை அப்படியாகவா இருக்கிறது. அப்படியானால் நடக்க வேண்டியவை நடந்துதானே தீரவேண்டும்.

விந்தை: சுவாமி! இதோ புதிராகப் பேசுகிறீர்களே

கத்ரு: பயப்படும்படியாக ஏதும் உள்ளதா சுவாமி?

கசியபர்: அப்படியொன்றுமில்லை. வருங்காலம் முன்னுரைப்பது தவறு சரி சரி கத்ரு! உனக்கு எத்தனை புத்திரர் வேண்டும்?

கத்ரு: சுவாமி என்னைப்பேராசைக்காரி என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். எனக்கு!...

கசியபர்: தயங்காமல் கேள் கத்ரு

கத்ரு: எனக்கு ஆயிரம் புத்திரர் வேண்டும் சுவாமி.

கசியபர் :கத்ரு. இதோ என் தவவலியினாலே தோற்றுவித்த ஆயிரம் முட்டைகள் இவற்றை அன்புடன் பாதுகாத்துவா. நீ வேண்டிய வரம் கிடைக்கும்.

கத்ரு: சுவாமி! என் பாக்கியமே பாக்கியம். நீங்கள் கூறியபடியே இந்த முட்டைகளைக் கவனமாகப் பாதுகாத்து வருவேன். ஆயிரம் புத்திரரைப் பெற்றுக் கொள்வேன். (செல்கிறாள்)

கசியபர்: என் கண்ணே விந்தா! உன் கோரிக்கை என்னம்மா?

விந்தை: சுவாமி, எனக்கு அப்படியொன்றும் பேராசை இல்லை. எனக்கு இரண்டு புதல்வர்களே போதும். ஆனால், அவர்கள் ஆற்றலிலும் வலிமையிலும் சிறந்து விளங்க வேண்டும். சுவாமி.

கசியபர்: விந்தா. இதோ பார்த்தாயா. இந்த இரு முட்டைகளையும் கண்போலக் காத்துவா. சூரியனுக்க நிகரான பிள்ளைகள் உனக்குக் கிடைப்பார்கள்.

விந்தை: மிக்க மகிழ்ச்சி சுவாமி. என் பாக்கியமே பாக்கியம் என் பாக்கியமே பாக்கியம்.

(போகிறார்கள்)

(கத்ருவும் விந்தையும் ஒருஞ்சுக்காரு உக்கத்தில் இருந்து கொண்டு அவழுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்)
கிளைசீயர் இசை நூட்கங்கள் ~~~~~ 51

(முட்டைகள் ஒவ்வொன்றாக வெடிக்கும் சத்தும்
எழுப்பப்பட வேண்டும்.)

கத்ரு: ஆஹா, என்ன அற்புதம், என்ன அற்புதம்! ஒவ்வொரு முட்டையிலுமிருந்து ஒவ்வொரு புத்திரன். எல்லாமாக ஆயிரம் நாகர்கள், நான் பாக்கியசாலி நான் பாக்கியசாலி. இவர்களுக்கு நானே பெயர் சூட்டுவேன். கார்க்கோடகா! தட்சகா! வாசகி! ஆதிசேஷா காளியா...
(என்றோரும் வாந்து வணங்குகிறார்கள்)

எல்லோரும் : வணங்குகிறோம் அம்மா.

கத்ரு: பிள்ளைகளே! உங்கள் தந்தையின் தவத்தால் வந்தவர்கள் நீங்கள் அதனாற்றான் பிறக்கின்றபோதே முழு வளர்ச்சியையும் பெற்றிருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு என் நல்லாசிகள். (செல்கிறாள்)

(கார்க்கோடன் - தட்சகன் - வாஸ்கி - ஆதிசேஷன் - வினையாகுதல்.
இன்னணியில் வரானி இசை)

விநதை: ஆ! நான் என்ன செய்வேன். கத்ருவுக்கு ஆயிரம் புத்திரர்கள். ஜநாறு ஆண்டுகள் காத்திருந்த பலனை கத்ரு பெற்றுவிட்டாள். அவளின் பிள்ளைகள் விளையாடத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நான் கத்ருவைப் போல ஆயிரம் புதல்வர்களையா கேட்டேன். இரண்டு புதல்வர்களைத்தானே நான் இன்னும் எவ்வளவு காலம் காத்திருப்பது. இப்பொழுதே இந்த முட்டைகளில் ஒன்றை உடைத்துப் பார்ப்போம்.

(மிருதங்கம் கடகடவை ஓலித்தல், அருணன் தோன்றுதல்)

அருணன்: அம்மா என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய்? உன் அவசர புத்தியால் பெரும்வழி செய்துவிட்டாயே.

விநதை: என் கண்மணியே! நானும் ஒரு பெண்தானே. எவ்வளவு காலம் பொறுத்திருப்பேன்?

அருணன்: அம்மா! என் காலகள் வளருமுன் நீ அவசரப்பட்டு விட்டாயே.

விநதை: ஆ... நான் என்ன செய்வேன். என்தம்பி நன்கு வளரும்

வரையாவது பொறுத்திரு. நீ கத்ருவிடம் பொறாமை கொண்டதனால் நீ கத்ருவுக்கு அடிமையாவாய்.

விநகத: ஆம். மோசம் போனேன். பொறாமைத்தீ என் மனத்தைப் பொசுக்கி விட்டது. இனி நான் என்ன செய்வேன். என் செல்வமே.

(அழுதல்)

அருணன்: பாட்டு:

விதி ஈது அறிவாய் நீ அம்மா - இனி
அழுதாலும் பயனில்லை அம்மா
ஏழேழு பிறவிக்கும் உண்டு - விதி
தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் உண்டு (விதிசது)

அருணன்: அம்மா கவலைப்படாதே. இனியாவது அவசரப்படாதே.
நான் விண்ணுலகம் செல்ல வேண்டும் வருகிறேன். (செல்லல்)

விநகத: என் செல்வமே என் செல்வமே . . . (ஓடுதல்)

குரியன் பாட்டு:

யாரிவனோ இந்த மைந்தன் - இவன்
குரியன் என்போல் பேரழகுடையான்
பேரொளி வீசும் நல்காந்தி - இவன்
குரிய மதிகொண்டோன் வீரனும் ஆவான்.

அருணன்: குரிய பகவானே! வணங்குகிறேன்.

குரியன்: மைந்தனே! நீ என்னைப்போல் தேக்காந்தி உடையவனாக இருக்கிறாய். நீயே எனது தேர்ப்பாகனாக இரு. அருணன் என்ற பெயரோடு நீ புகழ் பெறுவாய்.

அருணன்: மிக்க மகிழ்ச்சி பகவானே.

(திருப்புக்காட்சி)

(உறை நிலையிலிருந்து விளக்கத்துயும் கருடனும் ஸ்ளால்)

விநகத: கருடா! நடந்தவை இவைதான். என் பேராசையனால் நான்

கத்ருவுக்கு அடிமையானேன். உன் அண்ணன் அருணன் என்னை விட்டுப் பிரிந்தபின் பல்லாண்டு காலம் பொறுத்திருந்தேன். அப்போது தான் நீதோன்றினாய். அதனால் நீயும்நானும் அடிமையானோம் கண்ணே.

கருடன்: அம்மா! இந்த அடிமை நிலையிலிருந்து மீளவே வழியில்லையா அம்மா.

(அவ்விடத்திற்கு நாகர்களும் கத்ருவும் வரர்க்)

கார்க்கோடன்: கருடா! உங்களுடைய அடிமை நிலை நீங்க வேண்டும் என்றா கேட்கிறாய்.

கருடன்: ஆம். அண்ணா என் அன்னையின் அடிமைநிலை நீங்க வேண்டுமானால் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல்லுங்கள், செய்கிறேன்.

தட்சகன்: அப்படியானால், உன்னால் முடியுமானால் தேவருலகிலிருந்து அமிர்த கலசத்தைக் கொண்டு வாயேன். உங்களுக்கு விடுதலை அளிக்கிறோம்.

கருடன்: அப்படியே கொண்டு வருகிறேன். (தாயிடம்) அம்மா எனக்கு நல்லாசி கூறுங்கள் அம்மா.

விநகத: வெற்றியுடன் திரும்பி வா மகனே

(கருடன், விந்து, கத்ரு உள்ளே செல்லுதல்)

கார்க்கோடன்: தட்சகா, நல்லதிட்டம். கருடன் அமிர்த கலசத்தைக் கொண்டு வந்தால் நாம் சாகா வரம் பெற்று விடலாம்.

வாசகி: அண்ணா. அமிர்த கலச மண்டபத்துக்கு மலைப்பாம்புகள் தான் காவல். கருடன் அங்கேயே இறந்துவிடுவான். அஃ. அஃ. ஆ

காளியன்: அண்ணா! அந்த மலைப்பாம்புகளுக்கு கண்களில் கூட விழுக்குமாமே. தப்பி வரவே முடியாது.

தட்சகன்: கருடன் இறந்தாலும் எங்களுக்கு நன்மை தானே. வாருங்கள் போவோம்.

(இபாகிறார்கள்)

கருடன்: ஒம் நமோ நாராயணா! ஒம் நமோ நாராயணா! (விஷ்ணுவைத் தியானித்தல்). விஷ்ணு பகவானே! இந்தப் பாம்புகள் என்னைப் பார்க்காதவாறு சிறிய உருவம் எடுத்து அமிர்த கலசத்தை எடுத்துவர வேண்டும். எனக்கு அந்த ஆற்றலை அருள்வாய் பகவானே!

(விஷ்ணு தொன்றி வரமகன்ற)

காட்சி 3

(கருடன் அமிர்த கலசத்துடன் வருதல்)

இந்திரன் :

பாட்டு:

நில்லடா நில்லடா நில்லடா
திருட்டுத்தனமாய் அழுத கலசம் கொண்டு செல்லும் தீரனே
நில்லடா நில்லடா நில்லடா.

வசனம்: என்ன வீராதி வீரர்களாலும் அடைய முடியாத அழுத கலசத்தை இந்தக் கருடன் தூக்கிக் கொண்டு பறக்கின்றானே. இப்போதே இவன் இறக்கையைத் துண்டிக்கின்றேன்.

பாட்டு:

வச்சிராயுதத்தை வீசி சிறுகொடித்து வீழ்த்துவேன்
தேவர்க்கன்றி வேற்றவர்க்கும் அமர வாழ்வு கிடைப்பதோ.

வசனம்: இதோ இந்த வச்சிராயுதத்துக்குப் பதில் சொல்.

கருடன்: என்ன! தேவேந்திரன் வச்சிராயுதத்தை வீசுகிறானா. தத்சிமுனிவர் அளித்த ஆயுதமல்லவா அது. அவருக்கு மரியாதை செய்வதற்காக என் இறக்கையிலிருந்து இறகொன்றை ஓடித்துத் தடுத்து நிறுத்துவோம்.

இந்திரன்: என்ன! இவன் வலியவனாக இருக்கின்றானே. இவனுடன் நட்பாகப் போவது தான் நல்லது. எனக்கு உதவுமாறு பிரம்மதேவரைத் தியானிப்போம்.

(விரமன் வருதல்)

பிரமன்: கருடா நான் சொல்வதைக்கேள்

பாட்டு:

மைந்தா கருடா கதை ஒன்றுகேள்
நயம்பட உரைப்பேன் பரிவுடன் கேள்.

பிரமன் (வசனம்): கருடா, இந்த அழக கலசத்தைத் தந்துவிட்டுப்போ.

கருடன்: மன்னிக்க வேண்டும், தேவீரே! என் அன்னையின் அடிமை வாழ்வைப் போக்குவதற்கு நாகர்களுக்காக இதைக் கொண்டு செல்கிறேன்.

பிரமன்: அழகத்தை உண்டால் நாகர்கள் சாகா வரம் பெற்றுவிடு வார்கள். இதனால் உலகிலே கொடுமைகள் தான் பெருகும்.

கருடன்: அப்படியானால் கலசத்தை நாகர்களிடம் கொடுக்கும் போது நான் ஒரு தந்திரம் செய்வேன். தேவேந்திரன் அப்போது அழக கலசத்தை எடுத்துச் செல்லலாமே.

இந்திரன்: அப்படியே ஆகட்டும் நண்பா கருடா நீ முன்னே செல் நான் பின்னே வருகிறேன்.

(செல்கிறார்கள்)

கருடன்: (விந்தையிடம்) அம்மா அம்மா இதோ அழக கலசத்தைக் கொண்டுவந்து விட்டேன். இனி உனக்கு விடுதலைதான் அம்மா.

விநதை: என் செல்வமே! உன்னை மகனாக அடைந்த நான் பாக்கியசாலி.

(நாகர்கள் வரல்)

கார்க்கோடன்: கொண்டுவந்துவிட்டாயா கருடா. கொண்டுவா,

கருடன்: அப்படியானால் என் அன்னையின் அடிமைத்தளை

நாகர்கள்: இன்றிலிருந்து உனக்கும் விநதைக்கும் விடுதலை. தமிழி, நீ வாழ்க.

கருடன்: அன்னன்மார்களே. இதோ இந்த அழக கலசத்தை இந்த தர்ப்பைப் புல்தீரு வைக்கின்றேன். நன்கு குளித்துவிட்டு அந்தரங்க சுத்தியுடன் சாப்பிடுங்கள்.

(என்றொரும் குளிக்கச் செல்லுதல்)

(இந்திரன் குதிரையில் வந்து அழுத கலசத்தைத் ரூக்கிச் செல்லுதல்)

ஒந்திரன்:- நண்பா கருடா. உனக்கு என் நன்றிகள். வருகிறேன்.

(கருடன் பொகிறான்.)

கார்க்கோடன்:- (திரும்பி வந்து) ஐயோ, மோசம் போனோம். கலசத்தைக் காணோமே.

தட்சகன்:- அதோ குதிரையிற் செல்கின்றானே இந்திரன். அவன் தான் தாக்கிச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

வாசகி:- அண்ணா! அழுதம் தர்ப்பையின் மீது சிந்தியிருக்கலாம். எல்லோரும் எம் நாக்கால் நக்குவோம்.

கார்க்கோடன்:- ஆதிசேஷா, தட்சகா, வாசகி, காளியா, தம்பிமார்களே எல்லோரும் வாருங்கள். அழுதத்தைச் சுவைப்போம்.

(எஞ்சோரும் நாக்கால் நக்குதல்)

கார்க்கோடன்:- ஆ! என் நாக்குப் பிளந்து விட்டதே.

தட்சகன்:- ஆ! என் நாக்கும் பிளந்து விட்டதே.

காளியன்:- ஆ! எங்கள் நாக்குகளும் பிளந்து விட்டனவே.

கார்க்கோடன்:- ஆ! மோசம் போனோம்.

தட்சகன்:- நம் தாயாருக்காகக் கள்ளம் செய்தோம்.

வாசகி:- குதிரை வாலில் தொங்கி அதைக் கறுப்பாகக் காட்டினோம்.

ஆதிசேஷன்:- சகோதரர்களே, பார்த்திர்களா. எங்கள் பாவச் செயலால் தீராத பாவத்தைத் தேடிக் கொண்டோம். நான் தீர்த்த யாத்திரை செய்து இந்தப் பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ளப் போகின்றேன்.

(ஆதிசேஷக்குன் தவம் செய்தல்)

ஆதிசேஷன்:-

ஓம் நமோ நாராயணா ஓம் நமோ நாராயணா
ஓம் நமோ நாராயணா ஓம் நமோ நாராயணா

(ஸ்ரீரம்மா, விகுத்து தூகன்றல்)

பிரம்மா:- ஆதிசேஷா, உன் பக்திக்கு மெச்சினோம். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்.

ஆதிசேஷன்:- சவாமி! என் தாயும் சகோதரர்களும் கருடனிடம் பகைமை கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தொடர்பு எனக்கு இல்லாமல் எனக்கு இன்னொரு பிறவி வேண்டும்.

பிரம்மா:- உன் மனம் தூய்மையானது. இந்த உடலை நீ விட வேண்டாம். இந்தப் பிறவியிலேயே நீ விரும்புவது கிடைக்கும்.

விஷ்ணு:- சேஷனே, கடல் குழந்த இந்தப் பூமியை நீ உன் தலையில் தாங்கிக் கொண்டிரு.

(கருடன் வரம்)

கருடன்:- பிரம்மதேவரே! விஷ்ணு முர்த்தியே! மைந்தன் கருடன் வணங்குகின்றேன்.

விஷ்ணு:- கருடா! உன் சகோதரர்களில் ஆதிசேஷன் உன்னிடம் மிகவும் பிரியம் கொண்டிருக்கிறான். நீயும் அவனிடம் மட்டில்லா அன்பு வைக்க வேண்டும்.

கருடன்:- தங்கள் சித்தப்படியே நடப்பேன் பகவானே.

(கருடமுற ஆதிசேஷகுதறுஸ் நாராயணதைத் துநித்துஸ் பாகுதல்,
மற்றையோரும் இகைதல்.)

காட்டிக

கி போ

வாய்மொழி விளம்பரில் நினைவுப்படியாக செய்தியோடு
நீண்ட நூல் என்று அழைகிறேன்
நூலில் வேறுபட விஷயத்திற்கு காலம் ஒரே - காலை மாலை - யான்
பாரிசு எழுதியதைக்கிடையே விரைவாக ஏதாவது
வெளியாட்டுப் படிமுறை விஷயத்திற்கு விரைவாக
நூலில் உள்ள விஷயத்தைக் கண்டு கூறுவதற்கு காலை மாலை யான்
நூலில் உள்ள விஷயத்தைக் கண்டு கூறுவதற்கு காலை மாலை யான்
ஆத்மலிங்கம்
பாரிசு எழுதிய நூல் விஷயத்திற்கு விரைவாக நூலை பொறுத்து
நூலை பொறுத்து விஷயத்தைக் கண்டு கூறுவதற்கு காலை மாலை யான்
நூலை பொறுத்து விஷயத்தைக் கண்டு கூறுவதற்கு காலை மாலை யான்

இராவணேசனின் அன்னையான மாயாதேவி பூசித்த
சிவவிளிங்கத்தைக் கடல்லைகள் அடித்துச் சென்று
விட மாயாதேவி இராவணேசனிடம் முறையிடு
கின்றாள். அப்போது நாரதர் அங்கே தோன்றி
இறைவனின் இருதயத் தினுள் இருக்கும்
ஆத்மலிங்கமே சக்தி வாய்ந்ததென்றும் முடிந்தால்
அதனைப் பெற்று வருமாறும் கூறுகின்றார்.
இராவணேசன் ஆத்மலிங்கத்தைப் பெற்று
வந்தானா என்பதற்கு விடைப்பகரும் நாடகம் இது.

ஆத்மலிங்கம் பாரிசுவின் நூலிலே காட்டிக் கிடைக்கிற நூல். நூலிலே காட்டிக் கிடைக்கிற நூல்.

காட்சி 1

மாயாதேவி கடற்கரையில் விங்கபுஜை செய்தல்

மாயாதேவி பாட்டு :

நீயே துணை ஈசனே - எமை

ஆழங்கும் கைலை வாசனே - என்றும் (நீயே)

மாயா உலகிலே ஓயாத துயராலே

மாளாமலே ஒரு வழி காட்டவே - என்றும்(நீயே)

ஆதியே அழுதே ஆகமப் பொருளே

அன்புடன் தாராயோ உன் திருவருளே

ஆவதும் அழிவதும் யாவும் உன் அருளாலே

ஜயனே பாராயோ உன் திருக்கண்ணாலே

எம் குலம் வாழவும் வல்லமை ஓங்கவும்

அருள வேண்டும் உன்பாதம் பணிவேன் - என்றும் (நீயே)

வசனம்: இறைவா! கைலாசபதி, எனது தாம் தந்தையரோடு இருந்த போது அவர்கள் நன்றாக வாழவேண்டும் என்று உன்னிடம் வேண்டினேன். என் கணவரோடு இருந்தபோது அவரது நல்வாழ்விற்காக உன்னை வணங்கினேன். இப்பொழுது என் பிள்ளைகளாகிய இராவணனும், கும்ப கர்ணனும், விபீஷணனும், சூரப்பனக்கையும் இந்த இலங்காபுரியில் சுக வாழ்வு பெற வேண்டும். என்று உன்னை வேண்டுகின்றேன். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக என் சிரேஷ்ட மகனான இலங்கேஸ்வரன் உன் பக்தியில் குன்றாமல், நீதி நெறி தவறாமல் பல்லாண்டுகள் லங்காபுரியை ஆட்சிசெய்ய வேண்டுமென்று தேவர்கள் என் மனமொழி மெய்களால் போற்றித் துதிக்கின்றேன்.

(கடலை விங்கத்தை அடித்துச் செல்லல்)

ஜயயேயோ! என் சிவலிங்கம். என் சிவலிங்கம். இதுகால வரை ஆசையோடு வைத்துப் பூஜித்த விங்கம். எவரும் எளிதில் பெறமுடியாத விங்கம். இந்தப் பொல்லாத கடலால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டதே. தெய்வமே இது என்ன சோதனை எங்களுக்கு என்ன கெடுதல் நேரப் போகிறதோ! இராவணா இராவணா (அழுக கொண்டு ஒதுதல்)

காட்சி 2

நாரதர் பாட்டு

நாராயணனா நரபூஷணா

நாராயணனா நரபூஷணா

குராதி குரா சங்காரா ஹரிதேவா

மாநாக் கோபியர் லீலைக் காராமகிழ்வு தரும்

(நாரா)

வசனம் : நாராயணா! என்னெக் கலகக்காரன் என்று சொல்கின்றார் கள். எந்தெயாம் பிரமனின் கட்டளைப்படியே கலகம் விளைவித்து வருகின்றேன். என்றோ, நாரதன் கலகம் நன்மையில் தான் முடியும் என்றோ சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்களா? இன்று என் கலகத்திற்கு ஏற்ற இடம்... ஆம் லங்காபுரிதான். இப்பொழுதே லங்காபுரிக்குச் சென்று என் கலகத்தைத் தொடக்கிவைப்போம்

காட்சி 3

(இரோவணன் தர்பார்)

இராவணன் பாட்டு:

திரிலோகமும் புகழும் சுந்தர

வீர தீர் ராஜன் நானே

இகபர சகல உயிர்க்கும்

தகையதோர் பதவி கொடுக்கும்

இமையோர்களும் புகழ் பாடவும்

அனுவேனும் அசையாதவன்

வீர தீர் பூதி நானே.

வசனம்:- மந்திரி மகோதரா இந்திராதி தேவர்கள் எல்லோரும் தத்தம் பணிகளைச் சரியாகச் செய்து முடிக்கின்றார்களா?

மந்திரி: மகாப்பிரபு.. தாங்களிட்ட கட்டளையை எல்லோரும் ஒழுங்காகத் தான் செய்கிறார்கள் ஆனால் ...

மந்திரி: அரசே! இந்திரனும் வருணனும் மட்டும் சிறிது இடைஞ்சல் செய்கிறார்கள் போலத் தெரிகிறது. ஏனென்றால் நாட்டில் சில காலமாக மழை பெய்வது குறைவாகத் தெரிகிறது.

இராவணன்: ஒகோ! அப்படியா, விடுயம்? எவ்வளவு அவமானப்பட்டாலும் இந்தத் தேவர்களுக்கு உறைப்பதேயில்லை. மானமில்லாத மடையர்கள் அப்படித் தானே.

மந்திரி: ஆமாம், மடையர்கள். மடையர்கள்.

இராவணன்: அவர்களிருவரையும் உடனே அழைத்து வரச் சொல்

மந்திரி: உத்தரவு மகராஜ்

(இந்திரன், வருணன் வருதன்)

நெந்திரன்: இராஜாத்ராஜ

வருணன்: இராஜ கம்பீர

நெந்திரன்: ஸங்காபுரி அரசபூபதி

வருணன்: இராவணேச ராசனின்

கிருவரும்: திருப்பாதங்களுக்குத் தெண்டனிடுகின்றோம்

இராவணன்: ஆகா! ஆகா! முடிதாழ்த்தி அடிவருவதில் தேவர்களுக்கு இனை தேவர்களே தேவர் தான்

நெந்திரன்: பிரடு, வீரத்தைப் போற்றுவது எங்கள் குல மரபு.

இராவணன்: நிறுத்து! குலப் பெருமை பேசவந்து விட்டாயா? உனக்கிடப் பட்ட பணி என்ன?

நெந்திரன்: மகாப்பிரபு! சமையலுக்கு வேண்டிய வகையறாக்களை ஒழுங்கு படுத்திக் கொடுப்பது என் வேலை.

இராவணன்: அப்படியா! வருணா உனக்கிடப்பட்ட பணி என்ன?

வருணன்: சமையல் வேலைகளைக் கவனிப்பது பிரபு

இராவணன்: ஓகோ! அப்படியா! இருவரும் நன்றாகச் சாப்பிடுவீர்களா?

வருணன்: நான் சமைத்ததை எனக்குச்சாப்பிடப் பிடிக்காது பிரபு.

நெஞ்சிரன்: வருணனின் சமையலா. அற்புதம் பிரபு?

இராவணன்: அடே அடே சாப்பாடு என்றதும் உங்களுக்கு எல்லாமே மந்து போகிறது. உங்களுக்குச் சரியான வேலைகளை மகோதரன் கொடுக்க வில்லைப் போலும் மந்திரி

மந்திரி: சொல்லுங்களர்சே

இராவணன்: அற்ப காரியங்களைச், சாதித்து விட்டு முட்டையிட்ட கோழி போல் கொக்கரிக்கும் இவர்களுக்குச் சரியான வேலைகளை நான் கொடுக்கிறேன்.

(இராவணா... இராவணா... என்ற குரல் கேட்கிறது)

மாயாதேவி: இராவணா! அப்பா இராவணா! (அயுதம்)

இராவணன்: அம்மா! அம்மா! உங்களுக்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்தது. உங்களைத் துன்புத்தியவன் யாரென்று கூறுங்கள். அவன் எங்கிருந்தாலும் இமுத்து வந்து என் காலடியில் போட்டுத் துவைக்கிறேன்.

மாயாதேவி: இராவணா! சுத்த வீரன் - அஞ்சாநெஞ்சன், லங்கேஸ் வரணைப் பெற்ற எனக்கு இடையூறு செய்ய நினைப்பவர்கள் இந்த மூவுலகிலும் இல்லையப்பா

இராவணன்: அப்படியென்றால் ...

மாயாதேவி: நான் இதுவரை பாதுகாத்து, பூசை செய்து வந்த சிவலிங்கத்தைச் சமுத்திர அலை அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது.

இராவணன்: இவ்வளவு தானா? இதற்காகவா கலங்குகிறீர்கள் தனித் தங்கத்தாலே சிவலிங்கமொன்றைச் செதுக்கிவித்துக் கொடுக்கிறேன்.

மாயாதேவி: பைத்தியக்காரா! கைலாசபதியின் பரம பக்தனாகிய உனக்கே அந்த விங்கத்தின் மகிழை தெரியவில்லையா? அப்பா, இராவணா! இத்தனை காலமாக பூசை செய்து உருவேற்றியதால் மூர்த்தி கரம் பெற்ற சிவலிங்கத்தை உன் ஆணைக்குட்பட்ட சமுத்திரம் அடித்தக் கொண்டு போவதென்டால்...

(வருணன் பயந்து நகுங்கல்)

இராவணன்: அப்படியா? ஏ வருணா! எதற்காகப் பயந்த நடுங்குகிறான் உன் ஏவலில்லாமல் சமுத்திரராஜன் இதற்குத் துணியமாட்டான். இந்திரா நீயும் கூட்டுச் சேர்ந்திருக்கிறாயா?

ஞாவரும்: இல்லை மகராஜா எங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது

(நாராதரின் பாட்டுக் கூட்டடல்)

இராவணன்: ஆகா! என்ன அற்புதமான கானம்!

நாரதர்: லங்கேசா மங்கள முண்டாகட்டும்

இராவணன்: சுவாமி கானத்தைக் கேட்ட போதே தங்களை நினைத்தேன் இந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள் சுவாமி.

நாரதர்: அமருவது இருக்கட்டும். இங்கு மாயாதேவியும் இந்திரனும் வருணனும் நிற்பதைப் பார்த்தால் ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும் போலிருக்கிறதே

இராவணன்: வேறொன்றும் இல்லைச் சுவாமி. என் அன்னை பூஜித்த விங்கத்தை சமுத்திரம் அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது. இந்த அற்ப செயலில் இருவர்களிருவரும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

நாரதர்: இராவணா! அந்தச் சிவலிங்கத்திற்காகவா இவ்வளவு ஆற்பாட்டம்? இது என்ன பெரிய ஆத்மலிங்கமாகி விடுமா?

இராவணன்: அது என்ன சாமி ஆத்மலிங்கம்

நாரதர் : அதுவா! இறைவன் தன் இருதயத்தில் அடக்கி வைத்திருக்கும் லிங்கமது, கைலாயத்திற்குச் சமனானது.

மாயாதேவி: அப்பா இராவணா! அந்த ஆத்மலிங்கத்தை எப்படியாவது பெற்றுக் கொடுத்துவிடு. அதுவே நீ எனக்குச் செய்யும் அந்திய கருமம்.

இராவணன்: அம்மா கவலைப் படாதீர்கள் அந்த ஆத்மலிங்கத்தை எப்படியும் பெற்றுக் கூருகிறேன். (**நாரதர் சிரித்துக்**)

இராவணன்: நாரதரே, என் சிரிக்கிறோ?

நாரதர் : ஆத்மலிங்கத்தை எப்படிக் கொண்டு வரப்போகின்றாய் என்று நினைத்துத் தான் சிரிக்கின்றேன்.

இராவணன்: சுவாமி, என்மீதா சந்தேகம்? அரனிருந்த மலையெடுத்த இராவணன் மீதா சந்தேகம். அது எங்கிருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள் சுவாமி. ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொண்டு வருகிறேன்.

நாரதர்: இராவணா! கைலாயத்தில் வீங்றிருக்கும் சிவனின் இருதயத்தி லிருக்கும் ஆத்மலிங்கத்தை எப்படிப் பெற்றுக் கொள்ளப் போகிறாய்?

இராவணன்: ஒ! இதுதானா? இதோ கைலாயம் சென்று ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொண்டு வருகிறேன். (**போகிறான்**)

நாரதர்: (**குஸியாக**) ஆத்மலிங்கம் பெறச் செல்லும் இராவணன் மண்டோதரியை வழியிற் கண்டு மனம் செய்து கொள்ளப் போகின்றான். இவன் ஆத்மலிங்கத்தைக் கொண்டு வரப் போகின்றானா? அல்லது மாயாதேவிக்கு ஒரு மருமகளைக் கொண்டு வரப் போகின்றானா? என்று பார்த்து விடலாம்... நாராயணா!

காட்சி 4

இராவணன்: அம்மா, அம்மா!

மாயாதேவி: அப்பா இராவணா வந்து விட்டாயா வெற்றியோடு வந்து விட்டாயா?

இராவணன்: ஆமம்மா அந்த மயனோடு சண்டையிட்டு வெற்றியோடு தான் வந்திருக்கிறேன்.

மாயாதேவி: அப்பொருளைக் கொண்டு வந்துவிட்டாயா

இராவணன்: ஆமம்மா கொள்ளையழகு கொழிக்கிறதம்மா உடலில். வெள்ளி நிலவு விரிகிறதம்மா வதனத்தில்.

மாயாதேவி: அப்பா எனக்கொன்றும் புரியவில்லையே.

இராவணன்: அம்மா மாமன்னன் மாயனின் புத்திரி மண்டோதரியைத் தங்களுக்கு மருமகளாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

மாயாதேவி: இராவணா! என்ன கூறுகிறாய் மண்டோதரி உத்தமிதான். உன் வாழ்வு சிறக்கட்டும். ஆனால், நான் கேட்டபொருள்அதுவல்லவே.

(நாரதர் வரல்)

நாரதர் :இராவணா! ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஆத்மலிங்கத்தைக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றாயே கொண்டு வந்து விட்டாயா?

இராவணன்: நாரதரே கேலியா செய்கிறீ! நான் என்ன கையாலாகாதவனா இப்பொழுதே கடுந்தவமியற்றி ஆத்மலிங்கத்தைப் பெற்று வருகிறேன்.

காட்சி 5

(சிவ நடனம்)

(இராவணன் தவமிருத்தல்)

சிவன் :லங்கேசா உன் பக்தியை மெஞ்சினோம். ஏது கைலாயத்தையே தேடி வந்து விட்டாயே. மறுபடியும் இந்த மலையைத் தூக்க வந்து விட்டாயா?

இராவணன்: சுவாமி இந்த மலையைத் தூக்கும் முட்டாள் தன்மான காரியத்தில் மறுபடியும் இறங்குவேனா?

அதோ தேவீருடைய இருதயத்தில்... ஆ கண்கள் இருட்டு கிணறுதே... இறைவா, தங்கள் வாமபாகத்தில் இருக்கும் தேவியைத் தரவேண்டுகின்றேன்.

சிவன்: இவ்வளவு தானா? பரம பக்தனான உனக்கில்லாததா, பெற்றுக் கொள்.

பார்வதி: சுவாமி இது என்ன வேடிக்கை?

சிவன்: பக்தர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவது தான் என் கடமை சென்றுவா

பார்வதி :ஜெனே உன் லீலையை யாரறிவார்

காட்சி 6

(நாரதர் பாடுக் கொண்டு வருதல்)

இராவணன்: அதோ அந்தக் கோள்முட்டி நாரதன் வருகிறான். அவனை எப்படியாவது கடத்தி விடுகிறேன். இந்த மரத்தின் பின்னே நீ ஒளித்திரு (நாரதர் வருதல்)

நாரதர்: லங்கேஸ்வரா என்ன ஒளித்து விளையாடுகிறாய்

இராவணன்: நானென்ன ஒளித்து விளையாடுகிறேன். இந்த இராவணனால் முடியாத தொன்றுண்டா

நாரதர்: அப்படி என்ன சாதித்துவிட்டாய்

இராவணன்: அதோ எட்டிப்பாரும்

நாரதர்: ஆ! லோகமாதா.

இராவணன்: கண்டு கொண்டிரல்லவா?

இளையோர் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 67

நாரதர்: எனக்கு நம்பிக்கையில்லை

இராவணன்: ஏ! பெண்ணே! வா வெளியே நம்பிக்கையில்லாத நாரதரே பாரும் பார்வதியை, பராசக்தியை லோகமாதாவை, கொள்ளள அழகு தெரிகிறதா?

நாரதர்: மீதுவாக தாயே என்ன இது?

பார்வதி: இராவணன் புத்தி இழந்து விட்டான். அவனுக்குப் படிப்பினை யூட்ட வேண்டும்.

நாரதர்: இராவணா நீ பராசக்தியை அழைத்து வந்திருக்கிறாயா, பத்திரகாளியை அல்லவா?

இராவணன்: என்ன புதிர் போடுகிறீர் நாரதா?

நாரதர்: இராவணா, பராசக்தியா, சரியாகப் பார். (பராசக்தி பக்திரகாளி யாக மாறிக் கோரமாகச் சிரித்தல்)

இராவணன்: ஜயையோ என்ன கோரம். என்ன கோரம்? என்னைக் காப்பாற்றுங்கள், சுவாமி.

நாரதர்: உன்னை நான் காப்பாற்றமுடியாது. உலகமாதாவை அபகரிக்கத் துணிந்த உன் கொடுமைக்கு மன்னிப்பே கிடையாது? அன்னையிடம் மன்றியிட்டுக்கொள்.

இராவணன்: அன்னையே எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா? நான் செய்த தவம் அத்தனையும் வீணா? என் உடல் எரிகிறதே. ஆ, நான் என்ன செய்வேன்?

(இராவணன் தவமிருத்தல்)

சிவன்: இராவணா!

இராவணன்: சுவாமி! தடுமோற்றத்தில் இப்பிழையைச் செய்துவிட்டேன். என்னை மன்னியுங்கள் சுவாமி.

சிவன்: அப்பா உன்னை மன்னிதோம். போய்வா
(சிவன் மறைய நாரதுர் வரல்)

நாரதர்: இராவணா! இறைவனைத் தரிசித்த நீ ஒன்றைக் கேட்க மறந்து விட்டாயே.

இராவணன்: எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள், சுவாமி?

பாட்டு

நாரதர்: மன்னா நீ மறந்தாய்

இராவணன்: என்ன நான் மறந்தேன்?

நாரதர்: ஏனோ நான் மறந்தாய்

இராவணன்: ஏதோ தான் மறந்தேன்

நாரதர்: என்னிப் பார் அது தெரியும்

இராவணன்: இயம்பிடிலன்றாலோ புரியும்

நாரதர்: அன்னைக்காக ஆத்மலிங்கம் வேண்டி இங்கு வந்தாய் தன்னினைவு மறந்து நீயும் தடுமாந்திரம் கொண்டாய்

இராவணன்: ஈங்கிதையோர் ஏனமாய் ஏன் இயம்புகின்றீர் என்னுயிரே போனாலும் ஆத்மலிங்கம் பெறுவேன்.

வசனம்

இராவணன்: ஆமாம் மறந்து விட்டேன் இதோ கடுந்தவமிருக்கிறேன்.
(இருந்து ஓழ் நமசிவாய)

சிவன்: பக்தா! உன் பக்தியை மெச்சினோம். நீ வேண்டும் வரம் யாது

இராவணன்: சுவாமி தாங்களா? தங்கள் இருதயத்திலிருக்கும் ஆத்மலிங்கத்தைத் தரும்படி வேண்டுகிறேன்.

சிவன்: இதோ பெற்றுக் கொள். ஆனால் ஒன்று பூலோகத்தில் இதை எங்கு வைத்தாலும் அவ்விடத்திலிருந்து பெயர்க்க முடியாது.

(**சிவவிஸ்கம் பெறவு**)

இராவணன்: மகிழ்ந்தேன் சுவாமி எனது லங்காபுரியிலன்றி வேறொங்கும் இதனை வைக்கமாட்டேன்.

(**இராவணன் போதல்**)

பார்வதி: இராவணா உன் நாளாந்த அனுட்டானங்களில் குறைவு ஏற்பட்டாலும் இது மறைந்து விடும், கவனம்.

காட்சி 7

நாரதர் : இராவணன் ஆத்மலிங்கத்தை லங்காபுரிக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டால் அவனது ஆணவும் அதிகரித்துவிடும் அதனைத் தடுக்க விநாயகரைப் பூஜிப்போம்.

விநாயகர்: நாரதரே உம் சித்தம் அறிந்தோம். ஆத்மலிங்கத்தைக் கொண்டு செல்வதைத் தடுக்க வேண்டும், அவ்வளவு தானா?

(**இராவணன் வரல்**)

இராவணன்: சுவாமி தாங்களா?

நாரதர்: என்னப்பா ஏதோ மறைத்து வைத்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே.

இராவணன்: மனிக்க வேண்டும் சுவாமி. இது வேறொன்றும் இல்லை. ஆத்மலிங்கம், தங்கள் உதவியின்றிப் பெற்றிருக்க முடியாது. அல்லவா?

நாரதர்: நன்றியெல்லாம் எதற்கு அப்பா? உன் அன்னையின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்தாயே, அது போதும். அதுசரி, மாலைப் பொழுதாகிறது சந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும் வருகிறேன். நாராயணா

இராவணன்: ஆம். நானும் சந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும். இதனைக் கீழே வைத்தால் பெயர்க்க முடியாது என்பது பரமனின் கட்டளை.

ஆனால் என் நித்திய கடமைகளைச் செய்யாவிட்டும் இது மறைந்து விடும். இதையாரிடம் கொடுத்து விட்டுச் சந்தியாவுந்தனம் செய்யலாம்.

நாரதரே! நாரதரே! அதற்குள் போய் விட்டாரா? அதோ மாடுகள் மேய்கின்றனவே மாடுமேய்க்கும் சிறுவனாவது கிடைக்காமலா போய் விடுவான்? (ஒதுட்டு)

பாட்டு

விநாயகர் :(மாட்டுக்காரச் சிறுவனாக)

கணபதி வந்தேண்டா மாட்டுக்காரக் கணபதி வந்தேண்டா (கணபதி)

அப்பன் சவாரியும் மாட்டிலைதாண்டா அம்மை சவாரியும் மாட்டிலைதாண்டா கோவர்த்தனம் ஆருங் கண்ணனென் மாமன்டா

ஆறுமுகத்தானாம் ஆண்டியென் தம்பிடா (கணபதி)

என்னை மதியாமல் வள்ளியின் பின் சென்ற கந்தன் என் தம்பியின் கார்வம் அடக்கினேன் ஆணவம் மீறியே அக்கிரமஞ் செய்யும் ஆசாட்டுதி உன்கொட்டம் அடக்கிட (கணபதி)

இராவனன்: ஏய், ஏய்! மாடு மேய்க்கிற தம்பி

விநாயகர்: யார்ரா அது, என்னை தம்பி என்று கூப்பிடாமல் மாடு மேய்க்கிற தம்பி என்று கூப்பிடுவன்?

இராவனன்: தம்பி கோபிக்காதே, என்கிட்டே வா.

விநாயகர் : சும்மா போப்பா என் வேலையும் நானும், உன்னைப் பார்த்தாலே பயமாயிருக்கு.

இராவனன்: பயப்பிடாதே தம்பி. இப்படி வா, உனக்கு என்ன வேண்டுமோ தருகிறேன்.

விநாயகர்: என்னா அதிசயமாக இருக்கு. நான் கேட்பதெல்லாம் தருவாயா?

இராவணன் பாட்டு :

கேட்கும் பொருளைத் தருவேன் தம்பி எந்தன் கிட்ட வருவாய்ப்பா கிட்ட வருவாய்ப்பா உனக்கு என்ன வேண்டுமோ சொல்லு.

விநாயகர்:

கேட்கும் பொருளைத் தருவாய் என்றால் நீயும் காமதேனு வா சொல்லு காமதேனுவா சொல்லு நான் உன்னை எப்படி நம்புவேன் நான்.

இராவணன்:

சொக்கர் மீனாட்சியின் சத்தியமாக நீ சொன்ன பொருளைத் தர இக்கணம் சம்மதித்தேன். தாமதமேனோ இன்னும் சொல்வாய்

விநாயகர்:

சொக்கர் மீனாட்சியில் சத்தியம் நீ செய்தால் நான் என்ன ஏமாளியோ நானென்ன ஏமாளியோ சம்மா போப்பா நானும் போகேன்.

இராவணன்: அட அற்பப்பயலே, என்னை யாரென்று நினைத்தாய்? முவுலகங்களையும் கட்டியாரூம் ஸங்கேஸ்வரன்டா நான் சிவன் வீற்றிருந்த கைலையை பெயர்த்த இராவணேஸ்வரன்டா நான் உன்னைப் பிடித்த பிடியில் சூரணமாக்கி விடுவேன்.

விநாயகர்: சூரணமாக்குவாயா? நல்லாய் ஆக்கு. என்னைச் சூரண மாக்கிவிட்டு நீ என்ன செய்வாய்? கேட்டதெல்லாம் தருவதற்கு நீ என்ன காமதேனுவா

இராவணன்: காமதேனுவை விடச் சக்தியுள்ளவன் நான். இதோ பார் தம்பி, இது என்ன தெரியுமா?

விநாயகர்: உது தெரியாதா மினுமினுக்கென்னும் பொம்மைதானே.

இராவணன்: ஆமாம் இது ஒரு விசித்திரமான பொம்மை. இதைக் கீழே வைக்கக் கூடாது. அதோ தெரிகிறதே கடல். அக்கடலில் நான் குளித்து விட்டு வருகிறேன். அது வரை நீ இதனை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

விநாயகர்: அட போப்பா. நீ குளிச்சிவிட்டு வரும் வரை நான் வைத்திருக்க வேண்டுமா? எனக்கு நேரமில்லை போப்பா.

இராவனன்: அடே அற்பப் பயலே! இதோ பார், உன்னை என்ன செய்கிறேன், பார்.

விநாயகர்: என்னைச் சூரணமாக்கி விட்டு பொம்மையை என்ன செய்வாய்?

இராவனன்: ஆ, தம்பி, தம்பி! என்னை மன்னிச்சிடு அப்பா. எனக்காக இந்த உதவியைச் செய்திடப்பா

விநாயகர்: சரி சரி. உன்னைப் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கு நான் ஒரு பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருப்பேன். அது முடியுறதுக்குள் வந்திடு. போ போ
(கொருத்தல்)

விநாயகர் பாட்டு: கணபதி வந்தேண்டா மாட்டுக் கார கணபதி வந்தேண்டா

இராவனன்: ஆ பாட்டு நின்று விட்டதே

(ஓடி வரல்)

விநாயகர் : என்னப்பா என்னைச் செருமவும் விடமாட்டாய் போலிருக்கே போ போ.

விநாதர் பாட்டு:

அப்பன் சவாரியும் மாட்டிலை தாண்டா
அம்மா சவாரியும் மாட்டிலை...

வசனம்: ஆ தாங்க முடியவில்லையே பாரமாயிருக்கே ஓடி வாப்பா ஓடி வா.

இராவனன்: தம்பி தம்பி வைத்துவிடாதேயப்பா வந்து விடுகிறேன்
(விநாயகர் வைத்தல்)

இராவனன்: அற்பப் பயலே, துரோகி. உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்.

(அடிக்கர தகதங்கல்)
இளையர் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 73

நாரதர்: இராவணா, இது ஆத்மலிங்கம் என்பதை மறந்து விட்டாயா. இதன் சக்தியை இந்த மாட்டுக்காரச் சிறுவன் அறிவானா?

இராவணன்: ஜையேயோ என்ன செய்வேன். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே. (நிர்க்கம் வளர்கிறது) பார்க்கிறேன் ஒரு கை. அரணிருந்த மலையெடுத்த இராவணனுக்கு இது பெரிய காரியமா? (முழுஶற் போக தகைய உராதுகிறான்) ஜையனே என் அன்னையின் விருப்பத்தின் மன்னால் என் உயிர் ஒரு பொருட்டல்ல.

மாயாதேவி: இராவணா! என் மகனே! நில்லப்பா நில். விதியின் வலியை யாரால் மாற்ற முடியும்?

(சிவன் + பார்வதி தூண்றல்)

சிவன்: லங்கேசா நீயே பக்தன் கவலையை விடு. உன் அன்னை இங்கேயே வந்து பூசைசெய்யட்டும்.

பார்வதி : இராவணா பசுவின் காது போல இவ்விடம் அமைந்து இருப்பதால் இத்தலம் கோகர்ணம் என்ற பெயரால் விளங்கட்டும். இத் தலத்தை வணங்குவோர் எமது சாயுச்ச பதவியைப் பெறுவார். இதுவே பூலோகக் கைலாயம். மங்களம் பெறுவாய்!

நாரதர் : நான் சொல்ல வேண்டும் என்றால் நான் சொல்லுமா

நாரதர் : நான் சொல்ல வேண்டும் என்றால் நான் சொல்லுமா?

கண்ணப்பநாயனார்

நுழைவாயிலில்...

பெரிய புராணம் குறிப்பிடும் அறுபத்துமூன்று நாயன் மார்களுள் ஒருவரான கண்ணப்ப நாயனார் கதை இது. கண்ணப்பனின் அன்பு திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகரினாலேயே விதந்துரைக்கப்படுவது. வேடுவ குலத்தில் பிறந்து வேட்டைக்குச் செல்லும் தருணம் காளத்தி மலையில் உள்ள இறைவனால் ஆதரவிக்கப்பட்டு அங்கு செல்லும் திண்ணன் இறைவன் திருமேனியைக் கண்டு உருகிப் போகிறான். தன் குலவழக்கப்படி இறைச்சிபடைத்துப் பூசிக்கும் திண்ணனின் அன்பு கண்டு, இறைவன் அவனைச் சோதிக்க விரும்புகிறார். இறைவனின் இடது கண்ணிலிருந்து செந்நீர் வடிவதைக் கண்ட திண்ணன் தன் இடது கண்ணை அம்பினால் தோண்டியெடுத்து இறைவன் திருக்கண்ணில் பொருத்துகின்றான். அவனை மேலும் சோதிக்க விரும்பிய இறைவன் தனது வலக்கண்ணிலும் குருதி வடியச் செய்கின்றார். அப்போது திண்ணன் என்ன செய்தான் என்பதை விளக்குவது இக்கதை.

காட்சி 1

கைகையைங்கிரியில் சிவதும் உ_தையும் உ_தையாடல்

(கைகையைங்கிரி அருச்சுகளின் தபாக்கினியால் கருற்று கொண்டிருக்கிறது)

உ_தை: ஈதனே! இது என்ன ஆச்சரியம் வெப்பம் தாங்க முடிய வில்லையோ! பூலோகத்தில் யாரேனும் முனிவர்கள் தவம் செய்கின்றார்களா?

சிவன்: தேவி! கைலாயங்கிரியையும் தகிக்க வல்ல தபாக்கினி உண்டென்றால் அது ஆச்சரியத்திற்குரியது தான். ஆனால், தவம் செய்பவன் முனிவனல்ல. பாண்டுகுமாரன் விஜயன். பகைவரை மாய்க்க வேண்டித் தவம் செய்கின்றான். அதோ பார் பாண்டு குமாரன் விஜயன், பார்த்தாயா? அவனைக் கொல்வதற்காக துரியோதனன் முகாக்ரனை ஏவியிருக்கின்றான்.

முகாக்ரன்: ஹக் ஹக் ஹக்கா. சிரித்தல் அர்ச்சனன் தவம் செய்கின்றான். மானிடப்பதர், இந்த மலையிலிருந்து விந்தையான தவம் செய்கின்றான் இவன் தவத்தை இப்பொழுதே குழப்புகின்றேன் பார். இப்பொழுதே பன்றியாகி இவனைக் கொன்று விடுகின்றேன். அர்ச்சனா! உன் கதைமுடிந்தது. (சிரித்தல்)

உ_தை: சுவாமி முகாக்ரனை இப்படியே விடுவதா எப்படியாயினும் நாங்கள் அருச்சுனனுக்கு உதவ வேண்டும்.

சிவன்: ஆம். இப்பொழுதே சென்று அவனைக் காக்க வேண்டும். கண்நாதர்ஸோடு, நாமும் வேட்டுவ உருவம் தாங்கி விரைவாகச் செல்ல வேண்டும். (மறைதல்)

முனிவர் I: அர்ச்சனா! அர்ச்சனா! எங்களைக் காப்பாற்ற மாட்டாயா?

முனிவர் II: விஜயனே! பன்றியொன்று எங்களை வருத்துகின்றது. எங்களை நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

அருச்சுனன்: முனிவர்களே! பயம் வேண்டாம் அந்தப் பன்றியை நான் கவனித்துக் கொள்கின்றேன்.

காட்சி 2

அருச்சனை தவமிருக்க முகாசுரன் கர்ச்சித்து அனுருதல்

அருச்சனை விழித்து ஏழதல்

அர்ச்சனன்: இதுவா, அந்த மாயப்பன்றி? இதோ என் பாணம்

(சிவன் வேடனாகி உருமாறி அங்கே வந்து விழும் பாணமும் அருச்சனையின் பாணமும் பக்றியைத் தெர்த்து வீழ்த்துகின்றன அந்த அம்பை அருச்சனை ஒரு பக்கத்திலும் சிவன் ஒரு பக்கத்திலும் இடத்திலுக்கின்றனர்.)

அர்ச்சனன்: மடிந்தது பன்றி. மந்திரத்தவத்தோக்கு இருள் அகன்று விடிந்தது. இந்திரகீல நீலமலை வாழும் முனிவர்களுக்கு இனிப்பயமே இல்லை (அம்பை எடுக்கக் குளிதல்)

சிவன்: பன்றியை வீழ்த்தியது என் அம்பு அது உனக்குத் தெரியுமா?

அர்ச்சனன்: என்ன? யாரடா நீ? பன்றியை வீழ்த்திய என் அம்பைப் பிடிக்க வல்லவனும் உண்டா?

சிவன்: என்ன! உன் பகளியா இந்தப்பன்றியை வீழ்த்தியது என்று சொல்கின்றாய். ஏன் வீணே வம்பு செய்கின்றாய்?

அருச்சனன்: வம்பு செய்வது நான்லல் நீதான் வேட்டுவனே! காட்டிலே வாழும் மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்று, அவற்றின் மாசிசத்தையே புசித்து, வயிற்றப்பசியைப் போக்கும் நீசனே! என்னடா சொன்னாய்?

பாட்டு (அருச்சனன்):

என் அம்பைத் தொட்டவன் யாரடா - இங்கு
முன் வந்து உன் பேர் கூற்டா

(என் அம்பை)

பன்றியை மாய்த்த என் அம்பைப் பிடுங்கினாய்
கொன்றிடுவேன் எந்தன் கோபத்தைக் கிளாறாதே

(என் அம்பை)

சிவன்:

வீரனே நீ என்ன வார்த்தை இயம்பினாய் பன்றியை மாய்த்தது என் அம்பு
குரனே ஆனாலும் தகாதது உன்வார்த்தை
கேடு நீ எண்ணாதே கோபத்தை மறப்பாயே

(வீரனே)

சிவன் வசனம்: வீரனே நீ வில்லித்தையில் சிறந்தவனாய் இருக்கலாம்.
ஆனாலும் இந்தப் பன்றியை வீழ்த்தியது என் அம்புதான் பார்த்தாயா?

ார்ச்சனன்: அழகாகப் பேசுவதற்குப் பழகியிருக்கின்றான் இந்தக்
கயவன், முவுலகத்தோரும் என் பெயரைக் கேட்டால் ஆவிசோர்ந்து
மடிவர் என்பது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும். இவனைச் சும்மா விடக்
கூடாது. மூர்க்கனே! இதோ, எனது காண்போம்.

(அர்ச்சனன் அம்பு தொகுத்தல், சிவன் சிரித்தல்.)

ார்ச்சனன்: என்ன ஆச்சரியம்! காண்பெத்தால் இவனை ஒன்றும் செய்ய
முடியவில்லையே இதோ அக்னியாஸ்திரம். இது உன்னைச் சுக்கு
நூறாக்கிவிடும். (சிவன் சிரித்தல்)

ார்ச்சனன்: என்ன! மாயவித்தை காட்டுகின்றாய்? இந்த வர்ணாஸ்திரத்
திற்கு இவன் தப்பவே முடியாது. (சிவன் சிரித்தல்)

ார்ச்சனன்: இவன் மந்திரம் கற்ற முடனாக இருக்கின்றானே!
பிரமாஸ்திரத்தால் இவனைப் பினித்து வீழ்த்துகின்றேன் பார். (சிவன்
அரூச்சனனின் அம்புக்களைத் தவிட பொடியாக்குதல்)

ார்ச்சனன்: என்னை நிராயுதபாணியாக்கியவன் இந்த முவுலகிலும்
இல்லை. இதோ இந்த வில்லினால் இவனை அடித்தொழிக்கின்றேன்.

(சிவன் மறைதல்)

ார்ச்சனன்:என்ன வேடனுக்கு அடித்த அடி என்னையே தாக்கிவிட்டதே.
இவன் மந்திரம் கற்ற மாயவனேதான். எங்கே போனான், காணவில்லையே.
எங்கே போய் ஓளித்தான்? எங்கே போய் ஓளித்தான்.

(சிவன் உதையுடன் தூண்றுதல்)

சிவன்: அர்ச்சனா! என்னைத் தெரிகிறதா? முகாசரணிடமிருந்து உன்னைக் காப்பாற்றவே இக்கோலம் பூண்டோம் விஜயனே! உனக்கு ஜெயம் கிடைப்பதாக உன்பக்திக்கு மெச்சினோம் நீ வேண்டும் வரம் யாது,

அர்ச்சனன்: அகிலாண்ட நாயகா, அம்மையே! அடியேன் தெரியாமல் செய்த பிழையை மன்னித்தருள வேண்டும்.

சிவன்: விஜயனே பகைவரை முடிக்க வேண்டி பாசுபதாஸ்திரம் பெறுவதற்காக தவம் இயற்றினாய். அதனை முதலிலே பெற்றுக் கொள்

அருச்சனன்: அடியார்க்கெளியனே! உன் கருணையே கருணை.

சிவன்: விஜயனே! என்ன வேடனென்றும் மூடனென்றும் மூர்க்க ணென்றும் ஏசினாய். அதனாலே நீ வேட்டுவ இராசனாகி காட்டிலே வாழும் மிருகங்களை வேட்டையாடி திருக்காளத்தி ஈசருக்கு சுவையான இறைச்சி உணவை நிவேதிப்பாய். அப்பொழுது உன்னை ஆட்கொண்டு எமது திருவாடியில் சேர்க்கின்றோம்.

காட்சி 3

(சுறு முழுங்குதல்)

ஒருவன் :இந்தக் காட்டிலுள்ள மக்களுக்கு ஒரு நந்செய்தி.

மற்றவன்: பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள உடுப்புர் இராசனாகிய எங்கள் நாகன் மகாராசாவுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்துள்ளது. நாளைக்கே அந்தப் பிள்ளைக்குப் பெயர் சூட்ட இருப்பதால் எங்கள் மக்கள் எல்லோரையும் இந்தக் குன்றின் அருகே கூடுமாறு அறிவிக்கின்றோம்.

(சுறு முழுங்குதல்)

காட்சி 4

(நாகனும் தத்தையும் வருதல்)

நாகன் :(தத்தையிடமிருந்து குழந்தையை வாங்குதல்) என்ன ஆச்சரியம் இவன் இவ்வளவு தூரம் பாரமாக இருக்கின்றானே. இவனுக்கு என்ன தினாலியார் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 79

பெயர் வைக்கலாம், ஆம். திண்ணன் என்றே பெயர் வைக்கலாம். திண்ணன் என்றே பெயர் வைக்கலாம்.

காட்சி 5

(காட்டு மிருகங்களுடன் திண்ணன் சண்டை நிழத்து மகிழல். அவனின் தோழர்களாகிய நான்னும் காட்டும் கூட இருத்தல்)

நான்ன: திண்ணனாரே உங்களுடைய பராக்கிரமத்தை கண்டு மகிழ்ந்தோம்.

காடன்: இளவரசே! உங்கள் தந்தை உங்களை அவசரமாக அழைத்து வரச் சொன்னார். வாருங்கள் அங்கு செல்வோம்.

(சௌல்லல்)

நாகன்: என் குலத்து வீரர்களோநான் வயோதிபனாகி விட்டேன். இனிநான் முன்போல் வேட்டையாடவும், உங்களைக் காக்கவும் இயலாதவனாகி விட்டேன். ஆதலால், எம் மைந்தன் திண்ணனை உங்கள் அரசனாக ஏற்று வாழுங்கள்

(திண்ணனை அழைத்து அரவதைத்தல். அரசு உடைவானை அவனிடம் கொடுத்தல்)

நாகன்: மகனே! நீ இன்றுமுதல் இவ்வேடர் குலத்தலைவன். வனவிலங்கு களை வேட்டையாடியும் பகைவர்களை அழித்தும் இவர்களைப் பாதுகாப்பாய்.

(எல்லோரும் வாழ்த்துதல்)

திண்ணனார் வாழ்க! வாழ்க!

தக்கத: அரசே திண்ணன் கன்னி வேட்டைக்குச் செல்கின்றான். காடுறையும் தெய்வங்களுக்குப் பலிகொடுத்து அவனுக்கு வெற்றி உதவுமாறு வேண்டுதல் செய்வோம். இப்பொழுதே வள்ளியை அழைத்துத் தெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுப்போம்.

(வள்ளி வருதல்)

வள்ளி: இளவரசே தெய்வங்களுக்குப் பலியிடுவதற்காகச் சென்றபோது நான் கண்ட நிமித்தங்கள் மிக நல்லன. அதனால் நின் பாட்டனிலும் பெருஞ் சிறப்பு அடைந்து நீ விளங்குவாய். உனக்குத் தெய்வ ஆசி உண்டாகு.

(நான்னும் காடனும் அரசு, அரசியரை வணங்கி வேட்டைக்குச் சொல்லுதல்)

பாட④

வேட்டையாடுவோமே - நல்ல
வேட்டையாடுவோமே
வேட்டையாடுவோமே - நாம்
வேட்டையாடுவோமே

வனவிலங்குகள் செய்யுங் கொடுமையை
மனத்தில் உறுதி பூண்டே அளிப்போம்

(வேட்டை)

நானா அங்கே ஒடுது பார்
காடா அதனைத் தூரத்திடுவாய்
இரைந்து போகும் எந்தன் அம்பு
விரைந்து அதனை வதைக்கும் பாராய்

(வேட்டை)

அரசே உங்கள் ஆண்மையைக் கண்டோம்
செகத்தில் உமக்கு ஈடார் சொல்வாய்
அடர்ந்த காட்டினுள் திடமுடன் வந்தாய்
அடிசிகாமலே தீர்ம் கொண்டாய்

(வேட்டை)

பன்றியொன்றோடுது பாய்ந்து பிடிப்போம்
பாசக்கயிறாகப் பாணம் தொடுப்போம்
பாயும் புறியாய் விரைந்து செல்வோம்
மாயும் பன்றி இது ஓர் திண்ணம்

(வேட்டை)

(நீண்டதூரம் ஓடிச் சென்ற பக்றி கதைத்து ஒரு மரவிழவில் நிற்றால். நின் தொடர்ந்து செங்ற திண்ணைக் கிட்டச் சென்று பக்றியை உடைவாளிகால் வெட்டிக் கொல்லுதல். நான்னும் காடனும் அங்கு வர்ந்து ஒசர்தல்)
இளையர் இசை நாடகங்கள் ~~~~~ 81

தின்னன்: நாணா! காடா! இங்கே வாருங்கடா. இதோ வீறுகொண்டு வேகமாக ஓடிய பன்றியைத் தாழுமாறாக வெட்டி வீழ்த்திவிட்டேன்.

நாணன் : இளவரசே தங்களைப் போல் வீராதிவீரனை எங்குமே காண முடியாது. வீறுகொண்டு ஓடிய பன்றியை விடாது தொடர்ந்து வந்து வெட்டி விழுத்திவிட்டார்களே. தங்களது கண்ணி வேட்டையில் கைகண்ட பரிசு.

காடன்: புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா? நம்ம பெரியராசாவும் பேர்பெற்ற புலிதாண்டா. நம்ம இளவரசரின் ஒவ்வொரு பாய்ச்சலும் புலி போல இருந்ததில்லையா.

தின்னன்: டேய், எதற்கு இந்த வீரப்பிரதாபம் எல்லாம். வெகுதூரம் ஓடிவந்ததனால் பசியும், தாகமும் அதிகமாக இருக்கிறது. எங்கேயாவது தண்ணீர் எடுக்கலாமா பாருங்கள்.

நாணன் : அரசே அங்கே பாருங்கள் பெரிய தேக்குமரக்காடு தெரிகிறதே அதன் அருகே ஒரு மலை உண்டு. அதன் அருகே பொன்முகலி ஓடுகிறது. அங்கே போய் எமது தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

தின்னன்: ஆம் அந்த ஆற்றங்கரையை அடைந்து இப்பன்றி இறைச்சியை யும் பதப்படுத்தி உண்டு நீருங்கிடி இளைப்பாறிச் செல்வோம்.

(ஸ்ரியைச் சுயந்து செல்லல்)

தின்னன்: நாணா இதனைப் பொன்முகலியாறு என்று சொன்னாய். அங்கே தெரிகின்ற மலையின் பெயரென்ன?

காடன்: இளவரசே அது திருக்காளத்திமலை. அங்கே குடுமித் தேவர் இருக்கின்றார். போனால் கும்பிடலாம்.

தின்னன்: நாணா அம்மலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு உண்டாகின்றது. நாமிருவரும் அங்கு செல்வோம்.

(காடகைச் பார்த்து)

காடா நாங்கள் வரும்வரை தீயை உண்டாக்கி இந்த இறைச்சியைப் பதப்படுத்து

(நாண்மும், தின்மனமும் மகை ஏழுதல்)

தின்மனன்: நானா இம்மலையில் ஏறும் போது என் பாரம் குறைவது போலத் தோன்றுகிறது. விரைவில் அம்மலையை அடைந்து குடுமித்தேவரைக் காண வேண்டும் என்ற ஆசையும் பெருகுகின்றது விரைந்து வா.

தின்மனன்: நானா இந்த மலையில் குடுமித்தேவர் இருப்பதாகக் கூறினாய். இவர் ஏன் இங்கிருக்க வேண்டும்?

நாணன்: அரசே இந்த உலகத்தையே படைத்து ஆக்குவித்தானும் அந்தச் சிவபெருமானே இந்தக் காளத்தி மலையில் குடுமித்தேவர் எனப் பெயர்பூண்டு இங்கே தனித்திருக்கின்றார்.

தின்மனன்: என்ன சிவபெருமானா? எமது இறைவனா? எம்மைப் படைத்த அப்பரம்பொருளா இங்கு தனித்திருக்கின்றார்? (சிவவிங்கத்தைக் கண்டு பக்தி மேலிட்டு) ஜயனே! அமலனே! அருட்பெருஞ்சோதியே! ஆண்டவனே, நீங்கள் ஏன் இங்கு தனித்திருக்க வேண்டும். அப்படி நீங்கள் தனித்திருக்க உங்களுக்க ஏற்பட்ட குறைதான் என்ன?

(இறைவகைக் கட்டிலிடத்து ஆண்தக் கண்களிர் வடித்தல்)

தின்மனன்: நாணா! எம்பெருமானுடைய திருவடியிலே பூக்கள் இருக்கின்றனவே இவருக்குப் பூச்சுடியவர் யார்?

நாணன்: நன்பா - உன் தந்தையோடு வேட்டையாடிக்கொண்டு ஒருநாள் இம்மலைக்கு வந்தேன். அப்பொழுது ஓர் அந்தனர் நீராட்டி, மலர்கூட்டி, உணவுட்டி, சிலபேசிப் பூஜிக்கக் கண்டேன் அவனே இன்றும் செய்தான் போலும்.

தின்மனன்: சுவாமி கொடிய விலங்குகள் வாழும் இக்குன்றிலே குறவர் போலத் தனித்திருக்கின்றீரே. உமக்கு உணவு தருபவர் யார்? நீர் இப்பகற்பொழுது பசியோடு இருக்கின்றீரே. நான் இப்பொழுதே உணவு கொண்டு வருகிறேன்.

(போய்த் திரும்பி வருதல்)

இறைவனே உம்மைக் கண்டபின் உம்மைத் தனித்திருக்க விட்டு உணவு கொண்டுவரப் பிரிந்து செல்ல முடிய வில்லையே. நா பசியோடிருத்தலையும் பொறுக்க முடிய வில்லையே என்ன செய்வேள்.

(ரிசிந்து செல்லல்)

(நான்னாம், திண்ணாமும் காட்கிறுக்கும் ஒடத்திற்குச் செல்லல்)

காடன்: இளவரசே! நாம் மீண்டும் வேட்டைக்குக் காட்டுக்குப் போக வேண்டியதை மறந்து நீண்ட நேரம் தாமதித்தாய்?

(காட்கிள் சொல்கைப் பொருட்பகுத்தாறு, திண்ணான் பன்றி கிறைச்சியை வெட்டி அம்ரிடை கோர்த்து தீயிட்டு, வாயிலிட்டு பதம் பார்த்தல். சுவையானவற்றை தேக்கிகையில் உழிழ்தல். உணவை ஏதுத்துக் கொண்டு ஆற்றுக்குச் சென்ற தண்ணீரை வாயிலை முகர்ந்து சில பூக்களை முடியிலை செருகிக் கொண்டு கானத்தி அப்பிடம் செல்லல்.)

காடன்: நாணா! இவருக்குப் பித்துப் பிடித்த விட்டது போலும்

நானன்: இல்லை, இல்லை. இவரில் தெய்வம் ஏறிவிட்டது. நாங்கள் இப்பொழுதே சென்று பெரியராசாவுக்கு இதனைச் சொல்லி வெறியாட்ட லுக்கு வள்ளியையும் வேலனையும் அழைத்து வருவோம்.

காட்சி 5

(திண்ணான் உணவு படைத்து தானே வேகவைத்துரச் சுவை பார்த்த கிறைச்சியை கொண்டு வந்து கானத்தி அப்பருக்குக் கொடுத்தல்.)

திண்ணான்: சாப்பிடுங்கள் நானே சுவைபார்த்த இறைச்சி என் ஜயனே. வளவிலங்குகள் இவ்விடத்தில் வராது நான் காவல் காப்பேன். (அங்குமிங்கும் போதல்)

(சிவகோசுரியார் வருதல்)

சிவகோசுரியார்: அபச்சாரம்! அபச்சாரம் என்ன இது! இறைவனுக்க யாரோ இறைச்சி படைத் திருக்கின்றார்களே. இந்தக் கொடிய செயலைச் செய்தவன் யார்?

(வெறியாட்டு வேலனும் வள்ளியும் வந்து திண்ணைகள் மாற்ற முயன்று நாட்டு முறைகளுடைய பல்லிக்காலம் திரும்பி போதல்) (குடும்ப விவரங்கள்) சிறுத் துணைகளின் பூஜை நமீதா அந்த நாட்டுப்பூஜை பயியலை நடத்தப்படும் (திண்ணை வருதல்) பாடி ஏ என்கூக் குசம்

பீரா நாலூப்புமி தாம் முனிவி நக்குவூதுகு நா தூடி நாம் திண்ணை:இன்றும் குவையான உணவு கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். சாப்பிடுங்கள். (திண்ணை போதல்)

(சிவகோசரியார் வருதல்)

சிவகோசரியார்: இறைவனே இந்த அநியாய வேலை ஜந்து நாட்களாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறதே. இந்த வேலையைச் செய்பவன் யார்? (கண் அயர்தல்)

(சிவன் தோன்றல்)

சிவன்: சிவகோசரியாரே நமது சந்திதியில் யாரோ வேடன் கொடுமை செய்வதாக என்னுவதை விடுக. இதனைச் செய்பவன் அன்பே உருவானவன். அவனது சொல். செயல். நினைவு யாவும் நம்மைப் பற்றியதே. அவனது அறிவெல்லாம் நம்மை அறியும் அறிவே அவனின் செருப்பு அணிந்த பாதங்கள் நம்மில் படும்போது, நமது குழந்தையாகிய குமரனின் திருப்பாதங்கள் பட்டது போல் பரவசமுண்டாகின்றது. அவனது உள்ளத்திலே பெருகி வரும் அன்பே உயர்வானது. வாயினாலே உமிழ்ந்து கொண்டு வரும் மஞ்சனநீர் கங்கையிலும் புனிதமானது. அவன் குவை பார்த்துத் தரும் உணவு வேள்வியில் ஊட்டும் அவியிலும் இனியது. அவனது அன்பிலே தோய்ந்து வெளிவரும் சொற்கள் வேத மந்திரங்களிலும் பார்க்க செவிக்கின்பம் தருவது. அவன் தன் தலையில் செருகிக் கொண்டு வந்து சாத்தும் மலர்கள் கற்பக மலர்களிலும் சிறந்தனவாகும். அவன் அன்பின் ஆழத்தை நீ அறிய வேண்டுமானால் நானை நீ நம்மைப் பூஜித்தபின், ஓரிடத்திலே மறைந்திருந்து நடப்பவற்றைக் கண்டு கொள்வாய். (சிவகோசரியார் திருக்கிட்டு எழுந்து)

சிவகோசரியார்: பக்தர்க்கெளியவனே! நானையே, அந்த அற்புதத்தைக் கண்டு கொள்வேன்.

(மறுநாள் சிவசூகாசரியார் வந்து சிவலிங்கத்திற்குப் பிர்ணால் மதற்கு
கொள்ளல் தின்னான் வருதல்)

தின்னான்: என்ன இது! எல்லாம் தீய நிமித்தங்களாக இருக்கின்றன. என் ஜயனுக்குத்தான் என்ன தீங்கு நடந்ததோ அறியேன். (சிவலிங்கத்தை அணுகி) வலது கண்ணில் உதிரம் வடிவதைக் கண்டு பதைபதைத்து ஜயயோ என்ன இது? என் இறைவனுக்கு இந்தத் தீங்கு செய்தவன் யார்?

மானிடராயினும் வனவிலங்குகளாயினும் தேடிப் பிடித்து இதோ கொல்லுவேன். (திரிதல்) என் ஜயனுக்கு உதிரம் பெருகக் காரணம் என்ன? என்ன செய்தால் நல்லது புண்ணுக்குப் பச்சிலை கட்டுவார்களே, நானும் அதைச் செய்து பார்ப்பேன்.

(ஸ்சிதைக்களப் பறித்து வந்து சாறு ரிழிந்துவிடல். இரத்தம் நிற்காது பாய்தல்.)

இறைவனே என்ன செய்வேன். ஆம் ஊனுக்கு ஊன் இதோ என் கண்களைத் தோண்டி எடுத்து என் இறைவனுக்குப் பொருத்துவேன்.

(இரத்தம் நிற்றல்). (ஆனந்தம் கூத்தாடல்)

(இடது கண்ணில் மீண்டும் இரத்தம் வருதல்)

ஓ! என்ன இது? மற்றைய கண்ணிலும் என் இரத்தம் பெருக வேண்டும்? ஆனால், நான் இதற்கு அஞ்ச மாட்டேன். கைமருந்து என்னிடமே உண்டு. என் இடது கண்ணைத் தோண்டி எடுத்து, இறைவனுக்கு அர்ப்பணிப்பேன்.

(செருப்புக் காலால் அடையாளம் வைத்தவாறு கண்ணைத் தோண்டுதல்.)

(சிவன் தோன்றுதல்)

சிவன் : நில்லு! கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என் அன்புடைத் தோன்றலே, நில்லு! கண்ணப்ப!

(ஆயைமணி ஒவித்தல்) (தேவர்கள் பூமாரி பொழிதல்)

கண்ணப்ப நீ எப்போதும் எனது வலப்பாகத்தில் என் காவலனாகவே நிற்கக் கடவாய்!

(கண்ணப்பன் சிவன் முன்னால் தலை வைத்து வணங்குதல்)

பக்த பிரகலாதா

நுழைவாயிலில்...

கேவர்களை வதை செய்து ஆட்சி புரிந்து வந்த இரணியன், தனது தம்பியான இரணியாட்சனைப் பன்றி உருவெடுத்து மாதவனாம் விள்ளை கொன்று விட்டான் என்பதை அறிந்து, மாதவன் மீது வன்மம் கொள் கின்றான். மானுடராலோ ஆயுதங் களாலோ தனக்கு இறப்பு நேரிடக் கூடாதென வரம் பெறுகின்றான். இவனுக்குப் பிறந்த குழந்தையான பிரகலாதன் கருவில் இருக்கும்போதே மாதவனின் அருள் பெற்றவன். மாதவன் மீது அன்பு கொண்ட பிரகலாதனின் உயிரைப் பறிப்பதற்குப் பல வழிகளிலும் முயன்று தோற்றுப் போகிறான். இறுதியில் இரணியன் என்னவானான் என்பதை யும் எவ்வாறு அவனுக்கு இறப்பு நேரிட்டது என் பதையும் பிரகலாதனின் பக்தியையும் விளக்கும் கதை இது.

காட்சி 1

(நாரதர் மாதுக் கொண்டு வரல்)

நாரதர்: பாட்டு:-

நாராயணா நரபூஷணா-ஹரி
நாராயணா...

(நாரா)

குராதி குரா சங்காரா ஹரி தேவா
மாஞாக் கோபியர் லீலைக்காரா மகிழ்வு தரும்
(நாரா)

நானும் நினது தொண்டு நாடிச் செய் வேழம் அன்று
ஆதி மூலம் எனவே ஒடிச்சென்றருள் தந்தாய்
கோலாகலா வேணு கோபாலனே தேவா
ஞாலம் புரக்கும் உந்தன் கோலம் கொண்டருள் தாராய்
(நாரா)

நாரதர்: வசனம்:-

நாராயணா! என்னைக் கலகக்காரன் என்று சொல்கின்றார்கள். என் தந்தையாம் பிரமனின் கட்டளைப்படியே கலகம் விளைவிக்கின்றேன் என்றோ, நாரதன் கலகம் நன்மையில் தானே முடியும் என்றோ, சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார்களா? துவாரபாலகர்களான ஜயவிஜயர்கள் சனகாதியர் சாபத்தி னால் இரண்யன்-இரண்யாட்சகணாகப் பூவுலகில் பிறந்துள்ளார்கள். இவர் களின் சாப விமோசனத்திற்காக இன்றைய கலகத்தைத் தூட்க்கி வைப்போம்.

காட்சி 2

(இரணியன், மந்திரிமார், தூதுவர்கள்)

இரணியன்: பாட்டு:-

கொடி நடுங்கப் படை நடுங்கக் கோடி கோடி வீரர் குழ
பகை முடிக்கும் வீரதீர் இரணியராஜன் வருகிறான் (கொடி)

இரணியன் வசனம்:- மந்திரிமார்களே! எனது தம்பியாகிய இரண்யாட்சகள் பாதாளம் புகுந்ததைக் கேள்விப்பட்டு, அந்த மாயாவியான மாதவன் பன்றியிருக் கொண்டு போரிடுகிறான் என்றார்கள். விபரம் அறியச் சென்ற தூதுவர்கள் வந்து விட்டார்களா?

மந்திரி: அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் அரசே.

இரணியன்: அடே தூதர்களே! இங்கே வாருங்கள்.

தூதர்கள்: வந்தோம்.

இரணியன்: என் தம்பியைக் கண்டார்களா?

தூதர்கள்: கண்டோம்.

இரணியன்: என் தம்பியும் அந்த மாயாவி மாயனும் சண்டை போட்டார்களா?

தூதர்கள்: போட்டார்கள் பிரபு.

இரணியன்: அப்படியானால் என்ன நடந்தது?

தூதன் 1: யுத்தம் நடந்தது.

இரணியன்: டேய், டேய், யுத்தமும் சண்டையும் ஒன்று தானே! யுத்தத்தில் என்ன நடந்தது?

தூதன் 2: அன்னா, நீயே சொல்லு.

தூதன் 1: தம்பி! நீ தான் சின்னவன். நீயே சொல்லு.

இரணியன்: டேய் சேவகர்களே! சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்.

தூதன் 2: யுத்தத்தில் தங்கள் தம்பி அந்த மாயனைத் தடாரென்று ஓர் அறையறைந் தான் பிரபு.

ரெணியன்: சபாஷ்! சபாஷ்! அப்புறம். தூதன் மயங்கி விழுந்தான் பிரபு.

ரெணியன்: அப்புறம் என்னடா! சீக்கிரம் சொல்லுங்கடா.

தூதன் 2: மயங்கி... விழுந்த... மாயன் எழுந்தான் பிரபு... பிளந்தது.

ரெணியன்: சபாஷ்! அந்த மாயாவியின் மார்பு தானே!

தூதன்: இல்லை பிரபு. தங்கள் தம்பியின் மார்பு தான் பிளந்தது. பன்றியிருக் கொண்ட மாயன் தன் கொம்பாலே தங்கள் தம்பியைக் குத்திக் கொன்று விட்டான் பிரபு.

ரெணியன்: ஆ! நான் என்ன செய்வேன். நான் என்ன செய்வேன். என் தம்பியைப் பிரிந்து எப்படி உயிர் வாழ்வேன். இதோ! என் தம்பியின் இடத்தைத் தேடி நானும் போகிறேன்.

(வாளால் தனது சிரகச வெட்ட முயழுதல், மந்திரி தகுத்தல்.)

மந்திரி: பொறுங்கள் அரசே! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தீர்கள். தங்கள் தம்பியைக் கொன்றவனைப் பழிக்குப் பழி வாங்காமல் விடுவதா? தேவர்கள் நம்மைப் பார்த்துச் சிரிக்கமாட்டார்களா?

ரெணியன்: ஆம். பழிக்குப் பழி, வஞ்சத்திற்கு வஞ்சம். ஏ! இராட்சத வீரர்களே!

ரெணியன்: மாட்டு:-

தானதருமங்கள் செய்திடும் மானிடர்

தலைகளை வாளாலே அறுத்திடுங்கள்

வேள்வியும் யாகுமும் காத்திடும் மாதவ

முனிவரை நன்றாக வதைத்திடுங்கள்

இரணியன் வசனம்: இந்த வதைகளைச் செய்தால் அந்த மாயன் தோற்றுவான். அவனை அப்போது பழிவாங்குவேன். (லீலாவதி வரல்) லீலாவதி, என் தம்பியைக் கொன்ற மாயனை நான் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும். அதற்கு நான்முகனைக் குறித்துத் தவம் செய்து சாகாவரும் பெற்று வருகிறேன். அது வரை என் வீரர்கள் உனக்குத் துணை இருப்பார்கள். எனக்கு விடை கொடு.

லீலாவதி: போய் வாருங்கள் சுவாமி.

காட்சி 3

(இந்திரன், லீலாவதி, நாரதர்)

இந்திரன்: இரணியன் தவம் செய்யப் போய் விட்டான். அவன் மனைவி தனியே இருக்கின்றான். அவளின் கருவிலிருக்கும் சிகவும் தேவர் களுக்குத் துன்பத்தையே கொடுக்கும். நான் இப்பொழுதே அவ்விடம் சென்று அவளைக் கவர்ந்து வருகிறேன்.

இந்திரன்: அண்ணி! இந்திரன் வந்திருக்கின்றேன்.

லீலாவதி: மங்களமுண்டாகட்டும். தேவேந்திரா, எதற்காக இங்கு வந்தாய்?

பாட்டு

இந்திரன்:-

வந்தேன் தந்திடுவாய்

லீலாவதி:-

என்ன நீ உரைப்பாய்

இந்திரன்:-

தந்திடு உன் பிள்ளையை

லீலாவதி:-

என்ன நீ சொன்னாய்

நெந்திரன்:- அதற்கு விடும் சூலாக்குமை குடும்ப மீதாக விடும் உண் பிள்ளை எமக்குப் பகை பூரிப்ப குடும்பம் கூவாடு மாஸ்ராக்கும்

லீலாவதி:- மூயகி மூடு குத்து மூக்குமை குடும்பம் கூவாடு விடும் அதற்கென்ன நான் செய்வது கூவாட்டும் நியுரிக்கும் குடும்பம்

நெந்திரன்:- மூயகி மூடு குத்து மூக்குமை குடும்பம் கூவாடு விடும்

எங்கள் நகர் வந்து பிள்ளை பெற்றுநீ் தந்திவாய் கூவாடு மூக்குமை உண்ணுபிர்க்குத் தீங்கு செய்யேன் என்னமிதுவே

லீலாவதி:-

என்னுபிரைத் தருகவென்று இயம்புகின்றாயே என்னுபிராம் மகவைப் பிரிந்து உயிர் தரிப்பேனோ நியுரிக்கு கூவாடு விடும் உண்ணுபிர்க்குத் தீங்கு செய்யேன் என்னமிதுவே

நெந்திரன்:- குரியாஸ்வரி நாடு முத்திரை பரிசுக்கூடு குத்துக்கூடு எது வரினும் விடமாட்டேன்

லீலாவதி:-

என் சிக்கவைத் தரமாட்டேன்.

(நெந்திரன் லீலாவதி தலையைப் பற்றியிருக்கிறார்கள்)

லீலாவதி வசனம்: ஆ! இக்கொடுமையைக் கேட்பார் யாருமில்லையா.

நாராதர்: நாராயணா! நாராயணா! அமரேந்திரா என்ன இது?

நெந்திரன்: இவளின் வயிற்றிலுள்ள சிக்கவாலும் எமக்கு ஆபத்து சுவாமி.

நாராதர்: தேவேந்திரா! புரியாமல் பேசாதே. இச்சிகவின் மகத்துவத்தை நீ அறியமாட்டாய். தேவர்களின் துன்பம் நீங்கும் காலம் நெருங்கி விட்டது. லீலாவதி என்னுடன் இருக்கட்டும். நீ போய் வா.

(நெந்திரன் போகிறான்)

காட்சி 5

இரண்யியன்: ஓம், ஓம், ஓம், ஓம், ஓம், ஓம்.

பிரம்மா: பக்தா!

இரண்யியன்: தேவா! தாங்களா!

பிரம்மா: உன் தவத்தை மெச்சினோம். நீ வேண்டும் வரம் யாது?

இரண்யியன்: தேவா! எந்த அஸ்திரத்தினாலோ ஆயுதத்தினாலோ மானிடராலோ தேவராலோ இரவிலோ பகலிலோ சாகாதிருக்க வரம் தர வேண்டும் கவாமி.

பிரம்மன்: மகனே! புவியில் பிறந்தவர்கள் இறக்கத் தான் வேண்டும். வேண்டுமானால் நீ கேட்டது போல வரம் தருகிறேன். பெற்றுக் கொள்.

இரண்யியன்: (தனக்குள்) இப்பொழுதே இவர் கொடுத்த வரத்தைப் பர்ட்சிக்க வேண்டும். ஏ! நான்முகத் தேவா! நீ எனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுத்து விட்டாய். ஆகையால் என்னோடு போர் புரியவா பார்ப்போம்.

பிரம்மா: இவன் முழுமடையன் என்று தெரிந்தும் வரத்தைக் கொடுத்து விட்டேனே. என்ன செய்யலாம். இரண்ய மகாராஜா, உம்முடன் யுத்தம் செய்யும் வலிமை எனக்கில்லை. எனவே, உம் கட்டளைக்குப் பணிந்து நடக்கின்றேன்.

இரண்யியன்: நீ நாள் தோறும் நான் நித்திரை விட்டு எழும்பும் வரை காத்திருந்து தினமும் பலன் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும்.

பிரம்மா: அப்படியே செய்கிறேன்.

காட்சி 6

(லீலாவதி, நாராதர், இரண்யியன்)

நாராதர்: இது தான் தக்க சமயம். லீலாவதியின் கருவிலிருக்கும் சிகவிற்கு நாராயண மந்திரத்தை உபதேசிப்போம். ஹரி ஓம் நமோ நாராயணா.ஹரி ஓம் நமோ நாராயணா.

(வீலாவதி நித்திரையால் ஈழ இரண்யன் வரல்)

இரண்யன்: லீலாவதி, உன்னை எங்கெல்லாம் தேடுவது? பிரம்மனிடம் சாகாவரம் பெற்று என் நகருக்கு மீண்ட நான் உன்னைத் தேடி இங்கு வந்தேன். நாரதரே! என் மனைவியைக் கவர்ந்து வந்திருக்கின்றோ. இது நியாயமா?

நாரதர்: இரண்யா! நன்மைக்குக் காலமில்லை என்பார்கள். என்ன நடந்ததென்று உன் மனைவியைக் கேட்டுப் பார்.

லீலாவதி: ஆம் பிரடி. இந்திரன் சிகவிற்காக என்னைக் கவரப் பார்த்தபோது நாரத முனிவர் தான் அவரிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினார்.

இரண்யனட: அப்படியா! இதோ இப்பொழுதே சென்று இந்திரனையும் தேவர்களையும் வருத்தி வருகிறேன். ஹ ஹ ஹா.

காட்சி 7

(விகஷ்ணு, நாரதர் வைகுண்டத்தில்)

நாரதர்: பாட்டு:-

வேயங்குழல் மன்னா நாராயணா

வெங்கடேஸ்வரனே நாராயணா

பாஞ்கடல் பள்ளி கொள்ளும் நாராயணா

பரந்தாம கிருஷ்ண நாராயணா

நாராயணா ஹரி நாராயணா ஹரி

நாராயணா ஹரி நாராயணா ஹரி

நாராயணா ஹரி ஓம் நாராயணா

நாராயணா ஹரி ஓம் நாராயணா

நாரதர் வசனம்: நாராயணா! கோவிந்தா, கோபாலா, பரந்தாமா, நாரதன் வணங்குகின்றேன்.

விவ්‍යு: நாரதா! நீ இங்கு வந்ததன் காரணம் என்னவோ.

நாரதர்: சகலமும் அறிந்த தங்களுக்குத் தெரியாததா சவாமி.

விவ්‍යு: நாரதா! பூலோகத்தில் ஏதும் விசேஷமுண்டா?

நாரதர்: இரணியன் கொடுமை பொறுக்க முடியவில்லை சவாமி.

விவ්‍යு: நாரதா! ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். நான் அவனைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன். இரண்யனின் சிகவின் மூலம் தேவர்களைக் காப்பேன்.

நாரதர்: நாராயணா! நாராயணா!

காட்சி 8

(இரணியன், பிரகலாதன், லௌவதி, சுக்கிராச்சாரியார்)

லௌவதி: பிரபு! பிரகலாதனை இன்று பாடம் படிக்க அனுப்ப வேண்டும்.

இரணியன்: ஆம்! யாரங்கே! சுக்கிராச்சாரியாரை அழைத்து வாருங்கள்.

(சுக்கிராச்சாரியார் வரல்)

சுக்கிராச்சாரியார்: மங்களமுண்டாகட்டும் இரண்யா. எதற்காக என்னை அழைத்தாய்.

இரணியன்: குருவே! பிரகலாதனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்காகத் தான் தங்களை அழைத்தேன்.

சுக்கிராச்சாரியார்: மிகுந்த சந்தோஷம். பிரகலாதா, இப்படி வா அப்பா.

பிரகலாதன்: குருவே! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

(இரணியன், லௌவதி போதல்)

சுக்கிராச்சாரியார்: பிள்ளைகளே! எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா?

பிள்ளைகள்: ஆம் குருவே! எல்லோரும் வந்து விட்டோம்.

சுக்கிராச்சாரியார்: இதோ! இராஜா வீட்டுப் பிள்ளை வந்திருக்கின்றான். இவனுக்கு வித்தை கற்பிக்க வேண்டும். பிரகலாதா, முதலில் இறை வணக்கம் செய்ய வேண்டும். எங்கே சொல் பார்க்கலாம்.

ஓம் இரண்யாய நமஹ.

ஓம் இரண்யாய நமஹ.

பிரகலாதன்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ. ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

சுக்கிராச்சாரியார்: பிரகலாதா! நான் சொல்கிறபடி சொல். ஓம் இரண்யாய நமஹ.

பிரகலாதன்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

சுக்கிராச்சாரியார்: பிரகலாதா! சகலலோகங்களுக்கும் உன் பிதாவே அதிபதி. அப்படியிருக்க உன் தந்தையின் விரோதியின் பெயரை உச்சரிக்காதே.

பிரகலாதன்: குருவே! சகலலோகங்களுக்கும் இறைவனாகிய அந்தப் பரந்தாமன் தானே எங்கள் தெய்வம்.

சுக்கிராச்சாரியார்: அடே! பிரகலாதா! இப்படிச் சொன்னால் துன்பங்களையே அனுபவிப்பாய். பேசாமல் நான் சொல்கிறபடி சொல். சட்டாம் பிள்ளை, நான் வரும் வரை பிரகலாதனுக்கு ஓம் இரண்யாய நமஹ என்று பாடம் சொல்லிக் கொடு.

சட்டாம்பிள்ளை: எங்கே சொல்லு. ஓம் இரண்யாய நமஹ.

பிரகலாதன்: நன்பர்களே! நான் சொல்வதைக் கேள்வங்கள். நம்மை யெல்லாம் காத்து இரட்சிப்பவன் அந்த நாராயணன் தான் அவனை வணங்கினால் எமக்கும் நன்மை உண்டு. எங்கே நான் சொல்கிறபடி

எல்லோரும் சொல்லுங்கள். ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ. ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

எல்லோரும்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ. ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

எல்லோரும்: நாராயண ஹரி நாராயண ஹரி. நாராயண ஹரி நாராயண ஹரி. நாராயண ஹரி நாராயண ஹரி.

(சுக்கிராச்சாரியார் ஒடிவரல்)

சுக்கிராச்சாரியர்: போச்சு! போச்சு! என் வேலையே போச்ச. இவன் சரிவர மாட்டான். பிரகலாதா, வா உன் அப்பாவிடம். உனக்குத் தண்டனை வாங்கித் தருகிறேன்.

காட்சி 9

(இரணியன், சுக்கிராச்சாரியார், பிரகலாதன், தூதுவர்)

இரணியன்: குருவே! பிரகலாதன் நன்றாகப் பாடம் படித்தானா?

சுக்கிராச்சாரியார்: இரணியா! அதை நீயே கேள்.

இரணியன்: பிரகலாதா! எங்கே நீ படித்த முதற் பாடத்தைச் சொல்லு.

பிரகலாதன்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

இரணியன்: நிறுத்து. குருவே, என்ன இது?

சுக்கிராச்சாரியார்: நானும் எவ்வளவோ முயன்று பார்த்து விட்டேன். இவன் இவ்வாறு பிதற்றுகிறான். இவனால் மற்றைய பிள்ளைகளும் உருப்பட மாட்டார்கள். அதனாற்றான் உன்னிடம் கூட்டி வந்தேன்.

இரணியன்: பிரகலாதா! நானே சகல்லோகங்களுக்கும் அதிபதி. அதனால் தான் எல்லோரும் என்னையே வணங்குகிறார்கள். எங்கே நீயும் ஒரு முறை சொல் பார்க்கலாம். ஓம் இரண்யாய நமஹ.

பிரகலாதன்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

இரணியன்: நிறுத்தடா! என் எதிரியின் பெயரைச் செர்லலாதே.

பிரகலாதன்: பாட்டு:-

நாராயண என்னும் நாமம்-அதை
நாவாற் சொன்னால் வரும் சேமம்
தீராத வினை தன்னைத் தீர்க்கும்-என்றும்
மாறாத பேரின்பம் சேர்க்கும்

(நாராயணா)

இரணியன்: டேம் பிரகலாதா! யாரங்கே.

இரணியன்: பாட்டு:-

பன்றியிருக் கொண்டு தம்பியைக் கொண்றிட்ட
பாதகன் நாமத்தைச் செப்புகின்ற
நன்றியறிவுள்ள நாயினும் கேடனை
நஞ்சனை வெட்டியே கொல்லுங்கடா

இரணியன்: அடே தூதர்களே, இவனைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் காக்கை கழுகுகளுக்குப் போடுங்கள்.

தூதர்கள்: அப்படியே செய்கின்றோம் பிரபு.

தூதன் 1: அடே, வாள் முறிந்து போச்சு. வா, மகாராசாவிடம் சொல்லுவோம்.

பிரகலாதன்: தந்தையே, நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

இரணியன்: பிரகலாதா, வா அப்பா! ஒரு முறை உன் தந்தையின் திருநாமத்தைச் சொல்லி வணங்கு.

பிரகலாதன்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ. அப்பா அந்தப் பரந்தாமனை நீங்களும் வணங்குங்கள். அவன் உங்களுக்கும் சுகம் தருவான்.

இரணியன்: என்னடா சொன்னாய். உன்னை என்ன செய்கின்றேன் பார்.

இரணியன் பாட்டு:-

தந்தை சொற் கேளாத மந்திப் பயலினைச்

சாரலில் ஏற்றியே தள்ளுங்கடா-மலைச்

சாரலில் ஏற்றியே தள்ளுங்கடா

அந்த மலைக்கிவன் சொந்தமேயாகட்டும்

அச்சமில்லாமலே செய்யுங்கடா

இரணியன் வசனம்:- அடே தூதுவர்களே! பயப்படாமல் இழுத்துச் சென்று இவனை மலையிலிருந்து தலைகீழாக உருட்டி விடுங்கள்.

காட்சி 10

(இரணியன், பிரகலாதன், லோவதி, தூதர், நரசிம்மன், நாராதர்)

இரணியன்: என்ன ஆச்சரியம். என் எதிரியின் பெயரைச் சொன்ன பிரகலாதனுக்கு எத்தனை தண்டனைகள் வழங்கி விட்டேன். எல்லாவற்றுக்கும் தப்பி விட்டான். அடே தூதுவர்களே, தீயை வளர்த்துத் தீயனைக் கீட்டது அழித்திடுங்கள்.

தூதர்: அரசே, தீக்கிடங்கில் பிரகலாதனைக் கூளினோம். அவனை நெருப்பு ஒன்றும் செய்யவில்லை பிரடு.

பிரகலாதன்: தந்தையே, வணங்குகின்றேன்.

இரணியன்: (கோபத்துடன்) அடே, இனியாவது என் பெயரைச் சொல்லு.

பிரலாதன்: தந்தையே! ஒருக்காலும் சொல்லமாட்டேன். அந்த நாராயணனின் திருநாமத்தையன்றி வேற்றேதும் சொல்லமாட்டேன்.

இரணியன்: ஒ! அப்படியா! இதோ காளகூட சர்ப்பத்தின் விஷம். லீலாவதி, இந்த விஷத்தை நீயே உன் பிள்ளைக்குக் கொடு.

இளையீரா இசை நடக்கங்கள் ~~~~~ 99

லீலாவதி: பிரபு, பிரகலாதன் அறியாக் குழந்தை. அவனுக்கு நான் புத்தி சொல்கின்றேன். பிரகலாதா பிடிவாதம் பிடிக்காதே. என் சொல்லைக் கேள்டா.

லீலாவதி: பாட்டு:-

அன்னை என் சொல்லைக் கேள்டா-அன்பான

அன்னை என் சொல்லைக் கேள்டா

(அன்னை)

உன்னரும் தந்தை நாமம் உன்னதமான வேதம்

நன்மையென்று ஒதுக்கீதம் நானும் நயக்கும்போதும்

(அன்னை)

தேவரும் மூவரும் தாள் பணிவாரடா

பாரிலுள்ளோருக்குன் தந்தையே தெய்வமடா

(அன்னை)

லீலாவதி: பிரகலாதா! எங்கே உன் தந்தையின் திருநாமத்தை ஒரு முறை சொல் பார்க்கலாம்.

பிரகலாதன்: ஹரி ஓம் நாராயணாய நமஹ.

இரணியன்: லீலாவதி! பார்த்தாயா! இவன் என் பொறுமையைச் சோதிக்கின்றான். இவனை இப்படியே விடக்கூடாது. விஷத்தை நீ கொடுக்கின்றாயா? அல்லது நான் கொடுக்கவா?

லீலாவதி: ஜயோ! என் பிள்ளைக்கு எப்படி விஷத்தைக் கொடுப்பேன்.

பிரகலாதன்: அம்மா, நீங்கள் என்னிடம் தாருங்கள். நானே குடிக்கிறேன்.

லீலாவதி: பிரகலாதா! மகனே வேண்டாம்ப்பா, வேண்டாம்ப்பா.

(பிரகலாதன் உயிருடன் குறுத்தக். இரணியன் கொதிப்பதைத்.)

இரணியன்: ஆ! அந்த மாயனைப் போல நீயும் மாயங்கள் செய்கிறாயா? பிரகலாதா.

இரணியன் பாட்டு:

எங்கிருக்கின்றான் உன்னுடைய அந்த ஹரி(எங்கிரு) நீ ஈசனை ஒதுக்கின்ற என் குலப்பகைவனவன்(எங்கிரு)

பிரகலாதன்:

எங்கும் இருப்பான் என்னுடைய அந்த ஹரி(எங்கும்) எந்தனுள்ளம் கொள்ளள கொண்ட இன்பமுள்ள அந்த ஹரி(எங்கும்)

இரணியன்:

பங்கயன் அருளிய படி தவறாது
பாரினில் எந்தன் உயிர் போகாது
இங்கவன் இனிதுற வரமுடியாது
இத்தனைக்கும் சத்துராதி எனக்கஞ்சி ஒளித்தோடி(எங்கிரு)

பிரகலாதன்:

சங்கையுமக்கு வேண்டாம் சர்வாதிகாரம்
தமக்கென்றும் காட்டுவான் தன்னவதாரம்
பொங்குமவன் புகழைப் புகல அபாரம்
போதித்தன் சந்தேகமானால் சோதித்துப் பாரும் இந்நேரம் (எங்கும்)

இரணியன் வசனம்:- அப்படியானால்...

இரணியன் பாட்டு:-

இங்கிருப்பானா உன்னுடைய அந்த ஹரி இங்கிருப்பானா

பிரகாலாதன் பாட்டு:-

இங்கும் இருப்பான் தூணிலும் தூரும்பிலும் எங்கும் இருப்பான்

இரணியன் வசனம்:- என்னடா சொன்னாய். இந்தத் தூணில் இருப்பான் என்றா சொல்கிறாய்.

பிரகலாதன்: ஆம்! அதிலென்ன சந்தேகம். இத்தானில் மட்டுமல்ல, இங்குள்ள சிறுதுரும்பிலும் என் மாதவன் இருக்கின்றான்.

ஏனியன்: ஆ! வசமாக மாட்டிக் கொண்டான் அந்த ஹரி. இவனை இப்பொழுதே அடித்து நொறுக்குகிறேன்.

(தூயத்தால் தானுக்கு அடித்து. நரசிம்ம வெளிப்படல்)

நரசிம்: வசனம்:-

அ... அ... அ... ஹ...

இரண்: வசனம்:-

ஆ! இதென்ன மாயம். நான் இது நாள் வரை காணாத கோருபமாக அல்லவா இருக்கிறது. உடல் மனிதனாகவும் தலை சிங்கமாகவும் உள்ள இந்த உருவை எப்படி அழைப்பது? அடே! நரமிகுகனே, நீ யாரடா?

நரசி: வசனம்:-

அடே துஷ்டா, சண்டாளா, பாவி, மடையா, என்னை அறியாயா? உன் குல வம்ச நாசனாகிய தரணீதரன்டா நான்.

இரண்: வசனம்:-

அப்படியா! பிரகலாதா, நீயே என் குலக் கொழுந்து. நான் நீண்ட நாள் தேடிய என் ஜென்ம வைரியைக் காட்டித் தந்திருக்கிறாய். இப்பொழுதே இந்த ஹரியைக் கொன்று பழிக்குப் பழி வாங்குகின்றேன்.

(இருவரும் சண்டை செய்தல், நரசிம்ம இரணியதைத் தன் மதியில் கிடத்தி அவன் வயிற்றைக் கிழித்து/ இரத்தத்தை உறிஞ்சுதல், ரிஸ்பு கோபாகக் கத்துறுதல்.)

நரசிம்மம்: அ... அ... ஆ...

(காரதர் வருதல்)

நாரதர் : குழந்தாய் பிரகலதா! நரசிம்மமூர்த்தியைச் சாந்தப்படுத்துவாயாக. அவன் தீருநாமத்தைச் சொல்லிப் பாடுவாயாக.

பிரகலாதன் பாட்டு:

கருணாகரத் தெய்வம் நீயன்னோ-நின்
கோர நிலையும் மறையாதோ
சாந்த சொருபனும் நீயன்னோ
ஹரியே நீயும் இளகாயோ

(நரசிம்ம சாந்தமாகி பிரகலாதனை அதைத்து முடிகுட்டுதல்)

எல்லோரும்: நாராயணா ஹரி நாராயணா ஹரி நாராயணா ஹரி.

கால்பாதிரி விவரங்களைப் படித்தும் பாடினால் : நீங்கள் முன்றும் என் சம்பந்தமாக பிரதிகாலைகளைத் தெட்டால் என்க கால்பாதிரி விவரங்கள் பாடிக்கிறது என்று அறிய விரும்புகிறேன். நீங்கள் முன்றும் சம்பந்தமாக பிரதிகாலையை முறையில் கால்பாதிரி விவரங்களைப் படித்து அறிந்து, நீங்கள் முன்றும் சம்பந்தமாக பிரதிகாலையை முறையில் கால்பாதிரி விவரங்களைப் படித்து விரும்புகிறேன்.

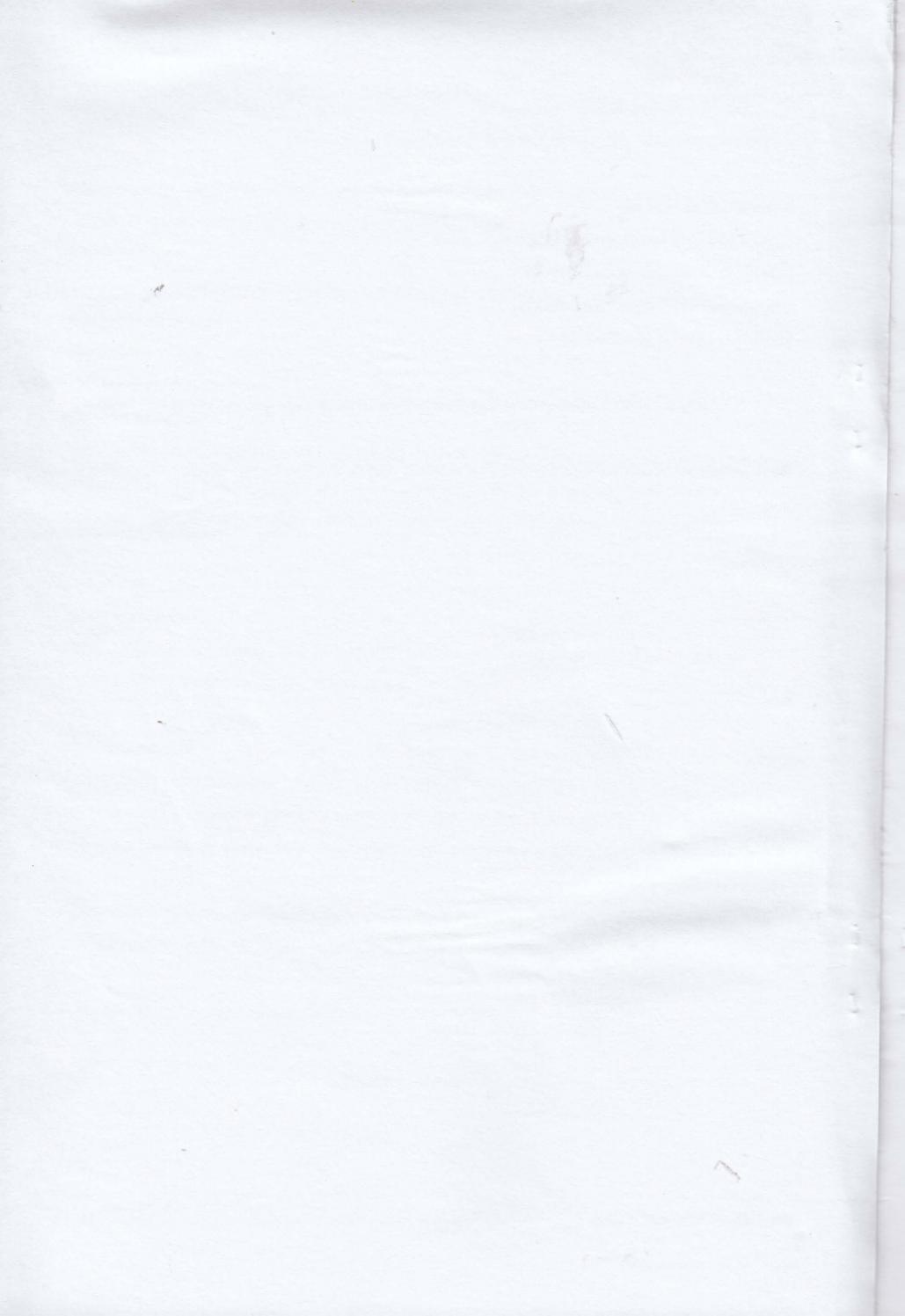
கால்பாதிரி விவரங்களை முறையில் பிரதிகாலை சொல்லியோ

என்ற முறையில் விவரங்களைப் பிரதிகாலையில் முறையில் கூறுவது. என்ற முறையிலே நீங்கள் முறையில் கூறுவதைப் பாடி விவரங்கள் கூறி விவரிக்கிறேன். ஏ

நீங்கள், பாலி, மலைய, கலையை கண்டால்? என் முறையில் கூறுவதைப் பாடி.

நீங்கள், நீங்கள் கலை கிளைகளை கால்பாதிரி முறை முறையிலேப் பாடிக்கி தீர்த்துக்கொள்கிறேன் என்றும் கொன்று பழக்கமாக எழி விவரங்களைப் போன்று

நீங்கள், நீங்கள் முறையிலேப் பாடிக்கிறேன் என்றும் கொன்று பழக்கமாக எழி விவரங்களைப் போன்று

கேச நாடகக் கோன் த. கலாமனி பற்றி...

அன்னாவி பெற்ற மைந்தன் அல்வாயை விட்டு வந்து விண்ணாணச் சிட்டி தன்னில் விளக்கினான் கூத்தையிங்க கண்ணாரக் கண்ட நாங்கள் காதாரக் / கேட்ட நன்றி பண்ணாரப் பாடாவிட்டால் பாட்டுக்கோர் பெருமையுண்டோ

வடமோழி தென்மோழியாம் வளமான பழமைக் கூத்துக் திடமான ஈழநாட்டில் திரிந்து பின் விலாசமாகிய் புடம் போட்டு நாடகமாயிப் புதுமேடை அரங்கேற்றமாய் நடந்த அப்பண்பையிங்கு நாட்டினான் கலாமனியே

முத்திரை பெறுதற்கென்றும் முனைவனாய் வருதற்கென்றும் வித்தக் தேர்வில் வந்த வித்தகன் முத்தமிழால் முத்திரை குத்தியிங்கு முழுத்தமிழ் பேணி நின்ற சித்திரம் தன்னைப் போற்றிச் சீர்பெற வாழ்த்துவேனே

-திரு. நா. மகேசன்
(“வானாவி மாமா”)
அவல்திரேவியா